

Quả Tử Kỳ Duyên

Contents

Quả Tử Kỳ Duyên	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	13
4. Chương 3	26
5. Chương 4	40
6. Chương 5	59
7. Chương 6	77
8. Chương 7	99
9. Chương 8	113
10. Chương 9	128
11. Chương 10: Phiên Ngoại	141

Quả Tử Kỳ Duyên

Giới thiệu

Edit – beta: HOA THIÊN ƯU
Thể loại : đam mỹ, nằm trong bộ 2 trong Hãn Phỉ hệ liệt, cổ trang, hài, sủng, ngọt, giang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-tu-ki-duyen>

1. Chương 1: Tiết Tử

Chỉ cần ai lẫn lộn ở trên giang hồ liền đều biết. Hiện nay trong võ lâm, kẻ chân chính khống chế toàn bộ giang hồ, vốn không phải là cái gì gọi là minh chủ võ lâm trong thiên hạ, cũng không phải cái giáo chủ tà giáo thống nhất giang hồ, mà chính là một bang phái được tự xưng là ‘hắc ám ngũ phái’.

Hắc ám ngũ phái này không chỉ một tay che trời hô mưa gọi gió ở trên giang hồ. Mà còn là nhân vật nổi tiếng đứng ở phía sau tất cả, vươn bàn tay đen ra, khống chế kinh tế quyền to chức lớn của quốc gia. Sản nghiệp, của cải, môn hộ của bọn họ, đúng là đếm không xuể, vươn ra khắp các ngành nghề khác nhau.

Hắc ám ngũ phái là bao gồm: Thanh Sơn phái, Lục Thủy phái, Hồng Y phái, Tuyết Bạch phái, Tử Hà phái. Hiện tại, cường môn của ngũ phái cường, phần lớn chỉ mang danh ngồi trên cao, mỗi một hạng mục công việc ở trong môn phái đều giao cho đệ tử của bọn họ giải quyết.

Nhưng, Hồng Y phái vốn có địa vị cao nhất, quản lý bốn phái còn lại. Trong môn phái này, chương môn có con gái một là Hàn Phương tiên tử. Tuy rằng, ả có khuôn mặt xinh đẹp lại thông minh, nhưng, tâm lại như rắn rết. Bất quá, từ nhỏ đến lớn, đệ tử của bốn phái còn lại, đều vắt hết óc cũng muốn tìm cách, phải theo đuổi nàng tới tay. Bởi vì ai có thể cưới được Hàn Phương, chính là tổng minh chủ của ngũ phái, là kẻ thống trị duy nhất ở trên giang hồ lúc này.

Bất quá, lúc bấy giờ, tình thế đã phát sinh ra biến hóa. Thảm Thiên Lý của Thanh Sơn phái là kẻ trước tiên lui ra khỏi trận chiến tranh cướp mỹ nhân này. Bởi vì, ở trong lúc lơ đãng, dĩ nhiên, hắn đã yêu phải một người nhà quê, tên là Lý Đại Hỉ.

Càng khiến người ta không liệu được cũng không thể nghĩ tới, đó chính là, vị Lý Đại Hỉ này, nói ra một phen ngôn luận, dĩ nhiên là chỉ do mấy kẻ nhà quê mới nghĩ được nói ra được đi, để bốn nam nhân này, vốn luôn đối địch nhau như nước với lửa, lại tìm về được tình bạn cởi mở như ban đầu. Bởi vậy, mặc dù y là xuất thân từ nông dân làm ruộng bần hàn. Nhưng, lại trở thành một trong những đại nhân vật có thể hô mưa gọi gió được tôn trọng vô cùng. Tình yêu của y cùng với Thảm Thiên Lý cũng tự nhiên mà được mọi người chúc phúc, ngoại trừ Hàn Phương tiên tử ra.

Thảm Thiên Lý cùng Giang Bách Xuyên, Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên, vốn từ nhỏ đã lập chí lớn là phải làm thổ phỉ hùng bá một phương. Sau khi lớn lên, ngược lại, xác thực là bọn hắn cũng đã thực hiện được ý nguyện của bản thân. Tuy rằng ai cũng không hiểu, rõ ràng, địa vị bây giờ vốn đã là như trăng sáng cao quý ở trên trời, tại sao bọn hắn vẫn muốn đi làm thổ phỉ.

Bây giờ, Thảm Thiên Lý là hoa đã có chủ. Nhưng, ba tên còn lại thì khổ sở rồi, ha ha, vẫn là ba thằng đàn ông độc thân đây. Có điều không cần phải gấp gáp, nguyệt lão vốn là một vị lão gia rất công bằng. Mấy sợi dây tơ hồng nhân duyên này mà, tự nhiên là người người đều có phần a.

2. Chương 1-2

Tuy rằng cũng là làm thổ phỉ, có điều, Giang Bách Xuyên cùng với Thảm Thiên Lý – tên bạn tốt của hắn, lại có rất nhiều khác biệt.

Tương đối mà nói, thì Giang Bách Xuyên chính là một người trầm ổn nhất trong bốn tên này. Hơn nữa, hắn còn là kẻ có khuôn mặt luôn cười mỉm chi cợt. Thường thường có kẻ không biết sống chết, mắng hắn một câu, hắn cũng vẫn không thay đổi nụ cười này. Nhưng, sau một khắc, kẻ đó liền sẽ cảm nhận được ở một vị trí nào đó ở trên người sẽ rất đau, rất đau rất đau a.

Giang Bách Xuyên là không thích giết người vô tội vạ. Hắn cảm thấy việc giết người quá vô vị. Cho nên, sự trừng phạt kẻ đó đau đến không muốn sống nữa lại rất vui a. Tỷ như, làm mù đôi mắt của đối phương, cắt đứt gân của cả hai bàn tay, đập nát xương ở cả hai cẳng chân. Hắn cảm thấy để cho kẻ đó sống không bằng chết, mới coi như đang chịu trừng phạt.

Mà, Thảm Thiên Lý lại là kẻ tàn nhẫn vô tình, thường thường bất động thanh sắc liền có thể đưa người khác vào chỗ chết.

Đương nhiên, đây là chuyện trước khi hắn nhận thức vị Lý Đại Hỉ này. Hiện tại, tên Thẩm Thiên Lý này, đừng nói là giết người, liền đến sợi dây roi đã là hung khí lấy mạng vô số cũng không dám tùy tiện lấy ra để dùng nữa là, liền chỉ biết lo sợ Lý Đại Hỉ nhất thời nhìn thấy liền không cao hứng. Với tính khí của vị này nháo lên chút ít, chỉ là phụ. Nếu vạn nhất, vị này đây lại thương tâm lại thương thân thì tên này liền gay go rồi.

Cho đến tận bây giờ, Giang Bách Xuyên lại không hiểu nổi a? Chỉ là một vị xuất thân từ nhà quê mà thôi, lại không thể tự sinh con cho hắn, thì Thẩm Thiên Lý cần gì phải sủng vị này đến thành cái loại đạo đức đến coi trời bằng vung này à?

Bất quá, đó là chuyện riêng của nhà người ta. Cho nên, hắn cũng không có sinh ra bất kì cảm giác chán ghét gì đối với vị Lý Đại Hỉ.

Thậm chí, hắn còn có chút thương thức. Có điều, dù là thương thức đi nữa, thì Lý Đại Hỉ này cũng vẫn là một vị nhà quê. Hắn chỉ có chút không hiểu, vì sao tên bạn tốt vốn luôn có mắt cao hơn đầu này, liền yêu vị này đến mức biến thành lão bà nô nha.

Vì vậy, Giang Bách Xuyên vô vị lại tẻ nhạt vẫn đang đi dạo ở trên đường phố nhộn nhịp của thành Lạc Dương phồn hoa. Giang Bách Xuyên yên lặng chia buồn tới Thẩm Thiên Lý đang ở nơi xa cuối chân trời có thể chiếm được lòng của lão bà a. Thì trong vòng khoảng cách năm mét xung quanh hắn, không ai dám cả gan tới gần. Tuy rằng thành Lạc Dương rất lớn, vô cùng rộng lớn. Nhưng, độ nổi tiếng của tên tuổi Giang Bách Xuyên này, vốn đã được truyền khắp mỗi một góc ngách ở trong cái thành này đi.

Nên nói như thế này đi. Nếu như cái một cái bảng xếp hạng các đại nhân vật tuyệt đối không nên trêu chọc đến ở trong thành Lạc Dương này, thì hắn vốn đã lấy ưu thế tuyệt đối mà trở thành kẻ chiếm giữ vị trí cao nhất ở đầu bảng này đi.

Lần thứ hai, hắn tẻ nhạt ngáp một cái. Những ngày tháng này thật sự là quá bình thản lại vô vị. Từ lần trước đi vạn cung sơn cách nay, đã qua gần như nửa năm. Trong khoảng nửa năm này, dĩ nhiên lại không có xảy ra chút chuyện hơi hơi kích thích nào cả, đến ngay cả bội kiếm Phong Vân của hắn, cũng hoàn toàn không có cơ hội để được lấy ra múa may biểu diễn vài đường a.

Tay chân cũng đã rất lâu rồi, không có hoạt động tới, bởi vì vốn không có ai dám đắc tội hắn.

Giang Bách Xuyên thở dài. Đám Hồng Y phái này, làm sao lại, vừa nói ngừng liền ngừng tranh đoạt đi? Thực sự là nhu nhược. Nếu như, các nàng vẫn luôn tiếp tục đối nghịch với Thanh Sơn phái, thì có phải là mình vẫn còn có chút chuyện kích thích để vui đùa một ít hay không đây.

Bằng không, hay là, lại trở về trên núi đi. Thật đúng là, cái cảm giác phát chán đến chết này khiến Giang Bách Xuyên không nhận được liếc mắt một cái nhìn về hướng đỉnh núi của hắn.

Bản thân mình đã qua nửa tháng vẫn còn chưa có trở về núi, không biết mấy lão gia hỏa đó có nhân cơ hội đi tổng tiền ai đó hay không đây.

Nhớ tới lần trước, hần ở ngay ở trước mặt của Trưởng lão nói muốn quay về võng mang sơn thăm viếng sư phụ thì lão nhân kia liền bày ra vẻ mặt sợ hãi, Giang Bách Xuyên liền cảm thấy có chút bất mãn.

Nhìn sư môn của tên Thảm Thiên Lý xem, có bao nhiêu là người sùng tên này a. Xem như toàn trận suýt chút nữa bị tên này dẫn vật đến mười phần sắp chết, lại vẫn được trưởng bối lo lắng, xuất ra một phen khổ tâm thay cho văn bối. Mà, mấy lão già kia ở trong Lục Thủy phái của hần đúng là không thể dùng được a, lại luôn coi hần như là ôn thần.

Vậy thì dứt khoát trở về võng mang sơn đi, ngắm nhìn vẻ mặt bị dọa sợ của mấy lão gia hỏa kia cũng rất thú vị a. Giang Bách Xuyên phát sinh ra hai tiếng cười “ha ha ha” quái dị, nhất thời, đám người nhện nhện đang đi xung quanh cách hần năm mét, lại cấp tốc lùi ra xa thành mười mét cách hần.

Ngay khi Giang Bách Xuyên đã đưa ra quyết định, vừa xoay người lại, thì đột ngột, có thứ gì đó bay sượt qua, dường như là bóng người từ bên cạnh hần xẹt qua. Kỳ quái với dĩ nhiên lại có kẻ dám nhích lại gần mình, Giang Bách Xuyên tùy ý liếc mắt một cái, hóa ra là ở trên đường bỗng xuất hiện một tên tiểu mao tặc đang lẩn trốn.

Hần lắc đầu một cái, chuyện này không đáng để tự mình ra tay a.

Tiếp theo, hần nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nói trong trẻo êm tai, hô lớn:

– Bắt kẻ trộm a, nhanh giúp ta bắt tên trộm ở phía trước.

Trong nháy mắt, Giang Bách Xuyên thật sự đã cho rằng, Lý Đại Hỉ đã đến Lạc Dương. Nếu như không phải cái giọng tuyệt nhiên này vốn có chút khác biệt.

Hần âm thầm lắc đầu: giọng nói này hay đến vậy, đáng tiếc lại mang theo âm điệu mười phần của kẻ nhà quê. Nhưng vừa nghe thấy, vẫn là khiến cho người ta thoải mái không thôi.

Hần nhìn không được, vừa quay đầu lại. Tiếp theo, một gương mặt anh tuấn mang theo mồ hôi đầm đìa, chắn ngay vào tầm mắt của hần, đại khái là do quá mệt rồi đi, nên cả hai gò má đều ửng đỏ bừng bừng, cũng có vẻ như y có mấy phần đuối sức thở hổn hển.

Nhìn cái vị cùng một loại người nhà quê với Lý Đại Hỉ này đang thở hồng hộc, chạy qua bên cạnh hần. Giang Bách Xuyên không nhìn được lộ ra vẻ cười cợt: thực sự là một vị nhà quê đi lên thành thị a, đặt vị này đứng cùng một chỗ với Lý Đại Hỉ, quả thật giống như là huynh đệ thân sinh đi.

Vị nhà quê này vừa chạy qua người của hần cách vài bước, đột ngột dừng lại, quay đầu, hoài nghi liếc mắt một cái nhìn Giang Bách Xuyên, bỗng nhiên xông về phía trước, túm lấy tay áo của hần, gào to lên:

– Trả tiền lại đây. Đó là tất cả tiền bạc vốn liếng của ta. Người là cái tên trộm trời đánh dám lấy cắp hết tiền của ta a. Đó là tiền mồ hôi nước mà ta đã khóc nhọc, khổ sở khổ đi đám khoai lang ở vườn sau nhà,

xách cả năm mươi cân khoai lang lên tận đây mới vừa bán đi. Cho nên, người nhanh trả lại cho ta đây.

Y kích động la to, thu hút hết tất cả mọi ánh mắt của người đi đường. Nhưng mà, điều khiến cho Giang Bách Xuyên kinh ngạc là, ở trên đỉnh đầu của tên nhà quê này, có một con chim khách đuôi hoa.

Điều này khiến cho hắn nhớ tới con chim khách đã từng đậu ở trên vai của hắn trong vạn cung sơn. Ở trong nháy mắt, sắc mặt của hắn liền trở nên trắng bệch: không, sẽ không đâu. Ông trời sẽ không thể nào để chuyện đáng sợ này giáng xuống ở trên người mình a!!!

Hắn hung tợn nhìn chằm chằm vị nhà quê ở trước mặt đang kéo lấy hắn không tha. Hừ hừ, không thể nào. Giang Bách Xuyên – hắn đây, chắc chắn sẽ không nới gót tên bạn tốt kia của hắn để bước lên vết xe đổ được, lại đi yêu cái vị nhà quê ở trước mặt này được.

Giang Bách Xuyên lạnh lùng nhìn vị nhà quê đối diện đang đỏ mặt tía tai, tùy ý để y tiếp tục lôi kéo tay áo của hắn. Suy nghĩ xoay quanh ở trong đầu để tìm ra cách trừng phạt cái vị nhà quê xuẩn ngốc này.

Từ khi đã từng bị Lý Đại Hỉ mắng qua, hắn lại không tùy ý làm bậy như trước nữa, cũng không động một chút là cắt gân tay mạch chân của kẻ khác nữa. Có điều, hừ hừ, kẻ tùy tiện mạo phạm mình, tất nhiên là sẽ không thể nào dễ dàng toàn thân đều nguyên vẹn mà trở ra được đi. Đây, luôn luôn nguyên tắc làm người của hắn, tuyệt không thể để bất luận kẻ nào có thể ảnh hưởng đến thay đổi được cả.

Bất quá, trước khi ở thực thi nguyên tắc này, đầu tiên là hắn muốn biết rõ một chuyện.

– Đến tột cùng là, người dựa vào cái gì mà nhận định, ta là kẻ trộm tiền của người?

Hắn rất tò mò. Cái tên trộm vặt kia đã sớm chạy xa đến mười dặm rồi đi. Còn, cái vị nhà quê ngốc nghếch này, lại vẫn còn ở đây túm chặt lấy hắn không tha. Lẽ nào, là do đôi mắt của y có vấn đề, không nhìn ra chất lượng của quần áo hoa quý đang mặc ở trên thân hắn, vốn khác biệt một trời một vực, với một thân y phục lưu manh của tên trộm kia à?

– Cái này còn phải hỏi nữa hay sao hả?

Vị nhà quê đối diện lại phi thường đắc ý, phần chần có lực mà hỏi ngược lại.

– Xung quanh nơi người đang đứng, căn bản là không có nửa người dám đứng bên cạnh. Điều này đã nói rõ lên, mọi người dân ở trong thành này đều biết người chính là kẻ trộm. Vì lẽ đó, người trộm người khác không được, nên liền phải đi trộm của người vừa mới chân ướt chân ráo bước vào thành này. Còn có, nếu người không phải là tên trộm kia, vì sao, khi ta chạy qua bên cạnh người, thì người lại mỉm cười cái gì? Hừ hừ, đừng tưởng rằng bọn ta là người nhà quê chất phác liền bị ngốc đi. Bọn ta cũng không phải dễ ức hiếp. Thúc thời thì người mau lẹ trả tiền lại đây cho ta. Còn không trả, thì ta đây liền kéo người đi báo quan.

– Tên vừa trộm tiền của người kia. Người cũng không phải, không thấy rõ gã đó đã mặc loại quần áo nào

đi?

Thứ vị, thứ vị a. Vị nhà quê này còn có thể suy luận giỏi đến vậy nha.

Tuy rằng, thực sự thì y suy luận cũng không ra dáng gì mấy. Nhưng vẫn là gợi lên hứng thú của Giang Bách Xuyên. Hắn không ngại cố gắng mà khai quật lên một chút thứ thú vị, có vẻ mấy tháng ngày gần đây, quả thực tẻ nhạt đến chết mà, thậm chí hắn còn lòng tốt nhắc nhở vị nhà quê này một chút, trước khi hắn ra tay trừng phạt vị này a.

Ở trong mắt của Giang Bách Xuyên, thì Trương Đại Hải này, cũng chỉ là một vị nhà quê không hơn không kém. Mà, y lại hoàn toàn không biết bản thân mình đã tự đi chọc phải một tên ôn thần không trêu chọc nổi, còn vô cùng hứng chí bưng bưng, nói tiếp rằng:

– Hừ hừ. Đám hải tặc của các người ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể tùy tiện thay đổi ngay một bộ quần mới, còn phải sao? Đừng tưởng rằng, ta đây thiếu hiểu biết. Ta cũng đã từng gặp qua đạo tặc. Các người lập tức hoàn toàn đổi thành khuôn mặt khác, thay ra một thân quần áo khác. Mấy cái này còn làm khó được các người à?

Cả khuôn mặt của Giang Bách Xuyên đều biến thành xanh méc:

– Ngay tức khắc liền thay quần áo mới? Đổi khuôn mặt khác? Cái kẻ mà người nói tới, đó là yêu quái đi.

Xem ra, vị nhà quê này đã hoàn toàn quên mất, tên trộm vừa nãy mà y vẫn đang đuổi theo cũng chỉ là một kẻ trộm tiền vặt mà thôi. Y vô ý đã đổ đề tài, liền dính dáng đến trên thân của đám hải tặc.

Trương Đại Hải nghi hoặc nhìn Giang Bách Xuyên một cái:

– Người là cố ý giả ngu đi? Sao người có thể không biết mấy cái tài lẻ này ở trong nghề đạo tặc này của các người nha? Ta đã tận mắt thấy rồi đây. Năm trước, ở trong thôn của bọn ta, đã có đạo tặc ghé thăm. Vào đêm khuya khoắc, một lúc thì gã đó mặc bạch y, một lúc thì lại mặc hắc y. Ta vô tình nhìn thấy được, khiến ta sợ đến cửa cũng không dám bước ra, còn hoàn toàn cho rằng đây là do yêu ma quấy rối. Sau đó, tài chủ Lưu gia đã bị mất đi không ít thứ quý giá, mới biết là do đạo tặc lấy cắp đi. Chính là cái gã đạo tặc luôn hay thay đổi quần áo đó gây ra. Tiếp theo, là đi báo quan phủ, để quan cho người truy đuổi đến chừng mấy ngày cũng đều không bắt được. Lưu bộ đầu ở trong huyện đều là tự mình đi truy, nhưng đến cuối cùng cũng vẫn không bắt được người. Chỉ nói là cái gã đạo tặc đó đã đổi thành khuôn mặt khác, không thể nhận dạng được nên đành mất dấu. Nhìn đi, ta cũng là người đã tự mình trải qua việc này rồi a. Người đừng nghĩ giả bộ ngớ ngẩn ở trước mặt ta. Mau lẹ trả tiền lại đây cho ta.

Giang Bách Xuyên thâm nghĩ:

Vừa nghe vị này nói xong, xem ra gã đạo tặc kia, quả thật là có chút bản lĩnh đi, lại biết cả dịch dung thuật. Chỉ là, thật kì quái a. Gã hải tặc này có mắt không trông hay sao, mà lại làm kẻ trộm vặt chui vào nhà một nguyên lão ở trong thôn nhỏ, còn để lại tiếng thơm lan xa vậy a?

Bất quá, hẳn cũng không muốn vì chuyện này mà hao phí tâm tình, nở nụ cười tà nịnh:

– Tốt thôi. Nếu người nói ta đã trộm đi tiền của người, vậy thì, người liền đến đây, khám xét ở trên thân của ta thử xem a. Người lục soát ra, thì ta liền trả lại người, được không đây?

Trương Đại Hải hoài nghi liếc hẳn một cái, liền đột ngột, nhổ một bãi nước bọt vào trong lòng bàn tay, tiếp theo lại chà xát hai tay:

– Lời này là do người nói ra. Đến lúc đó, người lại đừng nói là ta đang ức hiếp người.

Y tiến lên một bước. Quả nhiên, vươn hai tay liền sờ lên thân thể của Giang Bách Xuyên.

Cũng có kẻ ở trong đám người qua đường có lòng tốt vốn định nhắc nhở vị nhà quê này một chút, hành động này của y là hành vi trực tiếp muốn đi tìm cái chết a. Chỉ có điều, vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng lên sự hứng thú dạt dào của Giang Bách Xuyên, không khỏi nuốt xuống toàn bộ lời muốn nói ra. Vào lúc này vẫn là biết điều mà không nên đi quấy rầy đến tâm tình của đại thiếu gia đây. Bằng không, hẳn mà chuyển sang đối tượng khác, có thể còn muốn chơi lớn hơn nữa nha.

Trương Đại Hải không tự ý thức được một chút nào về chuyện bản thân mình đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm, vẫn luôn không sợ chết mà vừa ở một bên sờ soạng tìm kiếm, vừa ở một bên tự nói thầm trong lòng: tên tiểu tử mặt trắng này, nhìn bên ngoài, rõ ràng là mập hơn ta một chút, sao thân thể của hắn lại rắn chắc, cứng như tảng đá vậy a? Ta ở trong thôn đã là người được khen là rắn chắc nhất rồi, cũng không cứng cáp đến như hắn vậy đi.

Vừa nghĩ đến đây, đôi bàn tay của y đã mò xuống đến bắp chân của Giang Bách Xuyên, thì bỗng nhiên chỉ nghe thấy ở chân trời nổ ‘ầm’ lên một tiếng. Y vừa gắng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ nơi phương xa, có một vệt khói dài màu đen bắn lên không trung, từng chút một phát sáng từ từ tiêu biến đi.

Trương Đại Hải bị cảnh tượng đột nhiên xuất hiện một cái vệt khói màu đen đang tự phát sáng lên này, khiến cho y chưng hửng. Tiếp theo, y chỉ cảm thấy thứ đang nắm ở trong tay biến mất. Không biết từ lúc nào, Giang Bách Xuyên đã lui thân thể ra khỏi tay y.

Sau đó, ném ra một câu,

– Coi như người gặp may.

Sau đó, đôi chân của hắn đột ngột bật nhảy lên, nâng theo cả thân thể tung lên cao, chỉ trong một cái nháy mắt, đã phóng người xuyên qua mấy dãy nóc nhà, bóng dáng càng lúc càng xa tít, rồi khuất hẳn.

Chỉ còn để lại một mình Trương Đại Hải vẫn sững sốt ở tại chỗ ngay người mất nửa ngày, tiếp theo mới bật người nhảy lên, gào to hét thảm:

– Tên mao tặc trời đánh nhà ngươi. Ngươi vẫn còn giữ lấy tiền của ta. Đó là tiền bán khoai lang cực khổ của ta, dành để chữa bệnh cho Uông nãi nãi ở nhà vẫn còn đang chờ ta mang về a. Trời đánh tên tiểu tặc nhà ngươi a.

Đám người đi đường ở một bên, đều lắc đầu thở dài mà tan rã rời đi. Vị nhà quê này a, từ trong tay ma quỷ thủ lượm lại được một cái mạng, lại vẫn không tự biết tốt xấu, thật sự là không thể cứu chữa nổi rồi, chỉ có thể cầu mong trời cao chiếu cố tốt cho y thôi. Mong là sau này, loại người đầu gỗ, từ trên trời rớt xuống như vị gia hỏa này, đừng nên đến thành Lạc Dương này để đi tìm cái chết nữa a.

Kì thực, Trương Đại Hải cũng không phải vô cùng một tên đầu gỗ ngu muội a. Y là một người rất thông minh. Tuy rằng, xuất thân thấp hèn, cha mẹ đều là nông dân, còn từ rất rất sớm, cũng đã đi vào thế giới cực lạc, chỉ ném y ở lại nhân gian này. Nhưng, y vẫn luôn tự dựa vào chính sức lực cần cù lao động cùng trí thông minh của mình mà nuôi sống bản thân.

Y không biết chữ. Nhưng, lại là có một tay giỏi đánh cờ, họa tranh cũng không tệ. Y tự nhận mình cũng không khác mấy lão tiên sinh đang dạy học ở trong thôn, chỉ có điều là y vốn không chịu đọc sách. Bởi y cảm thấy nhìn lão tiên sinh rung đùi đắc ý ở nơi đó đọc cái Mạnh Tử trang tử gì đó, đều thật là lãng phí thời gian.

Đọc sách cũng không khác gì với việc vẽ vời chơi cờ đâu. Cho nên chỉ cần có hai cái sở trường này, thì sau khi, y làm xong công việc nhà nông, là đã có thể tự mình ngồi ở trên tảng đá dùng cành cây nhỏ liềm có thể vẽ vời ở trên mặt cát, tiếp tục chơi đùa.

Đọc sách lại còn phải mua giấy lãn bút mực, thật sự là quá lãng phí rồi đi. Lão tiên sinh nói, tất cả mọi nghề nghiệp khác đều là thấp kém, chỉ có người đọc sách mới là kẻ thanh cao nhất. Vì lẽ đó, y vốn không dám viết chữ ở trên mặt cát, e sợ sẽ khinh nhờn đến thứ cao thượng này.

Ân. Ở đây, chúng ta có thể nói đơn giản một chút về tính tình của Trương Đại Hải a. Y vốn không giống với Lý Đại Hỉ. Vị Lý Đại Hỉ kia thì quật cường, quyết đoán, có lý có lẽ, lại có cả chủ trương cứng ngắc, liền không buông tha cho sự sai trái, vô lý làm càn làm bậy. Còn vị Trương Đại Hải này, lại có thể hiểu rõ đến từng chi tiết của đạo lý đến tuyền cơ ứng biến, cũng vì lẽ đó cuộc sống của y vốn đã trải qua coi như không tệ đi.

Thế nhưng, y cũng là người tốt, thấy chuyện bất bình liền đứng ra xử trí dùm ngay. Ở trong thôn, nhà ai có bất hòa cãi nhau, y đều nguyện ý, chen một chân vào đó. Nếu như gặp phải cái chuyện gì bất bình, thì y tuyệt đối sẽ là người đầu tiên nhiệt tình xông lên trước tiên.

Điều này, xem ra lại là chỗ rất mâu thuẫn giữa hai loại tính cách này a. Thế nhưng, kỳ lạ là, đều có thể dung hợp ở trên người của y nha.

Tiếp theo, có một điểm duy nhất vô cùng rất là trọng yếu, đó là, vị Trương Đại Hải này là một kẻ yêu tiền như mạng. Bất cứ chuyện gì mà đã một khi dính đến đồng tiền, thì toàn bộ thông minh, tài trí, khôn vặt này của y đều sẽ hoàn toàn tự động mà biến mất. Bởi vậy, mới có một màn này xảy ra ở trên đường cái của thành Lạc Dương, y mới sẽ ngốc nghếch mà vận dụng cái mà họ gọi là suy luận này nọ, mà nhận định tên Giang Bách Xuyên kia, chính là tên hải tặc trộm mất tiền của y.

Đáng tiếc, tên đạo tặc này lại có công phu thực sự quá cao, ở trong nháy mắt liền bay đi đến bóng người còn không bắt gặp được nữa là. Trương Đại Hải gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống mất nửa ngày, cuối cùng vẫn là trở mắt nhìn người ta biến mất đến cuối chân trời.

Y ngồi xổm ở trên mặt đất “ô ô ô” gào khan một trận, cầm lấy chiếc túi rỗng, cúi đầu ủ rũ đi trở về. Vừa ở một bên âm thầm chửi bới tên Giang Bách Xuyên kia đã trộm mất tiền của y. Còn mắng cả đám người đi đường ở trong thành Lạc Dương này, đến một chút lòng thông cảm, thương cảm cũng đều hoàn toàn không có. Đồng thời, y cũng xin thề từ đây về sau, mấy thửa ruộng khoai lang còn lại ở vườn sau nhà, y đều sẽ lưu lại để cho chính mình ăn, cũng sẽ không bao giờ tiếp tục xách đến nơi này bán nữa đâu. Ô ô ô, lần này, đúng là lỗ vốn lớn rồi a.

Lại nói về, Giang Bách Xuyên.

Sau khi hắn vừa nhìn thấy tâm phúc của mình bắn lên pháo sáng báo hiệu, chỉ ở dưới tình huống khẩn cấp mới có thể dùng tín hiệu này để liên lạc. Hắn một lòng chỉ cho rằng là hai tên tâm phúc nhà mình đã gặp phải cái nguy hiểm gì đó to lớn bằng trời, liền vội vã triển khai khinh công thượng thừa tới nơi cứu giúp.

Đương nhiên. Một phần, tự nhiên là do hắn quan tâm đến hai gã này, bởi vì hai tên tâm phúc này đều đã đi theo hắn từ nhỏ đến lớn, cùng nhau trưởng thành, vốn đã có tình cảm nhất định. Một phần còn lại, là bởi vì, nếu có kẻ nào dám khiêu chiến đến uy nghiêm của thổ phỉ ở Long Hồ sơn, thì hắn tuyệt đối sẽ không thể khoan dung được.

Nghĩ tới, việc rốt cục cũng đã có được lý do chân chính để nghe được tiếng xương gãy tươi đẹp, dòng máu của hắn liền vì đó mà sôi trào không ngớt.

Cuối cùng, cũng đã chạy tới nơi tín hiệu được bắn lên. Bất ngờ là, ngoại trừ hai tên tâm phúc nhà mình ra, xung quanh đây vốn không có nửa cái bóng dáng của kẻ địch đâu cả.

Khuôn mặt của Giang Bách Xuyên lập tức trầm xuống. Hắn đang nghe thấy được tiếng nói của tên tâm phúc Giáp tên Toái Dao, lớn tiếng oán giận văng vẳng bên tai, nói cái gì mà:

– Tốt quá rồi ha. Phỏng chừng gia đã nhanh chóng tới đây rồi. Lúc mà gia đến đây rồi, ta xem ngươi làm sao bây giờ đây? Ta đều đã nói, không muốn thử nghiệm là không muốn thử nghiệm, cũng chỉ là lỡ làm rớt ống trúc phát tín hiệu này rớt xuống nước cũng đã vớt lên liền rồi hay sao, còn sợ dùng không được a? Bây giờ thì khỏe rồi, ngươi ở đó mà chờ bị lột da đi.

Tâm phúc ắt tên Thúc Kiềm này, vẫn không phục mà tức giận kêu lên:

– Hiện tại, ngươi lại còn dám oán giận ta. Vạn nhất, cái ống trúc để báo hiệu này, bởi vì dính nước mà mất đi công dụng không thể sử dụng được, mà hai ta lại có việc gấp cần phải báo cho gia biết, thì phải làm sao bây giờ đây? Làm hỏng thời cơ tốt để chiến đấu. Đến lúc đó, cái tội danh này, ngươi lại muốn đẩy lên trên người của ta nữa sao. Hơn nữa, sợ cái gì chứ. Hừ hừ. Lúc này, ta đã nắm được pháp bảo có thể đánh động gia rồi, đảm bảo sẽ khiến gia cao hứng còn không kịp nữa là, đó chính là ...

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp lười biếng vốn nghe không ra nửa điểm nguy hiểm từ phía sau, vang lên:

– Nha? Hiển nhiên là Thúc Kiếm lại có loại pháp bảo này a. Xách ra đây cho gia nhìn một cái xem, nhìn coi là cái gì, có thể khiến cho người không biết sợ ta là gì a.

Đều có thể thể nhìn ra được bộ dạng của Toái Dao và Thúc Kiếm đều không dám quay đầu lại, nhưng lại không thể không hồi đầu. Cuối cùng vẫn đành phải xoay người lại. Toái Dao là kẻ trước tiên bày ra vẻ mặt đau khổ nước mắt nước mũi một phen, nói:

– Gia. Vốn không có việc gì quan trọng cả a. Chỉ bởi vì cái ống trúc để bắn ra pháo sáng báo hiệu kia, bởi vì không cẩn thận mà bị rơi vào trong vũng nước a. Cho nên, Thúc Kiếm chỉ là thử một chút xem, có còn dùng được hay không mà thôi. Nếu thật sự không dùng được nữa, thì liền nhân lúc này trở về trên núi đi lãnh cái mới a. Bởi vì, ở trên người của hai ta đều chỉ còn lại mỗi một ống này mà thôi...

Tên này lại nhải mấy lời lẽ giải vây tránh tội, vừa ngưng hẳn thì Giang Bách Xuyên liền cười híp mắt.

– Ân. Toái Dao, người vội vã giải thích như vậy để làm gì đây? Gia có nói là muốn trừng phạt các người sao? Gia chỉ là muốn nhìn một chút xem pháp bảo của Thúc Kiếm ra sao thôi. Người đừng làm chậm trễ thời gian của gia, hiểu không?

Thực sự là hai cái tên ngu ngốc mà. Lẽ nào, chỉ còn mỗi một cái ống trúc báo hiệu này ở trên người, sau khi hai tên này đã dùng thử xem còn xài được hay không, thì liền không cần phải trở về núi lãnh mấy cái ống mới à?

Giang Bách Xuyên cảm thấy vạn phần thất vọng với trí thông minh của hai tên thủ hạ tâm phúc nhà mình.

Ánh mắt của hắn lại chuyển về Thúc Kiếm đang bày ra một khuôn mặt đang chảy mồ hôi lạnh đầm đìa:

– Thúc Kiếm ngoan nào. Đừng trách gia chưa từng cảnh cáo người. Đạo gần đây, gia vốn vô cùng nhân hạ đến tể nhạt. Nếu như người không y theo lời của mình, không lấy ra được thứ có thể thoả mãn gia, thì, hừ hừ...

Hắn không cần nói ra hậu quả, chỉ với âm thanh “hừ” lạnh này thôi cũng đủ khiến cho thân thể của cả hai tên đều run rẩy nhạ.

Thúc Kiếm lau đi một chút mồ hôi lạnh chảy xuống ở trên đầu, khúm núm nói:

– Gia. Ngài vẫn nên đánh gãy chân của thuộc hạ đi. Hiện tại, ta nhìn thấy, ngài chỉ cảm thấy hứng thú nhất, vẫn chính là nghe thấy tiếng xương vụn vỡ đi. Dù cho ta có nói ra cái gì đi nữa, ngài cũng đều sẽ nói, ta không có hứng thú. Lão gia, xin ngài hãy thương xót cho ta. Nếu đánh gãy chân ta ở nơi này, lại vốn cũng cách không xa sào huyệt Long Hồ sơn của chúng ta. Cũng sẽ tạo được thuận tiện để cho Mài Dao

công ta, nhanh chóng trở về đó, tìm đến Lưu đại phu để chữa trị a. Bằng không, nếu bị đập gãy vỡ xương ở địa phương xa xôi nào đó, lại không có Lưu đại phu cao minh, thì vốn không có vị đại phu nào có thể giúp ta nối lại xương cốt đã gãy vỡ vụn đến vậy đâu a.

Giang Bách Xuyên “hừ” lạnh một tiếng, nói:

– Tên tiểu tử như ngươi đây, cũng thật hiểu rõ tính khí của gia a. Cho nên, ít nói nhảm đi, mau lẹ lấy pháp bảo của ngươi ra đây cho gia.

Nói xong, liền thấy Thúc Kiềm bỗng nhiên gian xảo mà bật cười “ha ha”, nói:

– Gia. Không phải là đồ vật, pháp bảo của ta là một người nha. Là một vị chơi cờ đến cực kỳ giỏi a.

Vừa nghe đến việc chơi cờ, đôi mắt của Giang Bách Xuyên lập tức sáng lên.

Cả một đời này của hần, ngoại trừ việc đam mê luyện võ ra, còn có sở thích duy nhất chính là chơi cờ a.

Từ Thẩm Thiên Lý, Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên, ba tên này với mọi người ở trong bốn sơn trại này, ai biết chơi cờ cũng đều bị hần lôi đi đấu cờ, không qua mấy chiêu liền đã bị hần giết đến quăng mũ cối giáp. Cuối cùng, kéo đến, ngay cả mọi người biết chơi cờ ở trong thành Lạc Dương, căn bản đều không còn ai nguyện ý đấu cờ với hần nữa, bởi vì nhất định sẽ cảm nhận được sự thất bại quá mãnh liệt.

Kết quả là, đã khiến cho hần cũng không dám nghe thấy hai từ ‘chơi cờ’ nữa. Bằng không, cái loại cảm giác không gặp được đối thủ này, lại như là mười mấy con mèo vượn vuốt ra, đều gãi lên trên trái tim của hần vậy, khỏi phải nói là sẽ dâng lên bao nhiêu nỗi khó chịu a.

Bởi vậy, vừa nghe thấy Thúc Kiềm lại chủ động nhắc đến việc chơi cờ, có thể thấy được tiểu tử này thật sự đã quá mức tự tin rồi đi. Bằng không, thì ai cũng biết được khi vừa nhắc đến hai từ này sẽ dẫn đến kết cục thê thảm đến mức nào rồi đi.

Quả nhiên, liền thấy Thúc Kiềm không hề sợ hãi, mà tiếp tục nói:

– Gia. Đúng rồi, ngươi vẫn còn nhớ đại khái, là vào năm ngoái ngươi cùng ta đi đến thăm biểu ca của ta đi? Người đấu cờ với gã, giết gã đến tận bởi hoa lá. Đến cuối cùng, ngươi còn khen, tài đánh cờ của gã vốn không tệ. Sau lần đó, biểu ca của ta đã thực sự đã bị đả kích thật sâu. Gã còn tự tuyên thệ là từ đó về sau sẽ không tiếp tục chơi cờ nữa a. Quả thực là, một năm qua, ta đều nghe nói rằng, gã chỉ chuyên tâm vào nam ra bắc để bàn chuyện làm ăn, chỉ là kiên quyết không chịu động vào những quân cờ đen trắng kia. Ai biết được, vào tháng trước, khi gã đi đến làng Hương Cái để thu mua quả đào đúng mùa, vô tình để cho gã gặp được một đại hán đang ở trên đất tự chơi cờ một mình. Gã thậm chí cười, một tên thô kệch nhà quê cũng bày vẽ chơi đùa cái loại thú vui tao nhã này. Lúc đó, bởi vì không phục, cho nên, gã đã cùng người kia đấu một bàn cờ. Kết quả là gã đã bị thua đến thảm hại mà quay về. Biểu ca của ta đã nói qua. Chỉ riêng về tài nghệ ở trên bàn cờ thôi, người kia cũng không hẳn đã kém hơn so với gia a. Hơn nữa, động tác chơi cờ của người nọ không theo một quy luật nào cả, khiến cho đối thủ đặc biệt cảm thấy mới mẻ. Cho nên,

dù biểu ca của ta đã bại trận, vẫn chơi cờ cùng người ta đến cả bảy bàn, nhưng vẫn là thua cả bảy bàn

Không chờ Thúc Kiềm nói xong, đôi mắt của Giang Bách Xuyên đã phát sáng lên rồi, chiết phiến trong tay lay động, nhịp từng cái một, vỗ về lên giữa bụng mình:

– Ít phí lời đi, mau dẫn gia đi đến đó đi.

Toái Dao ở một bên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

– Thúc Kiềm, người mau dẫn gia đi tìm người đi thôi. Để lại địa danh, nơi mà người kia đang ở. Ta trở về trên núi, lấy thêm một ít ống trúc bắn tín hiệu xong liền đi tìm các người.

Đừng đùa chứ. Vào những lúc như thế này, còn không phải nên mau mau tích cực mà rẽ bước lui đi lối khác nữa sao. Nha, đi theo gia đó hả. Vạn nhất, gia chơi cờ thua mất, còn không phải là ngồi chờ hấn túm lấy mình đánh đòn cho hả giận hay sao đây. Mãi Dao tính kế phi thường khôn khéo.

– Gia. Đây là nơi ở của vị đại hán nhà quê ở nông thôn kia. Người trước nhất nên tự mình đi tới đó đã. Ta cùng Mãi Dao lên núi đi lấy mấy ống tre bắn tín hiệu xong, liền sẽ đi tìm người ngay a.

Thúc Kiềm liếc xéo Toái Dao một cái: phi, người tự cho rằng chỉ có người mới khôn khéo thôi hả? Nói cho người biết, ta cũng không thua người đâu. Người sợ gia chơi thua, liền túm lấy người để trút giận sao. Ta liền không sợ. Hừ hừ. Người chờ đi. Chờ gia đi rồi xem. Coi ta làm sao mà phi nhỏ người, cái tên gia hỏa phản bội huynh đệ bằng hữu này ha.

Thúc Kiềm đang nghĩ đến cao hứng, chợt nghe thấy Giang Bách Xuyên âm trầm mở miệng nói:

– Làm sao vậy? Lẽ nào, vào lúc ta không biết, mấy cái ống trúc để bắn ra tín hiệu đã biến thành pháo hoa để phóng ra hết rồi à? Vì lẽ đó, nên hai tên các người muốn được khiêng xuống núi đi?

Hấn cũng liếc xéo hai tên tâm phúc: phi, liền tự nhận bản thân mình rất thông minh hay sao? Nghĩ là gia đây không nhìn ra được, hai người là sợ bị gia giận cá chém thớt, biến hai người thành chỗ trút giận à? Thật sự là hai tên tiểu tử làm việc không xứng chức mà. Nhìn bên cạnh tên Thẩm Thiên Lý, người ta xem, có Lưu Sương và Thời Nguyệt đã tốt hơn so với hai người rất nhiều rồi đi, vừa dám chịu đòn lại dám chịu phạt. Ân, có điều, phỏng chừng, hiện tại đã có vị Lý Đại Hỉ kia, cho nên, chung quy là tên Thẩm Thiên Lý cũng không dám hờ ra một tí là đánh mắng nữa đi?

Cúi đầu nhìn đến tờ giấy có viết một dòng chữ ở trên tay, hấn suy nghĩ một chút. Hay nên cứ thôi đi. Dù gì, đây cũng là mình tự tìm đến cửa của một vị nhà quê chưa từng quen biết. Cho nên, mình lại dẫn theo hai tên tùy tùng này, vừa gặp mặt, lại khiến cho vị nọ sợ đến run lên cầm cập mất, lại không dám tung hết tài nghệ chân chính ra đấu cờ với mình thì thật không tốt a.

Hấn ngược đầu lên, nhìn hai tên tâm phúc nhà mình đã bị dọa sợ đến cầm như hén, vung tay lên:

– Hai người không phải là muốn đi lấy mấy ống phóng pháo sáng báo hiệu à? Tại sao còn chưa đi? Chẳng lẽ, còn muốn gia đưa hai người đi nữa sao?

Lời còn chưa dứt, Toái Dao cùng với Thúc Kiếm đã giống như thỏ mà thẳng thốt, bỏ chạy thực mạng, trong phút chốc liền biến mất ở trong tầm mắt của hắn.

Hắn mang theo tâm tình hưng phấn mà chạy như bay hướng về tên nơi chốn được viết trên tờ giấy ở trong tay. Nếu như không phải sợ dọa đến người qua đường, thì hắn sẽ không ngại dùng tới khinh công. Có điều, như thế thì không được a, nơi này vốn không phải là thành Lạc Dương. Vạn nhất, có kẻ thương nhân này đó đang đi trên đường, thấy cái bóng của hắn xẹt đến xẹt đi trước mắt, lại cho rằng là ban ngày gặp phải quỷ, dọa sợ người khác thành hại người, liền không tốt.

Thật hiếm thấy, lúc này, Giang Bách Xuyên lại phát ra lòng tốt lớn đến. Tất cả đều là bởi vì vị kì thủ nhà quê vẫn còn chưa thấy mặt kia a.

3. Chương 2

Đúng là, thôn này không phải là cái thôn xóm hẻo lánh phổ thông a.

Bất quá, Giang Bách Xuyên trực tiếp tìm mất nửa ngày, đến cuối cùng, mới coi như là đã tìm tới.

Đến nơi thì mặt trời cũng đã xuống núi. Ánh tà dương bao phủ lên ngôi làng nhỏ bé. Trên từng cái nóc nhà đều đang bay lên từng làn từng làn khói bếp lan tỏa trong không trung, tạo nên bầu không khí yên tĩnh bình an khó có thể diễn tả ra lời được, khiến cho Giang Bách Xuyên đang ở trong thực tại vì hình ảnh đó mà say lòng một phen.

Hỏi một mục đồng qua đường sau khi mục đồng chăm chú lắng nghe, hắn nói là tìm một đại hán rất giỏi chơi cờ, liền không nhận được mà nở nụ cười:

– Người mà người đang nói là Đại Hải thúc đi? Ở trong thôn của bọn ta chỉ có mỗi y là người chơi cờ tốt nhất, đến Mộ Dung tiên sinh còn phải hoàn toàn nể phục y nữa là. Y thường thích vẽ ra bàn cờ ở trên mặt đất, lấy mấy hòn đá nhỏ tự chơi cờ với chính mình. Có phải, người mà người muốn tìm là y đi?

Giang Bách Xuyên ở trong lòng nói: ta nào có biết, có phải đúng là y hay không a. ta nào có biết là không phải hắn a. Có điều, hắn vừa nhớ lại lời kể của Thúc Kiếm. Chính là, biểu ca của tên này đã nhìn thấy một vị đại hán vẽ bàn cờ ở trên đất tự chơi cờ với chính mình. Vậy hẳn chính là vị Đại Hải thúc này, không sai đi.

Hắn hỏi đứa nhỏ để biết rõ về nơi ở của Đại Hải thúc là ở đâu. Tâm tình của Giang Bách Xuyên liền háo hức, tinh thần cũng vô cùng phấn chấn. Hắn vừa đi một đường đến đó, vừa khẽ hát đi tới trong sân của cái nhà ở phía tây trong thôn này. Nhưng trong nháy mắt, hắn lại bị kinh sợ đến mức ngây người.

Không thể nào. Làm sao lại có thể như vậy? Làm sao lại có thể, ở nơi này lại nhìn thấy thứ này được chứ? Đây... Đây, thật sự là không thể tưởng tượng nổi đi.

Hắn si ngốc nhìn một nhánh cây vươn thân ra, vượt ra ngoài bờ tường. Trong đám lá xanh mướt xum xuê ở trên nhánh cây đó, đang lấp ló hai quả đỏ tươi mọng nước, vừa nhìn thấy liền khiến người ta thèm thuồng đến nhỏ dãi a.

Thật muốn hái xuống mà. A? Đây, không phải chính là tiên quả cực phẩm. Nhìn không hề kém hơn ngọc long quả đã được phát hiện ra, ở trên núi Bích Thanh của tên Thẩm Thiên Lý a. Chỉ có hai quả này thôi, lại có thể kết ra quả to mọng đến vậy. Đây, đúng là chuyện hiếm có nha.

Nhưng mà, nếu như thật sự hái nó xuống, lại là cây của người khác. Thì, tóm lại là, vẫn có chút không đúng a.

Giang Bách Xuyên vẫn đang rơi vào trong sự giãy dụa sâu sắc.

Một lát sau, hắn quyết đoán mà ngẩng đầu lên, thầm nghĩ: có cái gì mà phải lưỡng lự nha? Chỉ là cái cây của một tên nhà quê mà thôi. Sợ là, tên đó vốn còn không biết mấy quả này có bao nhiêu quý giá nữa là. Đến lúc bị bắt được, thì cứ hứa cho tên đó nhiều thêm chút bạc là ổn rồi a.

Nghĩ đến đây, tay trái đã không tự chủ nổi nữa, mà duỗi ra, chỉ kéo nhẹ một cái, liền đã hoàn toàn hái hai quả này xuống tay.

Trong lúc hắn đang kích động không ngừng thì, chợt nghe thấy ở trong sân đã vang lên tiếng chó sủa, tiếp theo đó lại có một giọng nói, vang lên:

– Là ai, đang ở bên ngoài?

Giang Bách Xuyên đang nghĩ, giọng nói này, làm sao mà lại nghe quen tai đến vậy ta. Thì, sau đó, hắn đã liền được nhìn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc.

Cả một đời này của Giang Bách Xuyên, trải qua rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là hắn đột nhiên cảm thấy, mọi chuyện mà bản thân đã tự trải qua đó, đều không được xem là cái gì cả, với một màn hình ảnh xuất hiện ở trước mắt hắn ở ngay bây giờ cả.

Bởi vì, người mà đang đứng ở trước mặt hắn, lại chính là vị nhà quê vào buổi sáng nay, đã bắt chợt chỉ hắn là kẻ đã trộm tiền của y đây. Trong lúc nhất thời, hắn hoàn toàn sững sờ đứng ngây ra ở nơi đó, đến hai quả đang hái xuống vẫn ở trên tay đều hoàn toàn quên mất phải giấu vào trong người mà để đi tới.

Trương Đại Hải cũng sững sốt. Có điều, ngay lập tức, y đã hồi thần mà phản ứng lại: phi, tên trộm này thật là khinh người quá đáng. Sáng nay vừa trộm mất mấy trăm đồng tiền của mình, đã chạy mất vẫn còn chưa kịp tính toán xong với hắn. Bây giờ lại còn dám tới tận nhà để trộm tiếp trái cây trong vườn của

mình nữa chứ.

Y xoay người lại đi vào trong sân, chụp lấy một cái đòn gánh liền vọt ra:

– Được lắm. Cái tên trộm trời đánh nhà ngươi. Ở trên đường cái, chỉ sợ là đã trộm đi quá ít tiền còn chưa đã nghiệm nữa, phải không hả? Lại còn dám rình theo ta về tới tận nhà. Trên tay của ngươi đó là cái gì vậy hả? A? A a a a a a a

Y thấy rõ hai quả mà Giang Bách Xuyên vẫn còn đang cầm ở trong tay, lại liếc mắt một cái nhìn về nhánh cây ở trong vườn nhà mình, lập tức oang oang kêu lên:

– Cái tên trộm trời đánh nhà ngươi, mau chóng trả hai quả trái cây đó của ta lại cho ta. Cái cây này đã trồng suốt hai mươi năm. Năm nay không dễ gì mới kết trái ra hai quả. Ta lại hoàn toàn không nỡ ăn ngay, vẫn còn đang muốn giữ hai quả quý đó chờ đến tết mới dám hái xuống đây. Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi lại liền hái mất trái cây quý giá này của ta. A a a a. Nhanh lên, trả lại đây cho ta. Bằng không, ta đánh chết ngươi. Có nghe không hả?

Trả lại hai quả này, đó là không thể.

Bởi, dù sao thì, Giang Bách Xuyên cũng là người đã tự hái quả trước tiên a. Vì lẽ đó, hắn đã dùng một giọng điệu không được tự nhiên mà nói:

– Cái kia Ta thật sự không phải tên trộm vặt.....

Một câu còn chưa kịp nói xong, Trương Đại Hải đã cầm phần đập đòn gánh lên trên đất một phát, vươn ngón trỏ chỉ thẳng vào hai quả trái cây đang ở trong tay của hắn, mắng lên:

– Phi. Ngươi còn có mặt mũi nào mà dám tự nói, ngươi không phải là kẻ trộm hả? Đến hai quả trái cây này mà ngươi cũng đều không buông tha. Tốt thôi, ngươi nói, bản thân ngươi không phải là kẻ trộm. Vậy ngươi nói coi, là ai xúi ngươi hái xuống hai quả trái cây này hả? Là cái cây này đã vậy cảnh gọi ngươi, hay là nó gật đầu cho ngươi hái xuống hả? Hành vi này của ngươi, không gọi là trộm, thì phải gọi cái gì hả? Ân, hay thôi, không gọi là trộm nữa đi, mà phải gọi là cướp mới đúng. Nói chung, đến cùng là ngươi có trả lại hai quả đó cho ta hay không hả?

Y vung đòn gánh lên, nhìn dáng vẻ hung hăng này của y, thì chỉ cần Giang Bách Xuyên dám nói ra một chữ “không” nha, là sẽ gây ra một trận chiến đấu máu me, không thể tránh khỏi.

– Ngươi nghe ta nói đã a. Ta thật sự không phải muốn hái trộm trái cây của ngươi, ta chỉ là

Trên đời này, nào có người hiền lành như cục đất mà đứng ì ra một chỗ, nhìn tên trộm sáng vừa trộm tiền mình, tối lại đến hái trộm trái cây nhà mình, giờ còn muốn y phải tâm bình khí hòa ngồi nghe tên đó giải thích a.

Vị nhà quê đây, không còn sót lại một chút bình tĩnh nào nữa, hét lớn một tiếng liền vọt lên. Còn la lớn lên một câu:

– Phi. Có tên trộm nào, lại tự chịu thừa nhận là mình đi ăn trộm đồ của người khác sao.

Y nện xuống một đòn gánh, lại bị Giang Bách Xuyên nhẹ nhàng né qua.

Ta nện, ta nện, ta lại nện xuống a. Ta liền không tin là ta không đập trúng người.

Trương Đại Hải ỷ vào một thân sức mạnh hung bạo đuổi theo Giang Bách Xuyên chạy khắp nơi ở xung quanh sân nhà, rượt đuổi vòng vòng a.

Một đám thôn dân cũng quanh đều vừa bưng bát cơm tràn ra đứng ở trước cửa sân đang mở toang cửa y, vừa nhìn vào, hóng hớt a.

– Nghe nói chưa? Thật giống như là đã nghe, Đại Hải thúc máng hấn là tên trộm tiền của y hồi sáng nay đi?

– Ân. Đúng đó. Ta cũng nghe y la lên, nói tên trộm này, bây giờ lại còn dám tới nhà y trộm trái cây tiếp a.

– Chắc chắc. Đúng là, bản tính của kẻ trộm cắp vốn không thể thay đổi mà. Ai ở trong thôn này mà không biết là, cái cây ăn quả đó ở trong sân nhà của Đại Hải là loại quý hiếm khó trồng a. Qua hai mươi năm rồi, mới kết ra được hai quả. Cho nên, chẳng trách, y lại muốn liều mạng đánh tên trộm này đến vậy nha.

– Mà, tên trộm vặt này cũng thật đáng trách nha.

Giang Bách Xuyên vốn rất thú vị mà nhìn Trương Đại Hải đang thở hồng hộc đuổi theo mình. Có điều, chờ sau khi hấn vừa nghe thấy mấy lời bàn tán kia, liền càng lúc càng bực mình.

Do hấn cảm thấy, nếu dùng khinh công để đấu với vị Trương Đại Hải không có chút võ công này, thì đúng là, bản thân mình có chút chơi xấu a.

Nhưng sau khi nghe xong vài lời bàn tán ồn ào ở xung quanh, sự bực mình của hấn, thẳng cấp lên thành phần nộ, đến cuối cùng thì tâm tình của hấn lập tức nâng lên đến mức độ ác liệt đến cao cấp nhất. Đặc biệt là khi mọi người ở xung quanh vu tội cho hấn, càng ngày càng quá đáng, sát khí ở trong đôi mắt hấn liền lóe lên, đột ngột đứng lại, quay người về phía sau nhìn Trương Đại Hải đang rượt hấn, hung ác nói:

– Đừng nghĩ ta cho người giữ lại chút thể diện mà người lại không cần.

Vừa nói xong, thân thể của hấn lóe lên, lại đáp nhẹ xuống đất, hất văng cái đòn gánh ở trong tay, túm lấy

cổ áo phía sau của đối phương, nhấc lên, tiếp theo lại tung ra một cước đá cái đòn gánh đó trước khi nó rớt xuống đất, văng ra đến cửa sân. ‘Đùng’, một tiếng vang vọng rung trời. Cái đòn gánh này liền rớt xuống mặt đất ở trước mũi chân của mọi người, hung hăng nện mạnh xuống tạo ra một cái hố to.

Tất cả mọi tiếng bàn luận đều im bật lại. Lúc này, Giang Bách Xuyên mới cảm thấy tâm tình đã tốt lên hơn một chút rồi. Hắn vừa định cúi đầu giải thích rõ ràng với Trương Đại Hải là đã xảy ra chuyện gì. Thì, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa lớn có một giọng nói gào lên:

– Các vị hương thân phụ lão, làm sao bây giờ? Đại Hải huynh đệ đang bị cái tên giặc cướp trời đánh kia bắt lại rồi? Chúng ta nên làm gì bây giờ? Không thể vọt vào a. Đại Hải huynh đệ, sẽ bị nguy hại đến tánh mạng mất a.

Sau đó, bên ngoài liền vang lên một mảng ồn ã gồm tất cả mọi tiếng nói của một đám người đáp lại.

Giang Bách Xuyên chỉ cảm thấy hắn đã tức điên đến lỗ mũi cũng muốn nổ tung rồi đi. Trương Đại Hải vẫn bị hắn túm chặt cổ áo ở phía sau, vẫn còn mạnh mẽ hướng ra phía ngoài, hô to:

– Các vị hương thân phụ lão, không cần lo cho ta. Mọi người mau mau đi báo quan. Để cho Lưu bộ đầu lại đây bắt lấy cái tên trộm trời đánh này ném vào đại lao đi a. Các vị hương thân phụ lão, ta chết đi rồi cũng không sao. Quan trọng nhất, chính là, nhất định phải diệt trừ cái mầm tai hoạ này a. Các người nhanh đi lên quan phủ báo án đi thôi. Đừng để ý đến ta. Chậm chạp nữa là nha môn liền đóng cửa mất.

Tại sao cái tên Thẩm Thiên Lý lại thích nổi cái loại người nhà quê này đây?

Giang Bách Xuyên sắp bị làm tức đến thất khiếu chảy máu, máu nóng dồn lên óc, đỉnh đầu đều sắp bốc lên mấy làn khói trắng rồi đi, bỗng nhiên hét lớn:

– Đều nghe cho rõ đây. Ta không phải là tên trộm vặt. Phi. Đừng nói là chỉ mỗi một mình nhà ngươi. Dù cho cả một đám các người ở trong cái thôn này gộp lại, ta cũng không thềm chấp a.

Hắn từ trong lồng ngực áo, móc ra một thỏi vàng mười lượng ném đến trước mặt của Trương Đại Hải:

– Đây là tiền mua hai quả trái cây của ngươi. Ngươi xem, coi có đủ hay không hả?

Trương Đại Hải ngừng giây dựa.

Cả đám người thôn dân ở ngoài cửa cũng lập tức dừng lại sự bàn tán nhiệt tình, liền bắt hai vị đại hán đang định chạy như bay ra ngoài để đi báo quan, lôi người trở về a. Tất cả mọi người đều đang chăm chú quan sát mức độ tiến triển đang diễn biến của một màn ở trước mắt này đây. Bởi, có ai trong thôn mà lại không biết, vị Trương Đại Hải này đây, lại là kẻ yêu tiền như mạng của mình a.

– Cái này Đây là đồng thau Sao Sao là sáng loáng đến vậy a?

Trương Đại Hải ngồi xổm người xuống đất, mau lẹ nhặt thỏi vàng này cầm vào trong tay:

– Má ơi. Cái này Một thỏi này có thể luyện ra biết bao nhiêu tiền đồng đây a? Ít nhất, cũng làm ra được khoảng hơn trăm đồng tiền đi?

Y cẩn thận ôm ấp thỏi vàng này ở trước ngực, nhìn về phía Giang Bách Xuyên:

– Người nói là, người muốn dùng cái khối đồng thau này, mua hai quả trái cây kia của ta à?

Thau? Đồng thau?

Ở trước mắt của Giang Bách Xuyên nảy sinh ra một trận mê mang.

Vị nhà quê ở trước mặt của hắn đây, có chút, quá quê mùa, ngốc nghếch, chỉ có hơn vị Lý Đại Hỉ kia, chứ không hề kém cạnh gì hết.

– Vàng! Đây là vàng thật! Người có biết hay không hả? Là vàng chính tông móng ngựa a.

Hắn vô lực uể oải nói. Dĩ nhiên, nếu đi so đo với một vị không nhận biết nổi cái cục kim loại này do Giang Bách Xuyên – hắn ném tới là đồng thau hay là vàng mà nói, thì đây tuyệt đối, nổi sỉ nhục đối với hắn a.

– Vàng Vàng?

Giọng nói của Trương Đại Hải đột ngột cất cao lên đến quang tám. Bất chợt, thân thể của y cũng run rẩy lên, nhìn dáng vẻ của y như là có thể bị té xỉu ở bất cứ lúc nào vậy, mà thật sự thì y cũng đã mất cân bằng mà thân thể đang bắt đầu trượt xuống rồi.

Không cách nào mà. Bởi, y lớn đến như vậy, vẫn còn chưa từng thấy được thỏi vàng chân chính là có bộ dạng gì nha. Đối với một vị mê tiền như y mà nói, chỉ là một xu tiền đồng thôi, cũng đều được y coi là rất quý giá giàu có rồi a. Loại từ ngữ gọi là ‘thỏi vàng’ này, thật sự là đã kích thích y quá mức kịch liệt rồi đi. Y cần phải té thật đau để chứng minh là bản thân mình vốn không phải là đang nằm mơ a.

Ngay trước khi cả thân thể của y tiếp xúc thấm thiết với mặt đất, thì bỗng có một cánh tay vươn ra, chộp lấy người của y, mạnh mẽ kéo y lại. Y vừa mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt đang xanh méc lên của Giang Bách Xuyên:

– Không đến nỗi làm đến mức này đi? Cái cục đó, bắt quá, chỉ là một thỏi vàng mười lượng mà thôi. Bây giờ, người lại còn cứ khẳng định ta là kẻ trộm nữa hay không hả?

Hừ hừ. Ta nhìn thấy cả cái thôn rách nát này gộp lại, thì cũng không hề có cửa, mà tìm đủ được một thỏi vàng mười lượng này đi.

– Người nhất định là hải tặc mà.

Trương Đại Hải lăm bằm một câu, tiếp theo nhảy căng lên, phóng thẳng một đường đi đến đám người đang bu đông bu đở ở trước cửa sân.

– Lưu lão gia. Người giúp ta nhìn thử xem. Cái cục này có phải là vàng hay không? Thật sự là vàng à?

Trong thôn này, tại nơi này, chỉ có mỗi Lưu Đại Đồng tài chủ là đã từng thấy vàng thật rồi mà thôi. Vì lẽ đó, việc đầu tiên mà Trương Đại Hải nghĩ ra, đó là tìm gã giám định một chút.

– Ấy. Lưu lão gia, người bị làm sao thế này? Làm sao lại bị té xỉu rồi? Nha. Này, Lưu Ngũ, Lưu Tứ. Lão gia nhà các người bị té xỉu rồi đây này.

Đám người lại huyền não lên lần nữa. Giang Bách Xuyên nhặt nhèo, tìm một thân cây to để dựa người vào, nhìn một đám thôn dân này hỗn loạn.

Chỉ sau chốc lát, hắn liền cảm nhận được ở trên đùi mình, bỗng nhiên, làm sao mà lại nóng lên hầm hập nha. Vừa cúi đầu xuống vừa nhìn, hắn chỉ thấy một chú chó to màu vàng, chính là thân thiết mà liếm láp lấy ống quần của hắn, thỉnh thoảng còn vươn ra cái đầu chó nhỏ đầy lông vàng bóng loáng, dụi vào thân thể của hắn còn cọ đến cọ đi.

Giang Bách Xuyên không khỏi nổi lên hứng thú. Từ trước đến nay, hắn vốn không quá có duyên với động vật, liền ngay cả con tuần mã nhỏ của hắn, cũng rất có tính khí cũng không thèm để ý đến hắn. Ai ngờ được, chú chó nhỏ này, hiển nhiên lại thân thiết với hắn đến vậy. Quan trọng hơn, đó chính là, đối với loại chó này mà nói, hắn tuyệt đối là một kẻ xa lạ xâm chiếm lãnh thổ của nó, vốn đã phải hung hăng bị cắn đến đau điếng rồi đi.

Xoa xoa cái đầu nhỏ của chú chó này, cảm giác được lớp lông xù này này cũng không tệ nha. Chú chó này, thấy động tác của hắn vuốt ve nó rất ôn nhu, nên không khỏi, tiếp tục càng dụi càng cọ càng thêm hăng hái. Thật là khiến cho Giang Bách Xuyên nghĩ mãi vẫn không hiểu ra mà.

Bỗng nhiên, nghe thấy giọng nói êm tai, phát ra từ phía sau hắn, cười nói:

– Đại Hoàng. Người cũng biết hắn là người có tiền nha? Ân. Không tồi, không tồi a. Biểu hiện của người rất tốt. Không hổ là đứa nhỏ được thưởng ngày đã ở cùng ta lâu đến vậy nha, cũng đã học được vài món tài lẻ biết nhìn người rồi ha.

Người đang nói là Trương Đại Hải. Sau khi y kêu hai gã Lưu Ngũ, Lưu Tứ tự đi khiêng lão gia của hai gã trở về, liền giải tán một đám hàng xóm tụ tập đông đúc từ trái kéo đến phải về nhà ăn cơm, tiếp theo, vừa

bước về sân nhà mình, liền nhìn thấy chú chó to, bảo bối của nhà y, đang tự giúp y bán manh lấy lòng tên đại gia có tiền này a.

Giang Bách Xuyên vừa nghe xong, suýt chút nữa đã bị té ngã rồi đi. Hắn chưa từng nghe nói có loại vật nuôi nào lại còn biết học lõm món nghề, tài lẻ của con người nha. Đặc biệt là chú chó này vốn là do một vị nhà quê dạy dỗ ra a.

Hắn đứng lên chỉ là muốn thăm dò một chút, liền nói ra một câu:

– Đại Hoàng a. Lần tới, ta đến đây, mang thịt chưng tương cho ngươi ha.

Đại Hoàng liền vui mừng đến cái đuôi ngoe nguẩy liên tục, vừa sủa lên ‘gâu gâu’ nịnh nọt hắn.

Lúc này, Giang Bách Xuyên thật sự là đã phục rồi a. Hắn quay đầu lại nhìn Trương Đại Hải, hỏi:

– Làm sao mà ngươi có thể dạy dỗ nó trở thành giỏi đến vậy a?

Đúng là, hắn rất hiếu kỳ. Ai ngờ đối phương bỗng khoát tay một cái, lại nói:

– Chuyện này thì có cái gì khó. Đại Hoàng của nhà ta đều là theo ta mà lớn lên hàng ngày. Ta lại luôn tôn kính mấy kẻ có tiền như các ngươi. Nó nhìn riết rồi quen, lại học được cách lấy lòng người có tiền là bình thường thôi. Đương nhiên, điều này cũng không phải chứng minh là, nó liền đối xử không tốt với người nghèo. Ta cũng không phải là cái loại chủ nhân mang dáng vẻ trọng giàu khinh nghèo a.

Y vừa liếc nhìn hai quả trái cây ở trong tay của Giang Bách Xuyên:

– Cái kia, ngươi thật sự muốn dùng cái cục vàng này để mua hai quả trái cây kia à? Ân. Mặc dù, coi như giống cây này hiếm có lại thật khó ra quả. Thế nhưng, hai quả đó, cũng không nên đáng giá đến mức này. Tuy rằng, ta yêu tiền. Nhưng, ta là người luôn biết lý lẽ, luôn rất công bằng. Ngươi có thể nghĩ lại, rồi trả giá lại đi.

Giang Bách Xuyên không khỏi bật cười:

– Nghe ngươi nói vậy, tựa hồ như thật sự là mua được hai quả này cũng rất đáng giá a. Không bằng như vậy đi, ta trả cho ngươi mười lượng bạc, đã được chưa.

Hắn vừa nói xong, lại liền nhìn thấy hai tay của Trương Đại Hải liền mau mắn giấu ra sau lưng. Tiếp theo, trên mặt của y liền bày ra dáng vẻ muốn khóc lên đến nơi, rồi mới chậm chạp, rút cánh tay từ phía sau lưng, từ từ duỗi tay ra phía trước, còn chậm hơn cả rùa bò, mà đưa ra một nắm tay đang siết chặt thỏi vàng kia, tới trước mặt của hắn, lại chậm thật chậm, mới xòe ra được một ngón tay mỡ ra:

– Cái kia Được rồi, người Cầm lại đi.

Ô ô ô. Trái tim của ta đang bị rỉ máu a. Quá đau a. Thật khốn kiếp mà. Sớm biết vậy thì lúc sáng nay, người liền lấy bạc đưa ra đi a. Ta cũng không cần phải khó chịu như vậy a.

Y hung tổn mạng ở trong lòng.

– Ta ghẹo người chơi mà thôi a.

Giang Bách Xuyên nở nụ cười, không thể chọc ghẹo tiếp được a. Nhìn vị nhà quê này xem, nước mắt đều đảo quanh trong hốc mắt rồi đây.

Hắn thực sự là không thể hiểu nổi. Chỉ đơn thuần là một thỏi vàng mười lượng mà thôi, nước mắt của nam nhi đâu dễ rơi xuống a.

– Thỏi vàng này vẫn cho người a. Kỳ thực, căn bản là người vốn không biết hai quả trái cây này có giá trị thế nào đâu. Trái lại, có nói cho người nghe, người cũng không hiểu. Vậy, coi như thuận mua vừa bán, xong rồi đi.

Hắn nhìn xem xung quanh một chút, ánh mắt lại rơi xuống trên thân cây vừa nãy hắn vừa hái trái:

– Có điều, nói thật thì, loại cây tiên cho ra loại quả cực phẩm cao cấp này, bình thường đều chỉ có thể mọc lên ở nơi có mảnh đất màu mỡ thuộc loại tốt nhất. Người làm sao lại có thể trồng xuống ở đây. Hơn nữa, lại còn chăm sóc tốt nó tốt đến vậy. Hiển nhiên, vừa mới qua hai mươi năm liền kết quả ra trái. Đây thực sự là điều khó mà tin nổi.

Trương Đại Hải cũng quay đầu liếc mắt nhìn cái cây đó, gãi đầu một cái, đáp lại:

– Đây là do cha ta mang về trồng a. Khi đó, ta mới bảy tuổi đi. Nếu nói là khó chăm sóc, nó khó lớn lên, vốn là không thể nào nha. Bởi, ta vốn trồng, chăm nó không gì với mấy cây trái khác a. Người lại gạt ta nữa rồi đi.

Sắc mặt của Giang Bách Xuyên lại biến đổi, “hừ” lạnh nói:

– Đối với cái loại người nhà quê như người đây, căn bản là ta không cần gạt để làm gì đi.

Vừa dứt lời, Trương Đại Hải cũng đổi sắc mặt:

– Người, cái tên này, sao vừa nói trở mặt liền trở mặt vậy hả? Ta cũng không nói cái gì đụng chạm đến người cả. Người cứ luôn kêu ta là loại nhà quê này loại nhà quê nọ. Phi. Không có đám nhà quê bọn ta,

thì mấy tên ở trên thành thị như các người đây, ăn cái gì, mặc cái gì hả?

Giang Bách Xuyên nhìn dáng vẻ hần không thể giơ chân lên đá hần một cước của y. Chợt nhớ lại, lúc trước, Lý Đại Hỉ đã mắng bọn hần trong biệt viện đang nở đầy hoa cỏ, không khỏi thấy buồn cười: có câu nói, mọi con quạ ở trên thiên hạ này thường đều đen a. Xem ra, mọi vị nhà quê ở trên thiên hạ này cũng gần giống như vậy đi.

Hần nhún nhún vai:

– Không có a. Ta chỉ là vẫn chưa biết tên của người. Nếu người nói cho ta biết, tên của người là gì, thì ta cũng đã không cần phải luôn kêu người là nhà quê nha?

– Ta gọi là Trương Đại Hải.

Sắc mặt của Trương Đại Hải vẫn còn rất thối:

– Hừ hừ. Đừng nói nghe hay đến vậy. Ta biết ở trong lòng của người vẫn là đang xem thường ta đi. Loại người thành thị như các người đều là đám ôm đầy một bụng, tâm địa gian xảo. Ngoài miệng thì nói nghe hay lắm, nhưng căn bản không hề giống với suy nghĩ ở trong lòng.

Y vừa nói xong lại nhìn sắc trời đang dần tối lại một chút:

– Được rồi. Trời cũng tối rồi. Người còn không đi à? Nếu như người không có chỗ để đi

Nhìn thỏi vàng đang ở trong tay một cái, y hung hăng cắn răng một cái:

– Được rồi. Xem như tính vào thỏi vàng này luôn rồi đi. Ta liền chiêu đãi người một trận vậy, có điều, chỉ có một lần này thôi a.

Giang Bách Xuyên vừa nghe xong cái loại lời lẽ này xong liền bực mình, còn lại thêm vô cái gì mà “chỉ có một lần này thôi” nữa chứ. Hần phẫn nộ, xoay người định rời đi:

– Ta không cần người phí công chiêu đãi, ta

Đôi chân của hần đột ngột khựng lại, liền nghĩ thầm, không đúng a. Bản thân mình tự lết tới đây là làm gì nha? Không phải là vì muốn chơi cờ à? Vừa nghĩ tới đây, liền mạnh mẽ dừng bước chân lại, cũng lập tức xoay người lại:

– Ta không cần người phí công chiêu đãi. Ta lại trả cho người thêm bạc có được không?

Hắn ở trên người lấy ra thêm năm lạng bạc nhỏ, lại đưa cho Trương Đại Hải. Quả nhiên liền thấy cả khuôn mặt của y, lập tức trở nên cực kỳ sáng bừng lấp lánh nha:

– Tốt tốt. Người tới đây ở với ta nha. Người nhìn trời này cũng tối rồi a. Người cũng không phải là không còn có nơi nào để đi nữa hay sao? Cho nên, đơn giản là nên nghỉ ngơi một đêm ở nhà ta đi thôi. A. Đường nhiên là, tiền thuê này liền không cần nộp đâu.

Giang Bách Xuyên vì lời này mà giận dữ nha. Hắn sai rồi. Vị nhà quê này, căn bản là không hề có bản chất thuần phác như Lý Đại Hỉ, vốn là tên tiểu nhân háms lợi mà. Tuy rằng, loại trừ đi mấy cái tật xấu này, thì kì thực, hai người bọn họ đều gần như giống nhau cả thôi. Chỉ có điều là, vị Trương Đại Hải này, có thêm một cái tốt nữa là tì chơi cờ của y rất giỏi mà thôi.

Đợi đến sau khi Trương Đại Hải bận rộn mất nửa ngày, mới bưng thức ăn lên, Giang Bách Xuyên liền không khỏi há hốc mồm. Trên bàn ăn này, đều bày đủ bốn món ăn, đều là món mà hắn không thể nào kêu tên ra nha.

Hắn chỉ vào một cái đĩa, hỏi:

– Cái đĩa này.... Đây là cái gì?

Trương Đại Hải cười nói:

– Đó là cọng cải trắng xào tương a, ăn ngon lắm.

Giang Bách Xuyên nghĩ thầm: cải trắng, ta cũng không phải là chưa từng ăn qua. Làm sao lại nấu ra thành cái bộ dạng này đây. Có điều, trái lại là, ta thật nhìn không ra nổi, cây cải trắng lớn lên sẽ thành ra cái dạng này sao. Lẽ nào, chính là cái thứ đang được để trong cái đĩa này à?

Đang nghĩ như vậy, thì Trương Đại Hải đã chỉ từng đĩa một, giới thiệu cho hắn nghe:

– Đây là của cải xào tương. Đây là canh củ cải. Còn đây là đậu hũ xào trứng gà. Ha ha, bởi vì người đã ra nhiều tiền đến vậy. Ta cũng không thể nào chỉ bưng lên đưa muối cho người ăn, có đúng hay không a?

Giang Bách Xuyên tự cho mình tuyệt đối là tinh mắt đến trình độ xuất sắc rồi nha. Nhưng, xoay đến xoay đi nhìn hết một vòng cái đĩa đậu hũ ở giữa một bàn đồ ăn lớn này, vẫn không thể nào nhìn thấy một chút trứng gà chiên thành phẩm nào cả. Hắn thở dài. Thế là xong. Lẽ nào, đồ ăn ở nơi này còn đắt hơn cả Đắc Ý lâu đi? Năm lạng bạc, đã có thể gọi được một bàn đồ ăn lớn thượng đẳng rồi a.

Bất quá, cũng may là, về ngoài cửa mấy món đồ ăn này vốn không ra sao, nhưng ăn vào miệng, vẫn tính là không khó ăn mấy đi. Đến cuối cùng, cũng coi như là đã lấp đầy đến nửa bụng a.

Ăn xong cơm, hần vừa hỏi, quả nhiên, người mà hần muốn tìm để chơi cờ, chính là vị Trương Đại Hải này nha.

Giang Bách Xuyên nổi lên hứng thú dạt dào, liền lôi Trương Đại Hải muốn lập tức đấu hai bàn cờ với hần.

Nhưng xem ra, Trương Đại Hải lại không phải quá có hứng thú, lại không chịu nổi sự lôi kéo của hần. Cho nên, không thể làm gì khác hơn là, mở ra một tờ giấy do y tự vẽ ra một bàn cờ, còn lấy ra hai bát đựng mấy hòn đá nhỏ, bày ra xong. Giang Bách Xuyên vừa nhìn thấy liền muốn té xỉu, sợ sệt chỉ vào bàn cờ:

– Này Đây, chính là đồ để chơi cờ của người sao?

Không, không thể nào! Cờ vậy a! Loại thú vui tao nhã đến vậy, làm sao lại có thể dùng trên cái loại đồ vật thô kệch này hả.

– Đúng đấy, tìm một đám đá đen với trắng này, đã khiến ta phải tốn công, mất cả ba tháng đã tìm ra đấy.

Trương Đại Hải mới là người không thèm để ý tới cái gì gọi là cảnh tượng phong nhã a. Y vừa bày xong bàn cờ, đã là người đầu tiên đặt xuống một hòn đá ở ngay ô cờ hướng đông nam ở trên tờ giấy, đã hạ xong một nước cờ. Giang Bách Xuyên thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cũng lấy ra một con cờ đặt xuống ở ô trên góc tây bắc. Hai người chính thức mở ra một trận sát phạt bằng cờ vậy.

Bất quá, càng đặt từng nước cờ xuống, càng đánh, thì Giang Bách Xuyên liền càng trở nên hưng phấn. Dường như nhớ đến lời kể của Thúc Kiếm đã nói, kỹ nghệ của vị Trương Đại Hải này vốn không phải là dạng tài giỏi phổ thông bình thường. Hơn nữa, đại khái là bởi vì y chưa từng đọc qua bất cứ quyển kỳ phổ nào cả. Cho nên, khi đi ra bất kì nước cờ nào cũng không cần phải do dự, kiêng kị quá nhiều, công thủ đều có thứ tự, mà gian xảo chông chốt. Có lúc lại bất chợt đi ra một chiêu rất kì diệu. Chỉ khiến cho Giang Bách Xuyên vui sướng đến mức hận không thể nâng cả khuôn mặt của y lên mà hung hăng hôn xuống hai cái a.

Sau khi đã thoải mái dâng trào mà đặt xuống một nước cờ cuối cùng, lại kết thúc thêm một ván nữa. Thì đến cuối cùng, Giang Bách Xuyên đã thua mười ba bàn a.

Bất quá, hần lại không có chút ảo não nào cả. Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua, có người thắng được hần. Hơn nữa, y lại còn thắng đến ung dung như vậy.

Nhân tài khó kiếm a. Ở trong lòng, hần đang quỳ xuống cảm tạ trời xanh. Hần vừa ngước lên, thấy Trương Đại Hải ở đối diện, đánh ra một cái ngáp, đẩy một đám cục đá này một cái, mơ hồ nói:

– Được rồi. Không chơi được đâu. Ngày mai, ta còn muốn làm việc đây. Giờ đã trễ rồi, còn không ngủ thì đến sáng lại dậy không nổi a.

Nói xong, đứng dậy, bò đến đầu giường, liền muốn thả màn xuống nằm ngủ.

Nhưng, chỉ là Giang Bách Xuyên vẫn còn đang phần khích dâng trào còn chơi cờ chưa đã, nào có thể dễ dàng mà thả y đi ngủ nha. Có điều, đây chính là việc không thể cưỡng cầu được. Mắt của hắn thấy, Trương Đại Hải ngã đầu nằm xuống. Bỗng nhiên, hắn nhiệt huyết sôi trào, bày ra dáng vẻ giống như tráng sĩ chặt tay vậy, mà rống lên một tiếng, nói:

– Không phải là công việc làm nông thôi à? Ngày mai ta giúp ngươi đi làm việc.

Mặc kệ, nói cái gì cũng được a. Chỉ cần, có thể kéo vị này dậy lại chơi cùng mình một ván nữa a. Thực là... Minh còn dự định muốn đánh thắng bàn này để gỡ gạc lại đây. Mặc kệ, nói cái gì cũng đư. Hắn đã suy nghĩ ra vài nước đi cờ kì diệu rồi, bây giờ chỉ chờ hắn tự nhìn xem mấy nước cờ đó, có thể phá giải được hay không, thì làm sao có thể để y đi ngủ được đây.

Trương Đại Hải trở mình một cái, lại bò lên, tính toán cẩn thận trong một chốc lát, tiếp theo lại nghi hoặc hỏi:

– Ngươi –? Ngươi sẽ làm gì? Biết xới đất cày cấy à? Biết nhổ củ cải sao? Biết thu hoạch bắp không?

Y nhất thời liền hỏi ra chuỗi lời lẽ như vậy. Mấy từ này, sau khi Giang Bách Xuyên vừa nghe xong liền trợn tròn mắt lên.

Hắn rất muốn hỏi Trương Đại Hải một chút: “khoai lang là cái món đồ gì vậy? Củ cải không phải là mọc ra từ trên cây à? Bắp là cái gì kia? Bắp không phải chính là cơm tẻ hay ăn hả? Món đồ đó làm sao mà thu hoạch, không phải đổ trực tiếp vào nồi sau đó chưng lên, liền xong rồi sao?”

Bất quá, nếu nhất thời hỏi ra mấy cái tên này, thì càng tỏ ra rõ ràng là hắn vốn không biết gì cả. Cuối cùng khẳng định là y sẽ liền ngã đầu liền ngủ. Vì lẽ đó, Giang Bách Xuyên mặc kệ hết, nhắm mắt đưa chân, cố sức biểu hiện ra mình lí lẽ thẳng thắn, khí thế hùng hồn, hỏi đáp:

– Mấy việc này thì có cái gì khó? Khi ta còn bé, cha mẹ cũng là nông dân trồng trọt, có cái việc gì mà ta chưa từng làm qua.

Bây giờ, hắn hết sức cảm thấy bản thân đã luyện kiếm là may mắn a. Bởi trên mấy ngón tay thon dài lẫn lòng bàn tay ở cả hai tay đều hình thành ra mấy cái vết chai sần lên. Hắn chỉ vào đó:

– Ngươi nhìn đây này. Mấy cái vết chai này, đều là do trong lúc làm mấy công việc đó mà lưu lại đây.

Trương Đại Hải chìm đắm trong sự vui sướng, khi nghĩ đến, ngày mai sẽ có thêm một người giúp đỡ y làm việc a. Vì lẽ đó, nên y đã dễ dàng liền tin tưởng Giang Bách Xuyên. Y không hề biết được, đó chính là, khi cha mẹ của Giang Bách Xuyên còn sống, vốn là đã được hoàng thượng đích thân phong cho nhất phẩm cáo mệnh công thần, cùng với nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Cả đời này, đến hình dạng cái cuốc ra sao cũng còn không biết nữa là.

Ngay khi y lại bò lên, lại bày ra bàn cờ giấy lần nữa, Giang Bách Xuyên lại bị vài nước cờ kì diệu kia mà kích thích hẳn đến trở nên càng thêm hưng phấn. Sau một trận chém giết, Giang Bách Xuyên lại thua thêm hai mươi ván nữa, đã là lần thứ hai phải cam chịu bại trận a.

Ánh mắt nhìn người của Giang Bách Xuyên về Trương Đại Hải đã triệt để thay đổi. Hắn chẳng thể nghĩ tới nổi, cái vị nông dân chỉ biết có mỗi việc kiếm tiền với cả trồng trọt mà thôi, lại có thể có được một tay chơi cờ tài giỏi đến vậy. Hơn nữa là, thấy kẻ yếu hơn mình thì lại mạnh hơn kẻ đó, còn gặp kẻ mạnh hơn thì y lại càng mạnh hơn loại người đó a.

Nghe y ồn ào nói nhất định phải đi ngủ, nếu không thì phải cả một ngày đều không thể làm việc thì làm sao sống được nữa. Nhìn y thu dọn bàn cờ cùng với hai bát đá nhỏ kia gọn gàng rồi.

Trong ánh mắt của hắn bỗng nhiên tinh thần phần chấn sôi trào: quá tốt rồi, rốt cục mình cũng có chuyện để làm a. Không triệt để đánh bại vị Trương Đại Hải này. Mình liền không trở về Long Hồ sơn đi

4. Chương 3

Trương Đại Hải vạn lần không thể ngờ tới, đến chơi cờ cũng sẽ gây ra phiền phức. Lúc này, y vẫn còn chìm về giấc mộng đẹp rằng bản thân mình đã kiếm được một kẻ lao động miễn phí.

Bất quá, rất nhanh, y liền tự hiểu ra rằng mình đã quá ngây thơ. Căn bản là, cái tên Giang Bách Xuyên này, vốn không biết làm cái gì cả. Đến tư thế hắn cầm cái cuốc đều hoàn toàn không đúng nữa là, còn dám nói cái công việc gì cũng đều biết làm. Tám, mười phần, đều là dùng mấy cái vết chai kia dùng để lừa người a.

Trương Đại Hải bực mình kéo lên tức giận sôi trào, lập tức ném hai củ khoai lang do Giang Bách Xuyên nhổ mạnh lên mà bị bẻ đôi thành bốn đoạn, cho hắn, lại đẩy hắn đi qua một bên:

– Được rồi, được rồi. Tiểu tử tông của ta a. Người mà lại làm tiếp nữa. Công sức khổ cực của ta cày cấy, chăm sóc một năm nay đều uống phí a.

Y tức giận nói, đau lòng nhìn đám khoai lang nhà mình bị chặt xác phơi khô rải rác khắp nơi.

Ai, đều là do mình tự hại chúng nó a.

Bản chất của Giang Bách Xuyên vốn rất quật cường lại cố chấp. Hắn là một người dễ gì chấp nhận chịu thua bất kì việc khó nào cả.

Lúc năm tuổi, thì hắn đã chỉ vì sự phụ nói một câu:

“Hiện tại, ngoại công của người vẫn còn chưa nắm vững, luyện tập cũng vẫn chưa thành thực. Muốn học tâm pháp vốn là còn quá sớm. Không được.”

Hắn liền núp ở trong sơn động phía sau núi, lặng lẽ cố gắng mà tiếp tục tập luyện, đến cái mạng nhỏ cũng suýt chút nữa bị liên lụy vào, lại có thể chịu đựng sự dày vò của hắn mà qua hai năm thời gian liền đã luyện thành.

Sau đó, hắn cũng đã sớm học xong cả tâm pháp khó nhằn a, đến cả chương môn sư bá cũng hoàn toàn thần phục hắn là một kỳ tài. Có điều, ngày hôm nay, chỉ là đào mấy củ khoai lang nhỏ lên mà thôi, làm sao lại có thể làm khó được Giang Bách Xuyên hắn đây chứ. Đùa à. Chỉ là lần đầu, hắn làm việc nhà nông, có chút không được thuần thục mà thôi a.

– Đại Hải. Người tránh ra đi. Thật sự là, ta đã tìm ra cách rồi a, đảm bảo chưa tới một canh giờ, liền có thể đào ra toàn bộ đám khoai lang này lên nha. Hơn nữa, cũng không cần người phải ra tay giúp một chút nào cả.

Giang Bách Xuyên tiến lên phía trước, kéo Trương Đại Hải lại, lại bị y hất ra một cái lại đẩy hắn qua một bên:

– Phi. Ta mà lại tin người lần nữa, thì ta chính là kẻ ngu si a. Người đứng yên ở bên cạnh đợi cho ta đi.

Bất quá, Giang Bách Xuyên làm sao lại có thể lập tức dễ dàng bỏ cuộc như vậy, lại quần quýt tới, vẫn cứ lôi Trương Đại Hải đến phía sau mình:

– Đại Hải. Người nhìn ta làm đây này, chỉ một chốc lát thôi, dám chắc là ta sẽ làm được nha. Hừ hừ. Người chờ mà khâm phục ta sát đất đi.

Hắn vừa nói xong, bàn tay phải chậm rãi đẩy ngang ra, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy chưởng phong lướt qua, bụi bặm tung bay, khiến cho hắn cùng Trương Đại Hải hít phải đều bị sặc, hoàn toàn không chịu nổi mà ho khan liên tục.

Không dễ gì mới chờ cho một đám khói bụi mù mịt này tản đi. Sau khi đã nhìn rõ được, thì ở trên đất, bỗng xuất hiện một cái hố sâu lại to được để lại. Giang Bách Xuyên dương dương tự đắc, nói:

– Làm sao nha? Ta chỉ cần đánh ra mấy cái hố như này, thì tất cả mấy đám khoai lang của người, không phải đều bị đào ra hết sao?

Cả gương mặt của Trương Đại Hải cười đến nở bồng bồng thành một đóa hoa lớn, vui đến mức dùng sức ôm chầm lấy Giang Bách Xuyên một cái nha, khen:

– Ân. Người thực sự là vô cùng tài giỏi a. Khá lắm.

Nói xong, y vui vẻ, thỏa mãn mà chạy đến bên mép hồ. Giang Bách Xuyên cũng đắc ý đi theo. Nhưng, sau nửa giây, cả tầm mắt liền choáng váng.

Vừa nãy, khuôn mặt của Trương Đại Hải vẫn còn đang cười thành hoa hướng dương, thì bây giờ, ở trong nháy mắt, đã biến thành bộ mặt mẹ ghẻ, lạnh lẽo như băng, đột ngột quay đầu lại, nhìn Giang Bách Xuyên chằm chằm, hung tợn hỏi:

– Khoai lang đâu? Khoai lang của ta đâu hả? Người đã nói làm vậy, sẽ đào được toàn bộ đám khoai lang ra đây? Vậy, bây giờ chúng nó ở nơi nào? A?

Giang Bách Xuyên gãi gãi đầu.

Mình nào có biết đám khoai lang đó đã ở nơi nào rồi nha? Chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ sâu nữa hay sao? Sẽ không a. Đám đất đá này đều đã bị đánh hóa thành bụi cát. Đám khoai lang đó làm sao lại có thể không xuất hiện ra đây chứ?

Hắn cúi người xuống, quan sát kỹ lưỡng, nhìn quanh, tìm tỉ mỉ lại một lần nữa, thì bất giác, trên trán lặn chớp mũi lập tức liền đổ ra mồ hôi lạnh. Cùng lúc đó, Trương Đại Hải cũng nhìn thấy một đám các miếng khoai lang vỡ vụn văng tung tóe rải rác khắp mặt hồ đất. Y nhìn không được, hét thảm một tiếng, ngồi xổm ở trên đất nhặt lên từng cái khối khoai lang nho nhỏ một, liền bắt đầu lớn tiếng khóc lên.

– Cái kia Người đừng khóc

Giang Bách Xuyên đi đến, kéo Trương Đại Hải đứng lên:

– Cái kia. Chỉ là mấy củ khoai lang mà thôi Làm sao mà người có thể vì nó mà liền rơi nước mắt đây? Nước mắt của nam nhi không dễ gì rơi xuống a.... Ta là nam tử hán đại trượng phu. Thà rằng bị thương đổ máu cũng không thể rơi lệ nha.

Hắn phi thường ngốc nghếch mà nói ra mấy lời khuyên vụng về

Bởi, không kéo được nam nhân đang khóc lớn đứng lên, mà tay chân có vẻ luống cuống.

Thực là...

Hắn vốn cho rằng chỉ có nữ nhân khóc, mới sẽ khiến người nhìn hoảng loạn tay chân mà thôi. Lại không nghĩ tới, nam nhân khóc lên, cũng không có chút nào thua kém a

Má. Người nam nhân này, đến cùng vẫn là không hề có một chút nam tính cứng rắn chút nào nha.

Hắn chỉ cảm thấy sắp không kiên nhẫn nổi nữa, thì chợt thấy Trương Đại Hải “hồ” lên một tiếng, thở hắt ra, bỗng lập tức đứng bật dậy, nhìn hắn mà hét lớn:

– Người nói bừa. Cái gì gọi là chỉ có mấy củ khoai lang? Đó là lương thực. Người xem thường lương thực như thế. Ông trời sẽ cho thiên lôi xuống nhòm ngó mà đánh chết người, người có biết hay không hả?

Giang Bách Xuyên trợn tròn mắt:

– Này, không cần nguyên rửa ta tàn nhẫn như vậy đi? Cái kia Ta cũng là lần đầu tiên làm công việc này Vẫn chưa quen thì luyện dần để quen, cũng Cũng có thể thông cảm được mà. Hay là người lại để cho ta tới thử một lần nữa, chắc chắn là ta sẽ không phạm lại loại sai lầm này nữa...

Hắn còn chưa kịp nói xong, Trương Đại Hải liền gầm hét lên:

– Cái gì? Người còn muốn lại làm thế thêm một lần nữa hả? Người người người người

Y phần nộ đến giọng điệu đều bị nghẹn lại, mọi lời sỉ vả đều bị cà lăm theo, đến cuối cùng chỉ đành, trực tiếp, hung hăng vươn mỗi một cái ngón trỏ, chỉ thẳng vào cửa sân, hét lớn:

– Người Cút đi cho ta, lập tức đi ngay. Ta cũng không muốn gặp lại cái loại ca nhi công tử nhà giàu như người nữa đâu.

Giang Bách Xuyên nổi giận lên, đến mọi mạch máu đều bị sôi trào. Cả đời này, hắn chưa từng phải giận dữ đến vậy a. Có điều, bởi vì tên nhà quê này vốn có kỹ nghệ quá giỏi, cho nên, hắn đành phải nhẫn nhịn mà nuốt giận vào bụng. Y lại càng lúc càng lên mặt.

Lạnh lùng nhìn Trương Đại Hải một cái, hắn “hừ” một tiếng, xoay người rời đi, đồng thời cũng ở trong lòng mắng thầm: phi, vị nhà quê như người, đúng là kẻ không biết trời cao đất dày ra sao. Cho nên, cả kiếp này đều luôn ôm lấy vài thửa ruộng cần cỗi này vừa bảo vệ chết sống vừa sống hết cả đời này đi.

Một đường đi trở lại Long Hồ sơn, những tên lâu la đứng gác ở cửa vừa thấy, dáng vẻ giận dữ đến đỏ mắt muốn tìm người để làm thịt của Đại đương gia, liền không có một ai dám chắn ở trước tầm mắt của hắn, đều bày ra vẻ khép nép đứng lánh qua một bên. Toái Dao cùng Thúc Kiềm đi theo phía sau, lo sợ cả nửa ngày, bị vướng vào bốn phận kẻ hầu thiếp thân, không thể nào không trở thành con cớ thí a.

Cứ sống dần vật qua không tới hai ngày, cả hai đều hoàn toàn bị những yêu cầu thiên kỳ bách quái của Giang Bách Xuyên hành hạ đến mức chỉ kém đã nghĩ đến ý định đâm đầu vào tường chết đi cho rồi a.

Cũng may là, vào ngày thứ ba, bỗng nhiên, Giang Bách Xuyên lấy ra bàn cờ bằng gỗ trầm hương ngàn năm trân quý, cùng với hai hũ quân cờ trắng đen được làm bằng ngọc, đều là vật yêu thích của hắn. Tiếp theo hắn lại tuyên bố, nói là muốn xuống núi giải sầu, không muốn mang người theo. Lúc này, cả hai mới chính thức kết thúc cuộc sống nước sôi lửa bỏng a.

Không sai. Chính là, Giang Bách Xuyên muốn đi đến nhà của Trương Đại Hải. Cả hai ngày nay hắn vẫn cứ luôn suy nghĩ mãi về hai trận cờ đã đánh, thực sự liên cảm giác được là hắn không thể nào ngủ ngon được a. Nếu còn không đi tìm Trương Đại Hải lần nữa, thì ở trong lòng hắn đều ngứa ngáy như có cọng lông vũ cứ khảy đến suốt đi ở trong đó vậy.

Hừ hừ. Không phải chỉ là mình chỉ có chút lửa giận hơi lớn thôi à? Không liên quan. Đại trưởng phu cơ được đuổi được. Tên Thẩm Thiên Lý vốn là một tảng băng vạn năm lạnh lẽo. Hiện tại, cũng không phải, vẫn là bày ra dáng vẻ cúi đầu ngóng tai lắng nghe trước lão bà bảo bối của tên đó hay sao. Còn mình là vì muốn kỳ nghệ càng thêm tiến bộ, tinh thông. Chỉ phải chịu đựng vài câu mắng chửi đã tính là cái gì nha? Thì mình cứ xem như, đánh là hôn, mắng là yêu đi.

Phi phi phi!!! Bản thân mình lại tự suy nghĩ loạn tưởng gì nữa đây. Cái vị nhà quê kia, còn cái gì mà, đánh là hôn, mắng là yêu vậy a. Mình đúng là bị nước ngập úng đầu rồi à?

Hắn cứ vừa thầm nói ở trong lòng, liền đi thẳng một đường tới nhà của Trương Đại Hải. Hắn tự thầm cười tự khen mình: hi hi, quả nhiên mình là người anh minh thần võ mà. Nếu dẫn theo hia tên Toái Dao và Thức Kiếm kia đến đây, nhìn thấy được bộ dạng mình bị mắng, thì mình còn mặt mũi nào mà trở về trên núi để chỉ huy bọn thổ phỉ dưới trướng nữa a?

Xem xét sắc trời một chút. Ân sắp tới chạng vạng rồi đi. Trương Đại Hải cũng rất nhanh sẽ trở về trong nhà. Hắn đẩy cửa sân ra, Đại Hoàng ở trong sân vừa nhìn thấy hắn, liền hưng phấn, lại bắt đầu ngoe nguẩy cái đuôi nhỏ liên tục, sủa lên ‘gâu gâu’ liền nhắm đến hắn nhào về phía trước.

Ở trong nháy mắt, cảnh tượng này, khiến cho tâm của Giang Bách Xuyên hoảng hốt lên.

Phảng phất như là mọi ngày bình thường, một nam nhân làm chủ gia đình, sau khi đã làm việc xong liền vừa về đến nhà, chú chó nhỏ này liền vui vẻ chạy tới mừng nam nhân, vừa ở một bên sủa lên, háo hức báo cho vị nữ nhân, chủ gia đình còn lại ở trong nhà.

Bỗng nhiên, tâm của hắn, dường như đã được cái cảm giác ấm áp đều đã lấp đầy, hiển nhiên là đã hoàn toàn quên phản ứng lại.

Chờ đến khi lấy lại tinh thần a, thì Đại Hoàng đã nhiệt tình dụi đến cạo đi trên chân của hắn rồi.

Hắn không khỏi nở nụ cười. Vươn tay, lấy từ trong bọc giấy lấy ra một cục xương thịt lớn, ném cho chú chó vàng này. Đây là đồ ăn mà hắn mua từ một quán bán món kho, khi đi ngang ở trên đường.

Bởi vì nhớ đến, Thẩm Thiên Lý đã từng nói, hồi đó, khi Lý Đại Hỉ vừa mới bị cưới lên núi, đều hoàn toàn bày ra bộ dạng ăn uống hùng hổ đến mức đều có thể hù chết người a. Cho nên, hắn nhận định, xuất thân của Trương Đại Hải cũng là vị nhà quê nông dân giống vậy, suy ra, y cũng sẽ thích đồ ăn do đích thân hắn mang đến đi.

Lại nói, đồ ăn của nhà bọn họ thực sự quá ít, ngoại trừ cải trắng, dưa muối ra, thì cũng chỉ là cải củ được

xắt sợi ướp muối, cùng với tương đậu a. Bản thân hẳn muốn ở lại nơi này dài lâu, khó thể chỉ ăn mỗi mấy món vào mỗi bữa cơm a.

Hắn vươn tay vỗ về cái túi vải cất bạc. Ân, chuẩn bị đầy đủ rồi a. Trước khi đi xuống núi, là do hắn cố ý mang theo hơn một trăm xâu đồng tiền, mấy chục loại bạc vụn hai lạng, còn có một trăm lạng thỏi bạc nhỏ, năm trăm lạng thỏi bạc lớn, cuối cùng là còn cả hai trăm mấy vàng lá mỏng lẫn thỏi vàng mấy lạng đều bọc ở trong túi vải này a. Hừ hừ, mình không tin là với mấy đồng vàng bạc này còn không thể thu phục nổi cái vị Trương Đại Hải hám tiền này sao.

Đương nhiên, vốn là cũng có mang theo cả ngân phiếu nữa. Chỉ là, ít nhất một tờ cũng đã đổi ra được một ngàn lạng bạc. Phỏng chừng, nếu hắn vừa lấy ra đưa cho vị Trương Đại Hải này, thì sẽ dẫn ra hai hậu quả. Một, độ khả thi khá lớn là y sẽ trực tiếp té xỉu. Còn cái thứ hai, chính là y có biết ngân phiếu đây là thứ gì hay không, vẫn còn là điều khó nói nha.

Huống hồ, cũng không biết tại sao, hắn chỉ là muốn nhìn cái vị gia hỏa luôn yêu tiền như mạng này đây, chỉ mới vì mấy chuỗi đồng tiền, mấy lạng bạc vụn, một thỏi nguyên bảo, đã hài lòng hét lên sung sướng rồi, thì sau khi thấy một đồng vàng bạc này còn sẽ phải bày ra cái dáng vẻ gì nữa nha.

Đã hối lộ Đại Hoàng xong, Giang Bách Xuyên ung dung đi vào trong nhà. Đầu tiên là đặt bàn cờ gỗ trầm hương mộc bàn cờ xuống, ngồi chờ, lại quay sang chung quanh, xem xét. Chắc chắn. Do đêm đó, đánh cờ xong, quá mệt mỏi liền ngủ mất. Sang đến ngày thứ hai, trời chưa sáng đã bị lôi đầu dậy, -. Vì vậy, vẫn còn chưa từng xem kĩ bày trí ở trong nhà của người nghèo là ra sao nha.

Bây giờ vừa nhìn thấy, mặc dù là ở trong nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng vẫn được dọn dẹp rất sạch sẽ. Giang Bách Xuyên rất hài lòng. Hắn ghét phải ở trong hoàn cảnh vừa bẩn lại hỗn loạn.

Đại Hoàng lại vui vẻ sửa lên. Giang Bách Xuyên từ nơi cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Hắn liền nhìn thấy Trương Đại Hải đang vác cái cuốc, đẩy cửa sân ra, vừa đi vào, liền trước tiên là đi đến cây tiên quả bữa nọ, xoa xoa thân cây mấy lần, trong miệng lại thì thào nói ra tiếng.

- Hai ngày nay, làm sao mà, ta lại nhìn người dường như không có tinh thần vậy. Người đừng nóng giận a. Tuy rằng, trái của người đã bị người ta mua đi để ăn. Thế nhưng, cái cây này của người không phải vẫn còn có thể ra quả nữa hay sao? Cảnh cây tán lá này của người lại cố gắng thêm một chút nữa, rồi năm sau, chúng ta lại kết ra mấy trái a. Không có cũng không sao. Người cứ từ từ. Ngày hôm nay, ta vừa ở trên đường về, lượm cho người chút thứ bổ dưỡng để dứt cho người ăn a. Người ăn vào rồi, lại chậm rãi mà lớn lên thôi.

Y vừa nói xong, lại vừa ở một bên, lấy cái giỏ tre bị treo trên cán cái cuốc, tiếp theo đổ toàn bộ thứ ở trong giỏ, xuống rễ cây.

Giang Bách Xuyên hầu như muốn bật cười. Vị Trương Đại Hải này, có lúc nhìn rất giao hoạt lém lỉnh. Ai lại ngờ được, lúc này đây lại bày ra cái bộ dạng ngốc nghếch này a, lại còn nói chuyện với một cái cây, còn dặn dò cái gì mà năm sau lại kết ra mấy quả.

Y có biết là cây trích phượng này được gọi là tiên thụ à? Không chỉ là trên thế gian này khó kiếm được. Hơn nữa, thật sự là cái cây này muốn kết trái ra quả vốn phải cần rất nhiều năm đi, làm sao lại may mắn như cái cây này ở nhà của y, vừa trồng đến hai mươi năm liền kết ra hai quả này a. Thực sự là chưa từng nghe thấy.

Chưa từng nghe thấy? Đôi mắt của Giang Bách Xuyên đột ngột híp lại. Không tệ. Xưa nay, hắn vẫn chưa từng nghe nói, loại cây tiên phẩm này có thể ở trong thời gian ngắn vậy, liền kết quả ra trái, đến ngay cả loại quả ngọc long kia, cũng phải qua năm mươi năm mới có thể cho ra trái một lần.

Mà chung quy có lẽ là, sự quan tâm chân thành của Trương Đại Hải đã động đến cái cây trích phượng này, nên mới có thể khiến nó tươi tốt đến vậy đi, kết quả là nó trả lại hai quả này đi.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi âm thầm gật đầu nói: xem ra, là gieo nhân nào gặt quả đó. Lời này, quả nhiên là không sai đi. Người đã phải trả giá ra bao nhiêu liền sẽ nhận được bấy nhiêu.

Vuốt ve hộp gấm đựng hai quả trái cây cất ở trong lồng ngực áo: ân, ở cái nơi hẻo lánh này, vốn không có ai quấy rầy nữa. Đúng là nên mau mau ăn chúng nó vào bụng để tăng cường công lực là tốt nhất a.

Hắn đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên, nghe thấy một tiếng kêu to “a” lên một tiếng ở trước cửa nhà, hắn nhắc mắt nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt trực tiếp bị làm cho kinh sợ của Trương Đại Hải, há to miệng:

– Người Tại sao người lại trở về hả?

Y lấp ba lấp bắp hỏi. Việc đầu tiên của y khi bước vào nhà thấy hắn, chính là y nhìn về góc tường đang để một đồng khoai lang đang chất chồng ở đó, bất giác tỉnh ngộ ra, hiện tại qua rồi, thu hoạch cũng đã xong rồi, đám khoai lang nhà y, cũng sẽ không còn có thêm nguy cơ bị phân thây nào nữa.

Lúc này, y mới yên lòng lại. Vào nhà rồi, liền tức giận hỏi:

– Người không phải là đã bỏ đi rồi sao? Lại quay về làm chi? Còn bắt ta phải nói rõ ra nữa sao. Người vốn cũng không có đồ vật nào để quên ở nơi này của ta cả.

Giang Bách Xuyên đặt tay nải của mình, vào trong ngăn tủ duy nhất có ở trong căn phòng này, tiếp theo từ trong tay nải đó, nhắc lên một xâu tiền đồng đặt ở trước mặt của Trương Đại Hải:

– Nhìn thấy không? Đây là tiền ta bồi thường đám khoai lang của người.

Câu nói, có tiền liền có thể sai thần khiến quỷ, lại được thể hiện đến cực kì rõ nét ở trên người của Trương Đại Hải. Y vừa nhìn thấy tiền đồng, cả khuôn mặt vừa rồi như là mùa đông khắc nghiệt, nhất thời, lập tức biến thành xuân về hoa nở, nhận lấy một xâu tiền đồng mới tinh sáng loáng đến lấp lánh này:

– Chắc chắc. Số tiền này đã đủ để mua mấy chục cân khoai lang rồi a!

Y nắm xôi đồng tiền thật chặt:

– Cái kia, Giang Bách Xuyên, người nhìn người xem, đến chân bước đi cũng đều mệt rồi phải không? Không sao cả. Trước tiên, là người nên nghỉ một lát nha. Để ta đi nấu cơm cho người dùng. Người muốn ăn chút gì a? Giờ đậu hũ xào với hai cái trứng gà đánh được không nha?

Y vừa nói, vừa ở một bên liền muốn đi ra khỏi phòng để làm cơm.

Giang Bách Xuyên kéo y lại:

– Được rồi. Khoan hãy làm cơm đã. Trước tiên, người nên đánh một ván với ta đã. Đợi lát nữa, liền có thứ ngon cho người ăn nha.

Đầu tiên là, hắn không dám lấy thịt heo gì đó bày ra, lo sợ Trương Đại Hải liều mạng mà nhào tới, một mực đòi ăn cơm trước, liền không có ai để chơi cờ với hắn nha.

Hắn vừa ở một bên, nóng vội bày xong bàn cờ, đưa hũ nút màu trắng cho Trương Đại Hải, bởi hắn biết rõ y quen dùng cờ trắng. Hắn vừa nghe y ở trong miệng lầu bầu nói:

– Người, đúng là, chưa từng trải qua cuộc sống khổ cực a. Việc chơi cờ này, chỉ là để thú vui để giải sầu mà thôi, nào có thể, đánh cờ mà coi như thay cơm mà ăn no bụng được a?

Nói là nói như vậy. Nhưng y vẫn là ngồi xuống đánh cờ. Đương nhiên là, Giang Bách Xuyên cũng tự biết được là, không phải do mị lực của bản thân quá mạnh, mà tám đến mười phần là do tác dụng của xôi tiền đồng vừa rồi a.

Vừa mới đặt một quân cờ, Trương Đại Hải lại lăm bắm tiếp:

– Mùi thơm này cũng thật dễ ngửi nha. Chỗ không tốt của mấy người có tiền như các người, chính là, khoe của là không chịu được mà. Toàn bộ bàn cờ này còn thoa cả hương liệu. Hương liệu này, cũng hoàn toàn không rẻ a, thực là ...

Giang Bách Xuyên tròn tròn mắt, thâm nghĩ: quả thật, nhà quê chính là nhà quê a. Đây là gỗ trầm hương ngàn năm, vô cùng quý giá chỉ có duy nhất ở trên thế gian này a.

Có điều, hắn lại không muốn giải thích với Trương Đại Hải, nói ra những lời này với y, cũng như là đàn gảy tai trâu. Hắn liền nhịn xuống, nhưng trước sau, vẫn có một vấn đề quanh quẩn ở trong lòng của hắn, vừa vịn nhân cơ hội này, liền hỏi ra.

– Đại Hải, lúc trước ngươi nhận định ta là kẻ trộm, hải tặc. Hiện tại lại dựa vào cái gì mà tin ta không phải là trộm cắp a? Liên bởi vì cái thỏi vàng à?

Hắn đúng là rất kỳ quái ở trong lòng, ở trong mắt của Trương Đại Hải, không phải người có tiền nào cũng đều là đáng tin cậy.

– Đương nhiên là không phải rồi.

Trương Đại Hải nở nụ cười “ha ha” một tiếng, lại thuận tiện đặt một quân cờ lên trên bàn cờ.

– Bắt đầu từ hôm qua, ta mới nhận định, ngươi không phải là kẻ trộm. Bởi vì ngươi đã dùng vàng mua hai quả trái cây của ta, cũng không có trộm vàng lại. Cho nên, ta cảm thấy, ngày đó, ta xác thực là nghi ngờ oan uổng cho ngươi. Ta cũng chỉ có thể hận tên trộm trời đánh. Ta bán khoai lang thật vất vả, kiếm được có chút tiền, đều bị gã đó sờ soạng trộm hết rồi. Sau đó, ta cũng không có tiếp tục lại đi vào trong thành bán đồ nữa. Đám dân chúng sống ở đó cũng quá không có chính nghĩa, biết điều gì hết a. Nếu như là ta, vừa nhìn thấy người khác gặp phải loại chuyện này, thì sáng đó, đã đứng ra chặn đường, tóm chặt lấy tên trộm vặt đó rồi đi.

– Ha ha. Không nhìn ra nha, Đại Hải lại còn là một vị nghĩa hiệp thấy chuyện bất bình liền ra tay tương trợ dùm đây.

Giang Bách Xuyên cũng hạ xuống một quân cờ. Hắn chơi cờ cùng với người khác, đều là im hơi lặng tiếng, hết sức tập trung. Hắn cũng chưa bao giờ gặp qua loại người như Trương Đại Hải vậy. Có điều, cái cảm giác này lại khiến cho hắn phi thường thoải mái. Cả hai vừa ở một bên tán gẫu, lại vừa ở một bên đánh cờ càng khiến cho hắn cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Do tâm tình tốt, nên hắn nhìn Trương Đại Hải ngồi ở đối diện, cũng vô cùng thuận mắt. Bỗng nhiên, hắn hít vào một hơi lạnh lẽo.

Bởi vì hắn nhìn thấy cái vị nhà quê có kỹ nghệ cực kì cao này, tất nhiên là đang dùng tay bắt lấy quân cờ.

Hơn nữa ...

Hơn nữa, Giang Bách Xuyên hít vào lại, không thở ra nổi một hơi nào, suýt chút nữa, đã tự khiến mình hôn mê bất tỉnh rồi a.

Trùng mắt, run rẩy chỉ vào Trương Đại Hải lắp bắp nói:

– Ngươi Ngươi Ở trên tay của ngươi là cái gì hả? Ông trời ơi. Ngươi đừng nói với ta, cái thứ đó là bùa. A a a a. Trước khi, ngươi chơi cờ vẫn còn chưa có rửa tay hả?

Trương Đại Hải tự nhìn bàn tay của mình một cái, lại liếc mắt một cái nhìn đến một nhúm bùn nho nhỏ bị dính ở trên bàn cờ trước mặt, trực tiếp nở nụ cười hờn hậu.

– Yêu, ta đều hoàn toàn quên mất a. Người nhìn xem, mỗi ngày ta đều vẽ bàn cờ ở trên mặt đất, lại kiểm mấy cục đá, tự chơi cờ với chính mình. Đến ở cái bàn cờ cùng với đồng quân cờ ở trong nhà này cũng đều là cục đá tờ giấy, mặt đất thôi hà. Cần gì phải rửa tay này nọ a. Dù có rửa sạch đến mấy, chốc lát liền bị dính bùn lấm lem mà thôi. Cho nên, hôm nay, ta liền đã quên mất, đây là đồ vật của người a. Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Giữ gìn sạch sẽ rất tốt. Trách không được, mấy cái viên cờ trắng này lại đẹp để đến vậy nha. Chờ chút, ta đi rửa ráy sạch là tốt rồi.

Y vừa nói xong liền đứng lên, bước ra gian ngoài, rửa tay sạch sẽ rồi mới trở về lại.

Tên Giang Bách Xuyên này đều hơi hơi có bệnh thích mọi thứ đều phải sạch sẽ một chút a. Nhưng, điều ấy không thể nào phát tác ra được trước tính khí của vị Trương Đại Hải ở trước mặt này, mọi sự bực bội cũng đã hoàn toàn bị chết non a. Kể ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu mà. Bằng không, người ta sẽ vớt ra một câu: “người không thích chờ thì liền rút đi”, lại tự khiến mình phải há hốc mồm ghen hòng nha.

Bởi vậy, hắn không thể nào không cố nén lại mà nhịn xuống. Vả lại, người đang chơi cờ, cần nhất là, mọi tâm tình đều phải thật thoải mái trong trạng thái tốt nhất. Cho nên, trong phút chốc, hắn liền không để lại một chút bực bội này ở trong lòng đã mau lẹ ném nó lên đến chín tầng mây rồi đi. Theo từng trùng trùng điệp điệp đường đi nước cờ kì diệu lại không theo một quy luật của Trương Đại Hải, cũng đều đã có thể câu hồn của hắn đi mất rồi.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, vừa xong hai trận cờ, Giang Bách Xuyên vẫn theo thường lệ lại là thua đến thảm hại. Nhưng, hắn không có chút cảm giác ảo não nào. Chỉ là, lúc này, dù cho nói cái gì, dù dở ra sao thì vị Trương Đại Hải này cũng đã không chịu ngồi xuống chơi cờ tiếp nữa. Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn lấy bọc giấy thịt kho đầy dầu mỡ gì đó ra. Cả hai người đều đã đói meo, cho nên liền hùng hổ ăn một bữa no nê a.

Trương Đại Hải liền dọn ra cái đệm giường đã vá mấy chỗ lót lên lên trên giường, hai cái chăn bông bạc màu cũng đã rất cũ kỹ rồi. Y liền chào Giang Bách Xuyên một tiếng, liền chui vào trong chăn, không đến một khắc, hô hấp của y đã đều đều mất rồi.

Giang Bách Xuyên ngủ không được. Cái giường cứng rắn đến vậy, thực sự khiến cho người ta khó có thể nằm ngủ nổi a. Tuy là không còn có cách nào. Nhưng, chờ qua mấy ngày nữa, hắn thắng được Trương Đại Hải rồi, lại liền trở về núi hướng thụ a. Lại nói tiếp, nam nhi lang bạt trên giang hồ, cần gì phải câu nệ đến mấy thứ dễ chịu, thoải mái khi gió làm gì a.

Sau khi đã tự thuyết phục chính mình rồi, hắn mới không thể nào không cam lòng mà tiến vào trong chăn. Cũng còn may là, Trương Đại Hải không ngáy, bằng không, hắn thực sự sẽ không nhẫn nhịn nổi nữa đi.

Trong đầu, lại nhớ lại hai trận cờ vừa nãy, bất tri bất giác liền thiếp đi, ngủ mất. Đến khi hắn tỉnh lại cũng không biết là đã giờ nào rồi, chỉ nhìn thấy trăng đã lên cao đến giữa trời. Ánh sáng màu bạc nhàn nhạt,朦胧 lung từ cửa sổ soi vào, hắt lên cây cối ở trong sân, in mấy cái bóng lên trên tường. Mấy cái bóng hơi

lat động, chậm chờn, lại càng có một phen thanh tao.

Nhất định là, cuộc sống của Giang Bách Xuyên, sẽ không thể nào là của một người đầy tình thơ ý hoạ được a. Chỉ có điều, loại bầu không khí an bình, điềm tĩnh này lại cộng thêm ánh trăng sáng, cũng đã khiến hấn khơi gợi lên mấy phần tình ý lãng mạn.

Nghiêng đầu nhìn sang, chẳng biết từ lúc nào, Trương Đại Hải đã đập chắn ra, chỉ có một lớp áo ngoài, bị cuốn cao lên, đai lưng lại lỏng lẻo, buông thõng, rũ xuống trên đệm giường, hai vạt áo trên ngực lại mở toang, tách về hai bên, lộ ra một mảng da thịt lớn màu nâu mật ong, kỳ quái nhất, chính là hai đầu nhũ ở trên lồng ngực đó, đúng là màu hồng, đang lẳng lẳng ở yên nơi đó, dường như là đang say ngủ vậy.

Ban đầu, ở trong đầu của Giang Bách Xuyên chỉ là muốn nhìn xem người nam nhân này, đến tột cùng, có cái chỗ nào thông minh a. Tại sao y lại có thể chơi cờ giỏi đến vậy, cứ luôn thắng hấn hết lần này đến lần khác. Dần dần, sự nghi vấn này liền chuyển hóa thành một loại phiền muộn không phục.

Hấn lặng lẽ bò qua, nhìn kỹ khuôn mặt anh tuấn đang ngủ say ở dưới ánh trăng, thì thầm nói:

– Hừ hừ. Người có cái gì tốt, có chỗ nào hơn được ta a? Tại sao cứ nhiên ông trời lại cho người một thân tài nghệ chơi cờ thiên phú giỏi đến vậy a. Hừ hừ. Ta liền không tin ta tài giỏi đến vậy lại luôn bại trước người. Người cứ chờ coi, nhất định, ta sẽ thắng người đi.

Hấn vừa nói chuyện, vừa giơ ngón trỏ qua, định chỉ về chóp mũi của Trương Đại Hải. Nhưng, lúc này, bởi vì khoảng cách giữa hai người thực sự là quá gần. Cho nên, khi hấn quơ tay qua, liền không cẩn thận xẹt ngang qua lồng ngực của đối phương, lập tức, có một loại cảm giác đặc biệt dị thường liền truyền đến, không phải là mềm mại, nhưng lại co dãn cực kỳ. Hấn cúi đầu nhìn lại, thì ra, là do hấn đã đụng phải đầu nhũ của đối phương.

Cái đầu vú vốn lép xẹp kia đã bị chút động tác ma sát này, càng có hơi chút cương cứng đứng thẳng lên, màu sắc cũng đậm thêm một chút. Giang Bách Xuyên không nhịn được bật cười “ha ha”, lại vội vã vươn bàn tay ‘bộp’ một tiếng, che miệng lại.

Ngước đầu nhìn sang, thấy Trương Đại Hải không có nửa điểm phản ứng. Hấn mới cười xấu xa, lại vươn ra ngón tay đi gảy cái đầu nhũ nhỏ nhỏ này một hồi, thấy nó ở trong nháy mắt lại nở lớn thêm mấy phần, không khỏi nhỏ giọng tự nói:

– Không nghĩ tới, vị nhà quê đầu gỗ này, thân thể cũng rất mãn cảm a.

Hấn vừa nói xong, đến cùng là vẫn chơi chưa đã nghiền. Hấn không cam lòng lại gảy thêm một lát nữa. Lúc này, Trương Đại Hải liền có phản ứng, rên lên một tiếng,

– Ân.

Y liền xoay người trở mình sang hướng khác, khiến sợ Giang Bách Xuyên sợ đến mức không dám gây ra bất cứ tiếng động nào cả, đều tập trung chuyên chú lắng nghe động tĩnh, lại phát hiện ra y chỉ là vờn mình mà thôi, lập tức lại ngủ thiếp đi rồi.

Hắn từ từ ngồi thẳng lên, thở dài ra một hơi. Tầm mắt lại thẳng tắp rơi xuống trên người của Trương Đại Hải. Hắn nhìn một hồi liền ngơ ngẩn cả người. Bất quá vừa nhớ đến tài nghệ chơi cờ cực kì giỏi của đối phương thì lại dâng lên một cổ ảo não.

Trong đầu, bỗng nhiên dần hiện ra một ý nghĩ kỳ dị: hừ hừ, ngoại trừ chơi cờ thì thua người thôi. Còn lại mấy thứ khác ta nào không mạnh bằng người chứ, chắc chắn là, mạnh hơn cả người a. Tỷ như việc làm tình đi, khẳng định là, sẽ do ta đặt người ở dưới thân mà làm nha.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh ra, dường như đầu óc lại không chịu khống chế, ở trước mắt phảng phất như đã vẽ ra một bức tranh:

Hắn đặt Trương Đại Hải ở dưới thân. Đối phương liều mạng giãy dụa ở dưới thân của hắn. Nhưng, cố sức cũng vô dụng, vốn cũng không thay đổi được gì. Đến cuối cùng, chỉ có thể hét thảm một tiếng, tiếp theo lại khóc lóc bị ai, nỉ non xin tha.

Hắn cứ như một tên biến thái, càng không muốn nghĩ đến, càng liền không thể khống chế nổi sự bay lượn tự do của đầu óc mình được. Chờ cho tới khi hắn đã tỉnh táo lại, cư nhiên đã phát hiện ra, nam căn của nửa thân dưới đã cứng lên.

Nhưng, lần này lại dọa cho Giang Bách Xuyên phát sợ rồi a. Bản thân mình lại làm sao, cư nhiên, lại sinh ra phản ứng với tên nhà quê này a. Lại còn có lời thề lúc trước, dám tự đảm bảo bản thân mình chắc chắn là sẽ không bị rơi vào trong tay của một vị nhà quê hay sao đây.

Không được. Quá nguy hiểm. Việc này quả thật là quá nguy hiểm a.

Hắn vội vã bỏ cách xa ra khỏi người của Trương Đại Hải, gấp gáp tự chui vào trong ổ chăn, muốn nỗ lực đuổi đi những hình ảnh tưởng tượng thô tục vừa nảy ở trong đầu, từ bức bách bản thân mình mau mau tiến vào mộng đẹp.

Nhưng, con người vốn chính là loại động vật kỳ quái như thế. Khi người càng muốn nhanh chóng lãng quên cái gì đó, thì liền người càng không dời lực chú ý đi được, lại càng quên được. Giang Bách Xuyên không cách nào đánh đuổi đi mấy cái hình ảnh dâm loạn đang lớn vồn đầy đầu của hắn cả. Đến cuối cùng, hắn tự rút ra kết luận rằng, do thân thể của hắn đã lâu rồi không tìm nữ nhân để phát tiết cho nên mới suy diễn linh tinh như vậy. Chỉ đơn giản là, hắn không thêm tiếp tục để ý nữa a.

Trong đầu muốn hiện ra cái hình ảnh gì thì liền để nó tự tung tự tác hiện ra cái đó đi. Hắn vừa nghĩ thông như thế. Tâm tình phiền muộn, rối rắm liền được giải tỏa, tâm tình bình tĩnh xuống, một lát sau liền ngủ mất.

Hắn ngủ đến mông mông lung lung. Phảng phất như đang tự mơ thấy, hắn đề một vị hoa khô thanh tú, khuê các ở dưới thân, đang hăng hái làm một chút chuyện thân mật để khiến cho cả hai đều vui sướng, đang đến giai đoạn cao trào, sung sướng đến mức bay lên đến tận mây xanh.

Giang Bách Xuyên thỏa mãn híp mắt lại thở hắt ra, trong giây lát lại mở mắt ra, không ngờ lại phát hiện ra, người đang bị hắn đặt ở dưới thân, đó lại chính là Trương Đại Hải, đang bày ra dáng vẻ tóc tai rối loạn, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ như là bị làm đến ngất đi vậy.

Một màn hình ảnh này, dọa Giang Bách Xuyên sợ, đến mức suýt chút nữa là bị điên luôn rồi đi. Hắn liền vội vã lập tức muốn nhảy ra khỏi chiếc giường này. Nhưng, làm sao, cũng không nhảy xuống giường được a. Dưới tình thế cấp bách, hắn liền liều mạng nhảy ra một cái, sau đó, đôi mắt bị tối sầm lại.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa. Vẫn chỉ thấy, thân thể của hắn đang nằm ở phòng ngủ ở nông thôn. Mặt trăng đã ngã về tây. Mấy cái bóng cây cối ở trên tường cũng đã dần dần bị phai nhạt đi.

Hắn thở hắt ra một hơi thật dài.

Xem ra, đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, tuy rằng, quả thật là quá hoang đường. Nhưng, cũng còn may là mọi hình ảnh đó cũng chỉ là giấc mơ a. Người như mình, làm sao lại nảy sinh hứng thú đối với vị Trương Đại Hải nhà quê này được. Đang nói cái chuyện cười gì đó đây.

Sau một khắc, khuôn mặt của hắn lại hồi phục vẻ nghiêm nghị lần nữa. May là, vẫn còn ở trong đêm tối, cho nên, vẫn không có ai có thể nhìn thấy được nét lúng túng ở trên mặt của hắn cả.

Tự vươn ra bàn tay run rẩy sờ xuống dưới hạ thân, bắt giắc, suýt chút nữa, hắn đã mạnh động đến mức muốn đâm đầu vào tường đi,

Bản thân mình...

Cư nhiên, mình đã tự mơ thấy mộng xuân. Di, hơn nữa, còn làm bẩn cả đệm giường của người ta a. Nha, dấu vết này, thật là khiến cho người ta thấy thẹn thùng mà.

Giang Bách Xuyên xoay người lại nhìn Trương Đại Hải. Cuối cùng, hắn đành phải lặng lẽ bò dậy. Tiếp theo, xem cái chỗ mặt chăn bị dính phải gì đó, như là cái khăn, mà dùng sức chà xát giống giặt đồ vậy nha.

Trong khi ai đó đang dùng hết sức lực mà cố chà xát cái chăn nọ, thì ở bên ngoài, bỗng truyền đến một tiếng gà trống gáy to kéo dài. Tiếp theo đó, Giang Bách Xuyên liền nhìn thấy Trương Đại Hải chậm rãi trở mình lại. Sau đó, y mở mắt ra, lại xoay người thêm một cái nữa, mới chậm chạp bò dậy, giọng điệu vẫn còn ngáy ngủ, nói:

– Trời đã sáng rồi sao. Dậy thôi, xếp mền gối a.

Nói xong, liền đứng dậy liền muốn chồng chất chắn.

Ở trong lòng của Giang Bách Xuyên lập tức cả kinh, không tự chủ mà được liền thu hồi lại tầm mắt trần trụi đang rơi vào trên bả vai quang lỏa của y, đầu tiên, là hắn liền giả như không hề nhìn thấy gì, liền đứng dậy, cười nói:

– Người đi thay quần áo đi. Chăn đệm này, cứ để ta xếp gọn lại cho a.

Hắn vừa dứt lời. Trương Đại Hải liền hoài nghi liếc mắt nhìn hắn:

– Người sẽ xếp chăn dọn đệm sao? Người biết xếp chăn à? Hay vẫn nên để ta tới làm đi.

– Người đừng có nhìn người mà bắt hình dong. Cũng đừng có lấy cái tầm nhìn hạn hẹp của người mà đánh giá ta. Người có dám đánh cược với ta hay không hả?

Giang Bách Xuyên then quá hóa giận, thật sự là đã xếp cái đệm lớn ở trên giường lên, kỳ thực chỉ là sợ Trương Đại Hải nhìn thấy cái dấu vết đáng hổ then đến không thể mở miệng nổi a.

Cũng may là, sức mạnh cánh tay của hắn cũng không tệ, nên bất chợt xách tấm đệm giường lớn này nâng lên không trung, tư thế vững vàng, dễ như bỡn vậy, cũng giống thật là biết làm việc này nha. Trương Đại Hải liền yên tâm mặc thêm áo bào vải thô tay ngắn lên người, lại cực kỳ xa xỉ, đập hai quả trứng gà cho vào trong nước sôi quấy một hồi, đợi được quen, liền cho ra ngay món trứng trứng nước sôi để ra hai bát lớn, bưng ra ngoài cùng với Giang Bách Xuyên đã mặc quần áo tử tế, ăn xong, liền tự dẫn hắn đi thẳng đến ruộng bắp của y ruộng ngô.

Giang Bách Xuyên thật sự có chút nhịn không nổi, mà muốn nôn ra cái đồng trứng gà trứng vừa ăn vào bụng khi nãy. Bởi vì không có thêm vào chút mật ong nào cả, nên vốn có chút mùi tanh. Có điều, hắn nghĩ tới Trương Đại Hải đều là có ý tốt, cho nên, hắn đành phải miễn cưỡng nuốt nó xuống.

Hắn vừa bước đi trên đường, vừa lắng nghe đối phương hỏi chuyện của mình:

– Tại sao người lại muốn đi cùng ta –? Nói cho người biết, ta cũng không dám lại để người làm việc dùm ta nữa đâu. Bằng không, xem như là, đến thuế đất của năm nay cũng hoàn toàn không thể giao nổi a.

Hắn liền “hừ” lên một tiếng, nói:

– Ta cũng sẽ không giúp người làm việc nữa đâu a. Người yên tâm đi. Do ta có nghe nói, trong lúc nghỉ ngơi, người vẽ ra một bàn cờ ở trên đất lại tự chơi cờ một mình. Cho nên, ta mới muốn đi cùng người. Đến lúc đó, hai người chúng ta lại đánh cờ. Chẳng phải là so với việc một mình người đơn độc chơi, có phải là hứng thú hơn nhiều sao?

Hắn vừa nói vậy, Trương Đại Hải liền không lên tiếng nữa.

Chờ đến lúc tới nơi, mặt trời cũng đã nhô cao, một mảng ruộng đất thật lớn, trên mấy thửa đã có một vài người đang hăng hái làm việc rồi a.

Giang Bách Xuyên nhìn về phía xa xa, âm thầm thở dài, nói:

Chả trách, Lý Đại Hỉ cảm hận việc lãng phí lương thực đến vậy a. Bây giờ, xem ra, mấy người nông dân này, đúng là, làm việc rất cực khổ mới cho ra được lương thực ăn hàng ngày này.

Nghĩ xong rồi, hắn quay đầu nhìn về phía Trương Đại Hải. Cũng đã thấy y đã sớm bắt đầu làm việc, hắn liền tìm chỗ mát ngồi xuống, yên lặng chờ đến lúc y làm xong việc mà nghỉ ngơi giữa buổi.

5. Chương 4

Ai biết được, một hồi chờ đợi này, chính là vừa đến giữa trưa.

Giang Bách Xuyên vạn lần không ngờ tới. Cái mà gọi là nghỉ ngơi giữa buổi ở trong miệng của Trương Đại Hải, đó chính là lúc nghỉ ngơi, dành thời gian để ăn cơm trưa a.

Kéo dài mãi đến tận khi mặt trời đều treo lên cao giữa không trung, mới thấy Trương Đại Hải từ phía xa tít từ đầu kia chạy trở về đây. Lớp áo vải thô mặc ở bên ngoài thô đã được cởi ra, chỉ còn mặc mỗi một chiếc áo trong tay ngắn, đã bị mồ hôi đầm đìa thấm ướt, một mảng lớn da thịt màu mật ong trần trụi bại lộ ở trước mặt hắn. Hắn vừa nhìn thấy, chẳng biết vì sao, chính là khiến cho tâm thần rung động không thôi. Ở trong đầu lại bắt đầu, hồi tưởng lại đầu nhũ màu hồng cương cứng hơi nở lớn lên.

Từ trong tay nải quần áo, Trương Đại Hải lấy ra mấy cái bánh bột ngô, đưa một cái cho Giang Bách Xuyên. Hắn nhìn một cái xác định là, vốn không có bất kì món phụ nào ăn cùng, bản thân cũng vốn không thể nào nuốt trôi thứ này, liền rất kiên quyết lắc đầu không ăn.

Trương Đại Hải liền không để ý đến hắn nữa. Y vừa ở một bên tự mình gặm lấy gặm để, lại ở một bên dùng một cánh tay còn lại, thông thạo vẽ ra một bàn cờ lớn ở trên mặt đất. Tuy rằng, vẽ không được tỉ mỉ cho lắm, nhưng cũng có đường nét sơ lược, phần lớn các chi tiết đều không thiếu, trái lại, cũng tính là chín chu, không tệ.

Y vừa vội vã giơ tay, chỉ chỉ lên thân của cả hai, vừa ở một bên đếm mấy cục đá không xuể. Tay của y lại cầm lên một viên đá, đặt xuống ở trên bàn cờ. Lúc này, Giang Bách Xuyên mới biết, ý tứ của y là đang muốn chơi cờ, không khỏi ngạc nhiên nói:

– Người không nên nóng vội đến vậy đi? Đến mở miệng muốn nói ra một câu cũng đều không muốn a.

Trương Đại Hải nuốt miếng bánh ngô ở trong miệng xuống yết hầu, uể oải lắc lắc đầu nói:

– Thừa ruộng bắp của Trương lão gia tử – không có ai chăm sóc, đều là do ta thay lão thu hoạch bắp dùm, liệu sống liệu chết XXX mất hai ngày nay, mỗi ngày lại đều làm đến giữa trưa mới nghỉ được một chút. Thực sự là ta đã mệt đến mức nói cũng không muốn nói a. Ta không phải là sợ bản thân vừa đi ngủ trưa một lúc liền dậy không nổi. Thì, ta nào còn có tâm tư, mà ở đây cùng người chơi cờ a?

Y vốn chỉ là nói lời vô tâm. Giang Bách Xuyên vừa nghe xong vài câu lại bình thường này, kì quái là, ở trong lòng lại nổi lên một chút dâm nhói. Hắn thầm nghĩ, quả nhiên là người bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Chả trách, y lại bị gây thành như vậy.

Thậm chí, hắn còn đi sờ sờ hộp gấm đựng hai quả trái cây quý giá mà mình cất ở trong lồng ngực áo, suy nghĩ mâu thuẫn một chút, đến cuối cùng vẫn là không muốn. Hắn cũng không lên tiếng nữa, mà im ắng, bắt đầu chơi cờ.

Trên đường, có một nữ tử đang đi ngang qua đường ruộng này, nhìn thấy Trương Đại Hải đang gặm bánh bột bắp khô khốc, không khỏi mỉm cười, nhìn cả hai, nói:

– Đại Hải ca. Làm sao huynh lại không mang theo nước để ăn cùng a. Đến a, muối có ầm nước này cho huynh đi. Bọn muối ở bên kia vẫn không cần uống nữa đâu.

Giang Bách Xuyên ngược đầu lên, chỉ thấy nàng thôn nữ này da tay ngăm đen, mắt nhỏ miệng nhỏ, mũi lại to. Nói chung là cả người của nàng đều đầy các khuyết điểm. Nếu để cho hắn chấm điểm a, thì tuyệt đối là cho loại nữ nhân xấu xí này, được không điểm đi.

Nhưng, dù là nàng thôn nữ này có dung mạo không xuất chúng, cư nhiên lại có thể khiến Trương Đại Hải nở ra một nụ cười xinh đẹp, giọng nói phát ra, cũng đặc biệt tăng thêm ba phần hòa nhã:

– Không cần đâu Tiểu Quyên, ta cũng tự mang theo đây, vẫn còn chưa khát a.

Tiểu Quyên thốt lên một tiếng,

– Nha.

Nàng lại thoải mái cười, nói:

– Cái kia, đã vậy thì, muối mặc kệ huynh a.

Nói xong, híp đôi mắt ti hí kia nhìn lướt qua trên người của Giang Bách Xuyên một cái, lại mím môi, nở nụ cười, tiếp theo vung cái bím tóc lớn một cái, lúc này mới rời khỏi đây.

Giang Bách Xuyên bị nàng liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy cả người của hắn đều nổi lên một tầng da gà a. Hắn nhấc mắt nhìn về phía Trương Đại Hải ở bên này, đã thấy y lộ ra nụ cười mang theo vài phần ước ao, nhìn hắn nói:

– Đúng là, chỉ cần dáng vẻ lớn lên tuần tú, liền thu hút được nhiều vị cô nương yêu thích mà. Người xem, ánh mắt của Tiểu Quyên khi nhìn dáng vẻ của người. Từ trước cho tới bây giờ, ta vẫn còn chưa từng nhìn thấy nàng nở cười như vậy với ai...

Y còn chưa kịp nói xong. Giang Bách Xuyên liền làm ra một động tác khoa trương:

– Oe! Đại Hải. Cho ta cầu xin người đừng nói nữa a. Người cảm thấy, ta bị một cô nương xấu xí đến vậy, liếc mắt nhìn đến một cái, thì phải là phúc khí to lớn được trời ban cho à?

Hắn ngược đầu lên, nhìn Trương Đại Hải gật đầu, bày ra một vẻ mặt, ‘đúng đấy, đó là chuyện đương nhiên thôi’. Hắn không khỏi ngửa mặt lên trời, thét dài:

– Ông trời a. Để ta chết đi cho rồi, a a a a

Hắn lại cúi đầu xuống, túm lấy cổ áo của Trương Đại Hải, kéo lên, kêu um lên:

– Cho ta xin đi. Đại Hải, ta xin người luôn đó. Người nhìn kĩ lại tướng mạo của nàng đi. Người biết, ta vừa bị nàng liếc mắt nhìn đến một cái thôi. Thì, ở trên người ta đã nổi lên bao nhiêu lớp da gà rồi không? Người có biết là, đã qua mấy năm rồi, ta vẫn hoàn toàn chưa có trải qua cái loại cảm giác ghê sợ đến tê cả da, biết không hả? Người phụ nữ kia ... Ông trời ơi! Tối nay, ta sẽ gặp phải ác mộng a. Nếu như thật sự tất, bị buộc phải cưới nàng, trái lại, thà rằng, ta cưới người, kì thật, ít nhất, nhìn vẫn hợp mắt của ta, hơn nhiều đi.

– Giang Bách Xuyên. Người vừa nói cái gì hả? Ta là nam nhân, người có biết hay không hả?

Trương Đại Hải trợn mắt trừng người đối diện, tiếp theo, y thấy Giang Bách Xuyên buông tay ra, nói:

– Không sai, không sai. Người là nam nhân. Hơn nữa, vốn đã có một vị Lý Đại Hỉ nhà quê chính gốc ở trên núi rồi. Làm sao ta lại có thể lấy thêm người nữa a. Ân. Thần kinh của ta có vẻ đã quá rối loạn rồi đi. Đúng a, chính là như vậy. Do ta vừa mới bị vị nữ nhân kia dọa sợ đến suy nghĩ bậy bạ thôi à.

Trương Đại Hải lại càng không cao hứng.

– Giang Bách Xuyên. Ta biết người là kẻ có tiền. Đương nhiên, tầm nhìn sẽ cao hơn bọn ta. Nhưng, người cũng không nên nói ra mấy lời như vậy. Cô nương người ta có coi được hay không, cũng không đến lượt người có tư cách chê bai đến thế. Hừ hừ. Người yêu thích cái loại nữ nhân, mà ngoại trừ vẻ bề ngoài luôn uốn éo, luôn ăn nói ỏng ẹo, biết đàn biết hát ra, thì còn có thể biết làm cái gì khác nữa không. Các nàng sẽ biết trồng trọt à? Các nàng sẽ biết diệt cỏ à? Các nàng sẽ chăm sóc vườn à? Ta chỉ sợ là đến cái cuộc

cũng đều hoàn toàn không cảm nổi nữa đi?

Y quở trách, tỏ thái độ cực kì xem thường.

Giang Bách Xuyên trình trọng gật đầu:

– Không sai. Quả thật, các nàng sẽ không biết mấy thứ này. Các nàng cũng không cần phải biết một chút nào về mấy công việc này. Mà, nếu như các nàng biết làm một chút mấy cái công việc này, thì chỉ sợ là, dáng vẻ của các nàng sẽ đạt đến mức độ kinh khủng không kém gì với ả Tiểu Quyên của người a. Ông trời ơi. Ta thật không dám tưởng tượng mà.

Hắn đột ngột như nhớ ra cái gì đó, vội vã đến gần bên y, nói nhỏ:

– Đại Hải. Có phải là người vốn thích vị tiểu Quyên vừa rồi, đúng hay không hả? Vì lẽ đó, nên người nghe không nổi mấy lời mà ta đang chê bai nàng

Lời còn chưa kịp nói dứt, liền đã bị Trương Đại Hải mau lẹ vươn tay, chụp lại vang lên một tiếng ‘ba’, che kín lại cái miệng đang há to của hắn. Y gấp gáp, dáo dác ngó xung quanh, vẫn phát hiện ra, bốn phía vốn đều không có ai cả. Lúc này, y mới thở phải nhẹ nhõm mà buông tay xuống.

Cả khuôn mặt của y đều đỏ ửng lên, lại vừa ở một bên oán giận nói:

– Người đoán mò nói bậy cái gì vậy a. Đừng phá hư thanh danh trong sạch của cô nương người ta a.

Y vừa trách cứ xong, lại thở dài nói:

– Có thích đi nữa, thì cũng có ích lợi gì đâu. Thì vốn cũng chỉ có mỗi mình ta si tâm vọng tưởng mà thôi. Liệu ta có hợp mắt hợp ý của Tiểu Quyên hay không, lại là chuyện khác đi.

Trong lúc này, Giang Bách Xuyên cảm thấy bản thân thật may mắn a. Bởi ở trong miệng của hắn, vốn không có ngậm bất kì thứ gì, bằng không, không thể nào không nôn ra ngoài nha.

Cái vị kia...

Một ả nữ nhân có bộ dạng xấu xí như vậy, lại còn dám có suy nghĩ muốn trèo cao sao. Lẽ nào, ả hoàn toàn chưa từng soi gương tự nhìn cái bản mặt mình xem, lớn lên thành cái dạng gì nha?

Hắn vốn là muốn bật thốt ra vài câu thóa mạ cay nghiệt, nhưng lại nhịn xuống, lắng nghe Trương Đại Hải tiếp tục nói:

– Ai. Hiện tại, ta chỉ trông mong, có thể mau mau tích góp được chút đỉnh tiền, đủ để cưới xây lại phòng cưới một người vợ a. Sau đó, vợ ta sẽ sinh cho ta mấy đứa nhóc. Chỉ cần vậy thôi, thì cả đời này, ta đã không còn cầu mong điều gì từ trời cao nữa nha.

Y vừa ở một bên nói chuyện này, liền nở ra nụ cười tràn ngập chờ mong. Nhưng, không hiểu sao, Giang Bách Xuyên nhìn thấy, ở trong lòng của hắn lại cực kì khó chịu.

Tên nhà quê này, lại còn muốn cưới vợ nữa chứ. Hừ hừ. Cũng không biết tự nhìn lại nhà của y một chút, nghèo đến mức có tiếng vang khắp thôn đi, sẽ có nữ nhân đồng ý gả cho y à?

Giang Bách Xuyên nảy sinh ý nghĩ phi thường ‘ác độc’, thậm chí, có thể nói, đây là đang nguyên rửa người khác a.

Đương nhiên là hắn sẽ không thừa nhận, khi hắn vừa nghe thấy Trương Đại Hải tự nói ra nguyện vọng đơn giản, thuần phác của y, thì ở trong lòng của hắn, liền sinh ra một luồng giấm chua sôi sục, cứ liệu mạng mà xông thẳng lên đầu a.

– Người chính là muốn cưới cái loại nữ nhân vừa này sao? Người thật là một tên nhà quê.

Giang Bách Xuyên xem thường, dùng giọng mũi “hừ” một cái, lên tiếng:

– Đại Hải, sự hiểu biết của người đã quá nông cạn rồi. Có thể nói, căn bản là, người vẫn chưa từng nhìn qua một vị nữ nhân chân chính đi. Loại nữ tử xinh đẹp có thể khiến cho nam nhân thần hồn điên đảo, khí huyết sôi trào. Các nàng sẽ búi lên mái tóc dài cao cao, trên tóc cài lên các loại đồ trang sức sáng chói. Các nàng sẽ để lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn....

– Cái gì gọi là cổ a?

Trương Đại Hải đột ngột hỏi ra một câu phi thường nghiêm túc, thật thà, lại khiêm tốn a. Y vô ý, đánh gãy lời nói do Giang Bách Xuyên đã liệu mạng nghĩ ra, để miêu tả đến mức phiến tình nhất có thể.

– Chính là cái cổ đó.

Giang Bách Xuyên tức giận trừng Trương Đại Hải một cái:

Thiệt tình mà...

Bản thân mình đang nỗ lực dùng năng lực ngôn ngữ ít ỏi để hình dung ra vẻ đẹp, sự hấp dẫn của người nữ nhân xinh đẹp để dẫn dắt cho y đắm chìm trong đó, để hiểu ra được nữ nhân chân chính là ra sao. Kết quả là, y lại buộc miệng hỏi mình, cái từ ‘cổ’, phá hư hết bầu không khí kiều diễm. Thật là biết cách sát phong cảnh quá đi.

– A. Là cái cổ a. Vậy người liền trực tiếp nói cái cổ thôi, thì ta đã hiểu rồi đi.

Trương Đại Hải cười “hắc hắc”, khiến cho Giang Bách Xuyên suýt nữa bị tức giận đến ngất đi a.

– Người hứa, không được ngắt lời của ta nữa đó.

Giang Bách Xuyên tức giận kêu um lên, thấy Trương Đại Hải khép nép lại. Hắn mới thoả mãn gật đầu, tiếp tục nói:

– Ân. Chẳng những, các nàng có chiếc cổ trắng nõn, thon dài....

– A, là cái cổ nha.

Trương Đại Hải chỉnh lời lại.

Hắn vô lực lườm y một cái. Giang Bách Xuyên lựa chọn đầu hàng:

– Được rồi, có cái cổ trắng nõn thon dài....

Má nó! Cái cách gọi tầm thường này thật khó nghe mà.

Hắn liền uể oải sửa lại:

– Ân. Các nàng còn có cả bờ vai êm ái, xương quai xanh ưu mỹ mà gợi cảm, bộ ngực to lại căng tròn, vòng eo nhỏ đến tinh tế, mềm mại, dễ dàng nắm chặt...

– Mềm mại, nắm chặt?

Trương Đại Hải hoài nghi nhìn Giang Bách Xuyên chăm chú, hỏi lại:

– Ý tứ này là nói, chỉ cần dùng một cái tay là có thể nắm chặt lại à?

– Ân. Đúng đúng a. Xem ra, Đại Hải vẫn chưa nhà quê đến mức.

Giang Bách Xuyên vui mừng cười.

Nhưng mà sau một khắc, Trương Đại Hải mạnh mẽ, thốt lên:

– Trời ạ. Nàng lại có nhiều tóc đến vậy sao. Còn cài đầy đồ trang sức lên đầu nữa. Còn có cái cổ, bả vai, bộ ngực gì mà, xương mềm dẻo, thịt êm ái này nọ. Sau đó, cái eo, cứ nhiên, còn chỉ nhỏ đến mức chỉ dùng một cái tay là có thể nắm chặt rồi sao...

Y ngơ ngác tự nhìn bàn tay của mình, không nhận được mà làm ra động tác nắm tay:

– Cái kia Cái eo nhỏ xíu đến vậy, không phải nên sớm đã gãy đứt mất rồi à? Giang Bách Xuyên, mấy cái này mà người đang nói, chính là nữ nhân sao? Làm sao mà ta nghe xong, thấy cứ như là yêu quái vậy a.

Hình tượng phong độ phi phàm, có giáo dưỡng luôn duy trì tốt trong mười mấy năm qua của Giang Bách Xuyên mười mấy năm qua vẫn duy trì tu dưỡng, ngay ở đây trong khoảnh khắc của ngày hôm nay, đã lập tức triệt để bị hủy hoại rồi.

Hắn lần thứ hai túm chặt lấy cổ áo của Trương Đại Hải:

– Đây là cách nói phóng đại, dùng từ miêu tả khoa trương, người có biết hay không? Tưởng tượng a. Người nên dùng trí tưởng tượng nhiều vào đi. Người làm ơn, hãy tập trung mà tưởng tượng dáng vẻ xinh đẹp, quyến rũ, hoàn mỹ của các nàng, còn có cả đường cong thân thể mềm mại như là sông Tương Giang. Người, người có hiểu hay không? Không xong rồi a. Ta cũng đã bị người làm cho tức chết rồi đi.

Trương Đại Hải ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Giang Bách Xuyên đang nổi giận. Y vốn không hiểu tại sao hắn lại phải nổi nóng cả.

– Ta Ta vốn không thể tưởng tượng ra nổi. Giang Bách Xuyên a, tại sao người lại muốn ăn nói khoa trương vậy nha? Người cứ thấy sao nói vậy, ăn ngay nói thật nha. Thì, không phải là ta đã nghĩ ra rồi sao? Còn có cái gì mà như sông Tương Giang nha. Vậy người nói xem, nữ nhân thì có quan hệ gì đến sông Tương Giang hả. Lẽ nào là mọi nữ tử được sinh ra ở cạnh sông Tương Giang, đều lớn lên thành cái loại dáng vẻ đó à?

– Thế là xong! Ta từ bỏ! Đúng là đàn gậy tai trâu. Đây, vốn đã là một chuyện rất buồn cười. Càng buồn cười, chính là, ta lại vẫn vậy quanh một đầu trâu ngu ngốc để đánh đàn cho nó nghe a.

Giang Bách Xuyên buông Trương Đại Hải ra. Hắn quay người, ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục nói:

– Mặc kệ đi. Nghỉ một chút đủ rồi. Chơi cờ, chơi cờ tiếp thôi.

Dù đã mở miệng nói “thế là xong”, nhưng ở trong lòng của Giang Bách Xuyên vẫn cực kì lo lắng. Cho nên, không tới nửa khắc, cứ nhiên, hắn đã liền thua mất một ván.

Hắn thật không biết là bản thân mình bị làm sao nữa. Nhưng mà Trương Đại Hải lại bày ra một bộ dạng giống như là đã trút được gánh nặng rồi vậy, lập tức đứng lên, vui mừng đến mức cười “hắc hắc”, nói:

– Được rồi a. Giang Bách Xuyên này, buổi chiều ta vẫn còn muốn làm tiếp công việc còn đang dở dang a. Lại, không thể chơi cờ cùng người nữa rồi. Người nên đi về trước đi thôi.

Chữ cuối cùng của y vừa nói xong, thì người của y cũng đã chạy ra cách xa đây đến hơn ba thước rồi đi. Xem ra, y hẳn như là một con thỏ nóng lòng muốn chạy trốn a.

Lẽ nào, người cùng ta chơi cờ liền phải chịu khổ sở đến như thế à? Đường như, còn sợ là ta sẽ giữ chặt người lại, mà vội vàng chạy ra thật xa đến vậy nữa chứ. Hừ hừ. Người tự cho rằng người là ai a.

Giang Bách Xuyên hờn dỗi, đứng dậy, xoay người đi trở về.

Hắn đi trên đường, vốn vẫn còn cách gian nhà của Trương Đại Hải thật xa, liền đã nhìn thấy một nữ nhân trung niên cười tươi đầy mặt, đứng ở cái cây trước cửa sân, thấy hắn trở về, liền niềm nở tiếp đón, nói:

– Ôi. Vị này chính là Giang công tử đi. Vậy Đại Hải đâu rồi a? Làm sao mà y vẫn còn chưa trở về nữa nha?

– Vào lúc này, đương nhiên là y đang bận bịu làm việc ở trên ruộng rồi đi.

Giang Bách Xuyên lạnh lùng trả lời. Vừa nhìn thấy ả nữ nhân này, từ đáy lòng của hắn liền dâng lên một luồng cảm xúc vô cùng chán ghét. Tuy rằng, hắn vẫn còn chưa biết nguyên nhân. Nhưng, trực giác nhạy cảm của bản thân nói cho hắn biết rằng, mọi chuyện mà cái loại nữ nhân này mang đến, chỉ sợ là, sẽ không có cái tin tức nào tốt lành cả đi.

– Ai nha. Đứa nhỏ này a. Giờ này lại vẫn còn bận bịu với trồng trọt gì với vài ba thửa ruộng kia a. Lẽ nào, mấy thửa ruộng đó, lại có thể quan trọng hơn so với việc chung thân đại sự của bản thân nha? Giang công tử, người mau mau gọi y trở về đây đi. Bởi ta có chuyện vui lớn, muốn nói cho y biết nha.

Nữ nhân vừa khoa trương thốt lên, đôi mắt cũng không chớp lại vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn đạt phi phàm của Giang Bách Xuyên.

– Có cái tin tức tốt gì? Trước tiên, người cứ nói cho ta nghe một chút đã.

Dự cảm không tốt ở trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Giang Bách Xuyên hơi nheo mắt lại. Thậm chí đến ngay cả, cái chiêu nhiếp hồn đại pháp qua đôi mắt biết nói vốn không tính là sở trường gì của hắn cả, cũng đã được hắn vận dụng ra hoàn toàn.

Dù không là sở trường của hắn, nhưng chỉ với nửa điểm công lực của chiêu thức này thôi, cũng đều sẽ dễ dàng sai khiến người khác. Nhưng với đám thôn nữ này, hắn vốn không cần tung ra chiêu này cũng chẳng sao cả. Lần này, thật sự có vẻ, là đại tài tiểu dụng(*) quá mức đi.

Bởi, kỳ thật, Giang Bách Xuyên liền không cần làm gì. Thì, nữ nhân này cũng sẽ kể cho hắn nghe không

sốt một chữ nào. Do nữ nhân luôn là thích ăn nói khoe khoang, mười phần bản chất của các nữ nhân đã có bảy, tám phần bản lĩnh nhiều chuyện này rồi a.

– Ai nha. Chỉ là, ta muốn làm mai cho y mà thôi a. Cô nương của lão Hà gia bên phía tây. Người ta lớn lên cũng rắn chắc, tay nghề cũng khéo, có thể làm mọi việc, đang nghĩ muốn tìm một nam nhân thành thật, có trách nhiệm, biết cần cù làm lụng. Cho nên, vừa nghe xong những yêu cầu này. Ngay lập tức, ta đã nghĩ đến Đại Hải của chúng ta ngay mà. Còn nữa, lại hiếm thấy có nhà gái nào lại yêu cầu lễ hỏi vốn không cao nha. đây chính là chuyện vui lớn a.

Dưới sự mê hoặc của nhiếp hồn đại pháp, thì trong khi vị bà mối đang tự thuật cũng đã giảm đi mấy phần mặt mày hớn hở. Nhờ như vậy, Giang Bách Xuyên mới không tung một chưởng ra giết nàng ngay lập tức.

Ở nơi này, giết người diệt khẩu, cũng không có người nhìn thấy đi.

Giang Bách Xuyên liếc mắt một cái nhìn khắp bốn phía. Lửa giận phùng phùng dấy từ tâm, càng lúc càng bốc cháy, thẳng lên đến đỉnh đầu bạo nộ a.

Đúng là cái ả bà mối này đã ăn gan báo rồi mà, vội vã dám chạy đến nhà Đại Hải mà mai mối nữ nhân của mấy người cho y sao. Chứ không phải là vì mấy người đều biết, ta vừa cho Đại Hải một thỏi vàng hay sao hử. Hừ hừ. Tâm tư của ả nữ nhân xấu xa đến vậy còn có thể lấy về nhà được nữa à? Còn không bằng, tốt nhất là để ta lập tức lạng lẹ loại trừ cái mầm tai họa này đi.

Giang Bách Xuyên nhanh chóng xoay chuyển suy nghĩ ở trong lòng mà tìm ra cái cớ để giết người. Nhưng đến cuối cùng, coi như trời xanh có đức hiếu sinh, đúng lúc này thì lại xuất hiện một người A đi đường ngang qua đã cứu một mạng cho nữ nhân này.

Đã làm hỏng thời cơ tốt để diệt khẩu, cho nên, hắn đã nghĩ cách đánh đuổi nữ nhân này đi, khiến cho bà cắt đứt hoàn toàn cái ý niệm này đi là được rồi.

Giang Bách Xuyên ở trong lòng cười lạnh, bên ngoài lại rất kiêu ngạo, mà nói:

– Không cần làm phiền đến người. Việc hôn nhân sự của Đại Hải, tự nhiên sẽ có người lo chu toàn cho y. Loại nữ nhân kia cũng có thể xứng đôi với Đại Hải à? Người đi đi. Nếu người còn dám nhắc tới loại mai mối này, ta liền thả chó ra cắn người nha.

Nghe lời này của hắn xong, bà mối sững sốt một lúc. Bà liền nhìn ra được, con mắt của hắn tựa hồ như mọc ở trên đỉnh đầu, khinh người quá mức, cho nên sau đó, đã thành công khiến cho bà phần nộ, vừa la lối ồn ào trách cứ vừa rời đi.

Đánh đuổi được bà mối đi rồi. Tâm tình của Giang Bách Xuyên cũng tốt hơn rất nhiều. Hắn vừa khê hát vừa cất bước đi tới tiệm thịt kho, mua hai cân thịt bò kho tương cùng với mấy khúc xương xí quách dày thịt đã được tẩm ướp gia vị ngon miệng, mới quay trở về. Hắn lấy xương thịt đó ném cho Đại Hoàng, thịt bò kho tương thì đã được cắt lát đẹp đẽ, bày ra ở trong mâm, chỉ còn chuyên tâm mà chờ Trương Đại Hải

trở về ăn cơm là đủ rồi a.

Mãi đến tận khi mặt trời đỏ au lặn về chân trời phía tây, mới nhìn thấy một bóng người hăng hái bưng bưng, vui vẻ xông vào nhà. Giang Bách Xuyên khá là buồn bực:

– Kỳ quái thật a. Y không phải nên bày ra cái dáng vẻ rất mệt mỏi à? Làm việc cày cấy nặng nhọc cả một ngày rồi mà.

– A. Có thịt bò kho tương a. Giang Bách Xuyên, là người mua, đúng không? Nhìn đi, ta lại khiến cho người quá tiêu tốn rồi a.

Trương Đại Hải trực tiếp nở nụ cười hàm hậu. Dưới sự hối thúc nôn nóng của đối phương, y vội vã lau mồ hôi, vào phòng bếp, lấy ra mấy cái bánh dầu.

Giang Bách Xuyên vừa ở một bên nhìn y thông thạo đổ dầu vào trong chảo, đợi chảo nóng lên, lại mau lẹ cầm lên một cái bánh bột bỏ vào, lật trái một lát, lật phải một hồi. Cái bánh đang được chiên ở trong chảo, dần dần nhiễm lên một lớp màu vàng óng ngon miệng hấp dẫn, từng trận mùi thơm nức mũi cũng đang được lan tỏa ra.

Trong lòng của hắn lại đang cảm thán, than thở: Nếu thật sự phải cưới Trương Đại Hải về, kì thật, có thể giỏi hơn Lý Đại Hỉ nhiều a. Tuy rằng cả hai vị nhà quê này đây, cũng không thông minh, tài giỏi hơn nhau bao nhiêu. Nhưng mà Đại Hải vẫn có một tay trù nghệ giỏi nha. Cái vị Lý Đại Hỉ kia, chỉ biết ăn, lại chưa từng thấy vị này nấu ra món gì để ăn a.

Lại vừa ở một bên, khoe miệng của hắn đang câu lên, vẽ ra một mặt cười hạnh phúc, nhìn bóng dáng Trương Đại Hải bận rộn xoay quanh bếp, bất giác, hắn đã có chút hiểu rõ, nguyên nhân vì sao một kẻ mắt cao hơn đầu như tên huynh đệ kia của hắn, lại bị mê hoặc, xiêu lòng bởi một vị nhà quê rồi đi.

Cũng là bởi vậy, mê mẩn loại cảm giác giản dị này, đây mới gọi là hạnh phúc thật sự đi. Bởi vì giờ khắc này, ở trong lòng của hắn vốn đã bình tĩnh lại thoải mái vô cùng.

Nụ cười lập tức thu lại, Giang Bách Xuyên bị ý nghĩ này của bản thân, lại tự khiến cho hắn phải giật mình, kinh ngạc, sửng sốt.

Làm sao mà...

Tại sao ta lại nghĩ đến chuyện muốn cưới vị Trương Đại Hải này về nhà mình a. Ông trời ơi. Lẽ nào, ta đã dính phải ma chướng rồi à?

Không được a. Kiên quyết không thể lún sâu vào nữa a. Không sai.

Sau khi vừa ăn xong bữa cơm này, hắn liền sẽ rời đi. Cho dù đối phương có kỳ nghệ tài giỏi đến mức nào, hắn cũng sẽ mặc kệ. Nói chung là, hắn đều sẽ kiên quyết, không thể để cho bản chân sa ngã, nối theo gót chân lệch lạc của Thẩm Thiên Lý a.

Trương Đại Hải đang bận rộn, vốn không có chú ý đến sự biến hóa sắc mặt ở trong nháy mắt của Giang Bách Xuyên. Y vẫn còn đang chìm đắm trong nỗi đau lòng vì phải dùng mất đi một miếng dầu để chiên đồ rồi a.

Giang Bách Xuyên cũng đã cho y nhiều tiền đến vậy. Cho nên, làm sao mà có không thể tiếp đãi người ta quá mức keo kiệt nha.

Huống hồ gì, cũng đã chiên ra mấy cái bánh dầu đẹp mắt lại ngon miệng đến thế này, nói không chừng, y còn có thể được cho thêm chút bạc đây. Y phi thường mỹ mãn mà tìm ra một lí do tốt đẹp để biện giải ở trong lòng.

– Đại Hải, ta ta phải đi rồi a.

Giang Bách Xuyên ăn như hùm như sói, ăn sạch sành sanh hết đám bánh dầu cùng với thịt bò kho tương, đến một chút vụn bột bánh, lại vẫn còn chưa cam lòng đặt đĩa xuống trên mâm cơm nữa đi. Lần này, vẫn là lần đầu tiên, hắn học được cách ăn không lãng phí lương thực.

Thực là....

Lại nấu ra mấy món ăn ngon đến vậy a, hại mình suất chút nữa, không nói ra được lời từ biệt để rời đi nha.

– A? Phải đi sao?

Trương Đại Hải kinh ngạc hỏi.

Nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc ở trên mặt của y, không chút nào giống như là làm bộ làm tịch, còn khiến cho Giang Bách Xuyên lầm tưởng rằng, đối phương là muốn giữ hắn ở lại nên mới bối rối giải thích.

– Ân, đúng đấy. Ta, ta ở trên núi còn có một số việc. Đại Hải, ta biết là ngươi không nữ. Cho nên, toàn bộ đồng tiền ta đã mang theo đến đây, đều sẽ để lại cho ngươi a. Nhưng, ngươi tuyệt đối đừng giữ ta, ta ta sẽ rất khó xử a.

Lời này đúng là không sai. Giang Bách Xuyên thật sợ hãi sự kiên định của bản thân sẽ biến mất tăm, sau khi Trương Đại Hải mở miệng nha.

– Không đâu. Ngươi không cần phải khó xử a.

Trương Đại Hải bắt giác nở một nụ cười rộ lên khắp khuôn mặt.

– Trên núi, người có công chuyện của người cần phải làm, thì liền nên trở về làm thôi. Cho nên, Giang Bách Xuyên, ta không cần phải giữ người lại a. Người nói, người để lại đồng bạc kia cho ta, là có thật không? Cái kia, quả thật là không nên a. Hay là như vậy đi, ở nhà của ta vẫn còn có mấy quả bí ngô cùng với một vài trái bắp đã được phơi khô từ năm ngoái, còn có hai xâu ớt đỏ cũng đã được phơi khô. Người xem, người thích cái loại nào liền cầm đi a. Ha ha, đợi tới khi tết đến, người không có bận việc liền đến đây chơi đi, đại khái, vẫn có thể kịp tới ngày ta kết hôn a.

Nói tới chỗ này, cả khuôn mặt anh tuấn của vị hán tử trung thực này, bắt giác dường như là bị phủ kín bởi một tấm vải đỏ vậy, đầu cũng cúi thấp xuống, giọng điệu cũng bắt đầu ngưng ngừng theo.

– Cái kia, ngày hôm nay, ta vừa gặp phải bà mối. Nàng nói có một khuê nữ rất tốt của nhà họ Hà gia. Ta cũng rất vừa ý, vốn là qua ngày mai, muốn mời người nhà nàng, tới nhà đây gặp mặt, chỉ là ta không biết phải ăn nói ra sao cùng với người. Không ngờ, lại đúng lúc, người liền muốn rời đi rồi

– Ta không rời đi nữa.

Một tiếng rống to vang vọng, đột ngột đánh gãy giọng nói càng lúc càng thấp của Trương Đại Hải.

Giang Bách Xuyên sắp tức điên, mũi lại muốn phát nổ nữa rồi đi. Hắn ở đây, trong cảm xúc tình hỗn loạn, mà tự mâu thuẫn, tự đấu tranh mất cả nửa ngày. Thì, căn bản, cái tên Trương Đại Hải máu lạnh, vô tình này, vốn không hề để hắn ở trong lòng.

Không chỉ như thế. Chung quy là y còn trông đợi hắn lập tức rời đi. Để đừng cản trở, quấy nhiễu y đang cố ý để dành chỗ cho cha vợ tương lai của y lại đây gặp mặt, xem xét nhà cửa.

Giang Bách Xuyên phẫn nộ, đứng lên, đôi chân đứng ở trên đất, bắt đầu đi tới đi lui, bước chân xoay quanh vội vã:

– Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà phải đuổi ta đi, để cho người dành chỗ ra cho người khác tới đây chứ. Hừ hừ. Đừng hòng mơ tưởng tới a. Không có cửa đâu.

Hắn hung tợn nhìn Trương Đại Hải, phảng phất như là nhìn một vị thê tử sắp muốn “hồng hạnh xuất tường” vậy:

– Má nó. Lúc đó, ta nên làm thật cái ả nữ nhân đáng chết kia đi mới phải. Không nghĩ tới, ta nhất thời nhẹ dạ, lại vẫn để cho ả đi gặp phải người. Ta cho người biết. Trương Đại Hải, người muốn trở thành gia, muốn cưới thê tử sinh con, không có cửa đâu.

Đôi mắt của hắn lộ ra hung quang, bày ra một bộ dạng muốn ăn thịt người, khiến cho Trương Đại Hải triệt để bị ngợp ngốc rồi đi.

Sau nửa ngày sau, y mới hồi phục tinh thần lại, cả khuôn mặt của Trương Đại Hải cũng vẫn đỏ, có điều, lúc này là bị phần nộ a.

– Người, cái tên này là đang nói tới cái lời lẽ bậy bạ gì đó hả? Người hỏi ta, dựa vào cái gì để đuổi người đi khỏi chỗ này à. Ta cũng muốn hỏi người đó. Đây là nhà của ta. Ta cũng không bán mảnh đất này cho người. Thì, bằng cái gì, ta không thể đuổi người đi khỏi đây hả? Bằng cái gì, ta không thể muốn cưới lão bà sinh con hả? Lại nói, người là người nào của ta đây? Chỉ là ở chung mấy ngày cùng nhau, bằng cái gì, người lại muốn xen vào chuyện riêng của ta? Lại bằng cái gì, mà muốn ta phải nghe lời của người hả?

Y thốt ra một đồng câu hỏi liên tiếp khiến Giang Bách Xuyên bị hỏi đến đứng chết trân ở nơi đó, qua cả nửa ngày cũng không thể phát ra bất kì lời nào cả.

Không sai nha. Mình dựa vào cái gì đi quản Trương Đại Hải, đây là chuyện nhà người ta a. Người ta muốn cưới vợ sinh con lại có mắc mớ gì đến mình a.

Giang Bách Xuyên suy nghĩ một hồi rất lâu, vẫn không nghĩ ra những lý do nào khác, không thể làm gì khác hơn là hạ giọng điệu thấp xuống đến quăng tám, nói:

– Đại Hải, không phải a. Không phải là ta muốn ngăn cản người. Chuyện này, ban ngày người cũng đã nói rồi đi. Người còn cần phải cố gắng tích góp tiền, tích góp tiền có đủ rồi, thì người mới có thể lấy vợ sinh con a

Không chờ hắn nói xong, Trương Đại Hải liền nở nụ cười:

– Ai. Thì ra nháo đến nửa ngày, người là lo lắng cái này a. Yên tâm đi. Ngày trước, hai thỏi vàng người mua hai quả trái kia vốn không cần tính nữa đi. Người không phải lại trả thêm cho ta một ít bạc với tiền đồng à? hiện tại, đại khái thì ta đều có nhiều tiền hơn so với Lưu lão gia đây, ha ha ha

Một câu nói này của y khiến Giang Bách Xuyên suýt chút nữa liếc trắng mắt. Hóa ra, câu ‘tự lấy tảng đá đập chân của mình’ chính là chuyện như thế này a.

Hắn nén một hơi vẫn không xoay chuyển ở trong đầu, không tìm ra được lí do nào khác đây. Ở trong lòng của hắn càng kiềm nén càng buồn bực. Nên, đơn giản chỉ là lời Trương Đại Hải một cái, cả hai liền đi về:

-Ngu ngốc. Người đã từng trải qua cái gì gọi là nữ nhân chân chính à? Người hoàn toàn chưa từng ném qua mùi vị của nữ tử chân chính, thì đã liền muốn cưới người nữ nhân kia. Người sẽ bị thiệt thòi lớn đó, có biết không hả? Lớn lên lại rắn chắc. Trời ạ. Nếu nữ nhân được dùng từ ‘rắn chắc’ để hình dung, thì đáng vẽ từ trên xuống dưới kia, thì phải là cái hình dáng gì a.

– Giang Bách Xuyên, người muốn dẫn ta đi nơi nào a?

Lần đầu tiên, Trương Đại Hải mới phát hiện, hoá ra, khí lực của cái tên Giang Bách Xuyên này lại lớn đến

vậy, bị hấn lôi đi, y đã dồn hết khí lực toàn thân để níu người lại, nhưng vốn không có tác dụng gì cả.

Y không nghĩ tới, vừa nhìn bề ngoài của Giang Bách Xuyên, chỉ biết hấn là một kẻ có tiền, nhưng không ngờ, khí lực của hấn lại mạnh đến vậy. Thực sự là quá đáng tiếc a. Thế nhưng, hấn là một kẻ có cái khí lực này, lại không biết cày cấy gì cả a. Sớm biết thế này, thì vào ban ngày y nên dạy hấn làm công việc nhà nông. Có điều, y vừa nhớ tới mấy đồng thi thể khoai lang đã bị phanh thây thành vụn nhỏ, lại rất nhanh, quẳng đi cái ý nghĩ này nha.

– Ta muốn dẫn người đi nếm thử mùi vị của nữ nhân chân chính là ra sao a.

Giang Bách Xuyên rống to. Nếu như, hấn biết ở trong lòng của Trương Đại Hải xoay chuyển cái ý nghĩ gì. Thì, chỉ sợ là hấn cũng sẽ chết trận ở trên đường đang đi tới di hồng viện này đi.

Thôn này cách thành Lạc Dương, ít nhất cũng có khoảng tám mươi dặm. Mắt nhìn sắc trời đã sắp tối đen, đến trễ thì cửa thành liền sẽ bị đóng lại. Đương nhiên, bức tường thành cao ngất kia, cũng không hề làm khó được hấn. Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng a.

Hướng hồ, hấn còn nhanh như sét đánh mà nảy ra một loạt ý nghĩ táo bạo. Hấn dự định đi đến di hồng viện, kêu một bàn rượu thịt ngon nhất, gọi mấy cái cô nương hồng bài. Nói chung, nhất định phải tiêu sạch tiền vốn có ở trong túi tiền của Trương Đại Hải, không tiêu sạch thì không thể đi về a.

– Ta không đi a. Người nói tới loại cái nữ nhân nọ, giống như yêu quái vậy a. Đáng sợ như vậy, thì có cái thứ gì đáng xem a. Ta không đi đâu. Ngày mai, cô nương nhà người ta, liền sẽ đến nhà gặp ta đây.

Trương Đại Hải trực tiếp rống lên, thân thể bất giác nhẹ đi rất nhiều. Hóa ra ở trong khoảnh khắc y đang rống lên, thì thân thể đã bị Giang Bách Xuyên ôm vào trong lòng. Tiếp theo, tiếng gió va vào bên tai liền vù vù thổi qua, rốt cuộc, y đã biết lão ưng đang bay ở trên trời là cái cảm giác gì rồi a.

Không sai a. Làm sao, ta lại để sót mất một chi tiết quan trọng này nha. Xem ra, cuối cùng vẫn không nên quên dụ y uống đến say khướt để ngày mai, y không thể về nhà được nữa thì coi làm sao mà gặp mặt bàn chuyện cưới vợ nha.

Giang Bách Xuyên cười lạnh “ha ha” hai tiếng, dưới đôi bàn chân giống như là đang giẫm Phong Hỏa Luân triển khai tuyệt đỉnh khinh công, nhanh chóng bay về về bên trong tường thành.

Trương Đại Hải phản kháng vô hiệu, không thể làm gì khác hơn là đành phải buông xuôi, mặc kệ hấn. Y cũng không biết đã trải qua bao lâu rồi, liền nghe thấy Giang Bách Xuyên cười ha ha:

– Được rồi, đến

Sau đó, đột ngột, có một giọng nói bén nhọn, vang lên khiến cho toàn thân của y trực tiếp nổi da gà, hô lên:

– Ôi, Giang công tử của ta. Ngày hôm nay, có làn gió mát mang ngải tới đây a. Vân Hương của chúng ta chờ mong ngải đến mỗi mắt ngóng trông a.

Cái ả tú bà này vừa nói lại vừa vung vẩy khăn hồng cầm trên tay, khoa trương hô to:

– Tiểu Hồng, đi, gọi Vân Hương cô nương tới. Liền nói, Giang công tử đến rồi.

Giang Bách Xuyên để Trương Đại Hải xuống. Vị hán tử thành thật chưa từng gặp phải cái loại nữ nhân nào lại ăn mặc lòe loẹt, lớp phấn thoa lên trên còn dày hơn so cả bức tường của lão tử nương a, chỉ sợ đến mức không nhận được mà lùi dần về sau, vừa nói:

– Không nhìn. Không muốn nhìn đâu a. Nếu nữ nhân chân chính đều như lời của người nói, thì ta cũng thà rằng cười người a.

– Hừ hừ. Người mơ tưởng cái mộng đẹp gì đấy. Người cười ta sao. Đừng đùa. Nếu như là người, thì chính là gả đi cho ta lấy. Có hiểu không hả?

Giang Bách Xuyên kéo tay của Trương Đại Hải không buông tha, nói:

– Má Tô, bà chớ đứng ở chỗ này để chướng mắt a. Bà không thấy, khuôn mặt của bà khiến cho bằng hữu của ta sợ đến nhìn, cũng không dám nhìn người à? Ân, Vân Hương lại đây. Vậy cũng quá tốt rồi, ngoài ra, gọi hết cả bốn vị cô nương nổi tiếng nhất trong kỹ viện này ra đây tiếp đón đi, bày cả một bàn tiệc rượu thượng đẳng nhất ra đây.

Hắn tiện tay ném ra mười mấy nén bạc, tú bà Tô mừng rỡ đến mặt mày hớn hở, vội vội vơ vơ đáp ứng, một bên lắc eo xoay mông, cả người đi vào trong trước.

Trương Đại Hải trơ mắt nhìn, mấy nén bạc vốn thuộc về mình, liền cứ như thế bị tú bà chộp lấy mang đi. Y hận không thể tiến lên đoạt lại a. Nhưng không có cách nào khác, ai kêu, vào lúc này, mấy nén bạc lại vẫn còn chưa mang họ Trương đi? Mang theo tâm tình oán hận, y bị Giang Bách Xuyên lôi đi đến bên trong phòng riêng.

Không cần đến một lúc, liền đã nghe một trận nói cười từ bên ngoài phòng truyền đến, tiếp theo đó, cửa bị đẩy ra, bốn nữ tử thướt tha chỉ mặc lụa mỏng bán trong suốt.

Một nữ tử ở trong đó, cười nói:

– Giang công tử. Mỗi lần đến đây, đều chỉ cần Vân Hương cô nương đánh đàn. Bây giờ, sao lại có cửa nhỏ tới thiếp đây. Chắc là lần này do cần thiết muốn vui vẻ một chút à? Cái kia, nếu thiếp có thể giúp được, đều là vinh hạnh to lớn được trời ban cho a.

Trương Đại Hải chỉ liếc mắt nhìn, liền sợ đến cúi đầu, lẩm bẩm nói:

– Má ơi. Tháng này đều sắp đến Trung thu rồi. Mấy cô nương này lại mặc ít đến thế này sao, cũng không che lạnh, lại nói, nữ tử laok để lộ ra cánh tay bắp đùi thì còn ra cái thể thống gì nữa a. Vạn nhất bị các nam nhân khác nhìn thấy, còn giữ được trong sạch hay không đây?

Y vừa đang ở một bên tự nói, lại nghe thấy Giang Bách Xuyên ở bên cạnh, khẽ cười nói:

– Nghe thấy chưa, Đại Hải. Nói cười dịu dàng, âm thanh như chuông bạc. Đây mới thực sự mới là điểm thu hút từ giọng nói thu của nữ nhân a.

Trương Đại Hải còn chưa kịp nói chuyện, chỉ cảm thấy có một làn gió mang theo hương thơm, thân thể ai đó đã nhào tới trước mặt của y.

Vừa ngước đầu nhìn lên, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp hé miệng nở nụ cười với y, còn chưa kịp bắt chuyện. Nàng đã bày ra dáng vẻ phong tình vạn chủng mà ngồi xuống bên cạnh, một cánh tay thon dài ngọc ngà, dường như cố ý lại giống như vô ý, đặt lên trên người của y, vừa phun ra hơi thở thơm ngát như hoa lan, nhẹ giọng, hỏi:

– Vị công tử này, nhìn thật lạ mắt, là bằng hữu của Giang công tử à?

Trương Đại Hải nghĩ thầm, nữ nhân này, nói chuyện thật giả dối. Rõ ràng, trang phục đang mặc ở trên thân của mình vốn là loại quần áo ngắn tay, thô kệch điển hình của hán tử nông dân tầm thường. Nhưng, nữ nhân này vừa mở miệng liền xưng hô công tử, vừa nghe xong liền cả người thật sự khó chịu. Nào có giống như mấy vị cô nương ở trong thôn của mình, vừa nghe các nàng gọi Đại Hải ca liền thấy thật êm tai hơn nhiều a. Lẽ nào, Giang Bách Xuyên lại yêu thích phần dối trá này của các nữ nhân ở đây sao?

– Cái kia

Y mới vừa nói ra hai chữ, vị cô nương mỉm cười dịu dàng đã lớn mật, lại nhích dần qua một lúc liền đến sát bên cạnh thân thể của y. Cả thân thể mềm yếu đều nằm trên người Trương Đại Hải, khiến y sợ đến chẳng khác nào chú chó bị cắn đuôi, lập tức bật người đứng lên một cái, cái vị hồng y cô nương này đang dựa vào người của y, nhất thời bị hất ngã thành một tư thế rất khó coi ở một bên.

– Xin lỗi..... Việc này.....

Tay chân của Trương Đại Hải hoảng loạn rồi, muốn đi nâng người ta dậy, bắt giắc, nhìn thấy y phục ở trên người của đối phương, vốn không có nơi tiện để cho y dám đụng chạm nha. Nếu không diu lên, lại đứng nhìn, mặc kệ vẻ mặt người ta đều sắp khóc lên cũng không được. Nói chung, hành vi này cũng đều là mình tự làm sai a!

Cuối cùng, y đành phải cúi hai lòng bàn tay lên trên y phục của mình, lẩm bẩm nói:

– Xin lỗi cô nương, cái kia Cô Cô thực sự đã mặc quá ít

Y đột ngột kéo tấm khăn trải ở trên bàn xuống, phủ xuống người nàng, che đi thân thể lồ lộ nọ, nói:

– Cô..... Trước tiên, cô nên phủ thêm cái này rồi lại nói

– Đại Hải..... Đại Hải.....

Giang Bách Xuyên chạy vội đến, mắt đã thấy cô nương đã tự mình bò lên, chảy xuống hai hàng nước mắt ủy khuất.

Ở trong lòng, hắn không khỏi lớn tiếng thở dài, u ám nói thầm: trời ạ. Ai ngờ được, Đại Hải túm lấy tấm khăn trải bàn để phủ lên thân của người ta, cũng khó trách, người ta sẽ khóc thành thế này. Bởi, nói làm sao đi nữa, người ta cũng được xem là hoa khôi ở đây a. Cũng là hồng bài số một, số hai nổi tiếng ở kỹ viện này, đâu phải lúc nào cũng có được diễm phúc gặp được người ta đi ra tiếp đón a.

– Đại Hải, người thấy không? Đây chính là hoa lê đài vũ a. Nữ nhân chân chính, thật sự, biểu hiện sẽ khiến cho người ta nhìn thấy mỗi thời mỗi khắc đều thương tiếc.

Kỳ thực thì, cái sắc mặt vắn vẹo sắc kia cũng thật sự không có đẹp để gì mấy a. Nhưng, có thể nói, dù thế nào thì cũng là Đại Hải nhà hắn vốn có lỗi trước. Giang Bách Xuyên không thể nào không co giật khoe miệng mà nói ra những lời lẽ trái lương tâm được a.

– Thương tiếc?

Trương Đại Hải hoài nghi xoay người lại nhìn kỹ một chút, bỗng nhiên, kinh hô một tiếng:

– A. Là đủ khiến cho người đau lòng đi. Loại bột phấn thoa mặt này vốn không rẻ đi? Cô vừa khóc lên, nước mắt đều chảy xuống, làm trôi cả phấn a.

Y tự nhận thấy điều này rất đúng, cho nên liền nhiệt tình tiến lên:

– Cô nương, cô đừng đau lòng. Ngày mai, ta kêu Giang Bách Xuyên mua hai hộp bột phấn cùng son môi, bồi thường cho người Ai ai. Cô nương, cô đi đâu vậy? Cô ăn mặc quá ít vải. Trong này, lại nhiều nam nhân.....

Giang Bách Xuyên tự vỗ vỗ chính cái trán của của mình, kéo Trương Đại Hải vẫn còn đang muốn đuổi theo:

– Người không cần đuổi theo. Người ta bị người nói như vậy, không đi tự sát, thì đã xem như là nàng rất kiên cường rồi đi.

Hắn nhìn ba vị cô nương còn lại, dường như là đang muốn tránh xa khỏi rần rết vậy. Cả ba đều trốn đến tít ở trong các góc khác nhau. Không được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình làm sao có thể khiến cho Đại Hải mê mẩn thủ đoạn ôn nhu quyền rũ của nữ nhân ở kỹ viện này, để lui lại cái việc hôn sự kia đây?

– Khụ khụ khụ Các nàng..... Không cần phải như vậy a. Bằng hữu của ta, chỉ là luôn thích vui đùa quá trớn một chút thôi. Các nàng làm quen một hồi là tốt rồi.

Giang Bách Xuyên cứng rắn gò ép ra cái lí do sứt sẹo đến vậy, với ý đồ muốn cứu vãn chút hình tượng của Trương Đại Hải. Nhưng mà, ba vị nữ tử uyển chuyển vẫn cùng nhau lui về một bước phía sau, một người trong đó lại miễn cưỡng cười theo, nói:

– Vị quý nhân Giang công tử có tầm mắt cao đến vậy, vẫn là để cho Vân Hương tỷ tỷ tới hầu hạ ngài ấy đi. Một chút nữa, chúng ta đều đó có hẹn với mấy công tử của nhà khác rồi, cho nên, đành phải cáo từ

– Ai ai ai, Đừng đi a

Giang Bách Xuyên cuống lên, đưa tay kéo tay của vị cô nương đang nói chuyện kia lại, nhưng ở một khắc tiếp theo, liền bị Trương Đại Hải hất tay của hắn đi xuống:

– Người làm gì đó, lại táy máy tay chân với cô nương nhà người ta hả? Nhìn vẻ ngoài của người, như là kẻ có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao còn không bằng ta nữa.....

Y còn chưa kịp nói xong, suýt chút nữa, Giang Bách Xuyên đã bị ngắt đi rồi. Hắn cũng không nhịn được nữa, giơ lên ngón trỏ chỉ thẳng vào mũi của Trương Đại Hải hung tợn rống.

– Cái tên ngốc tử này. Đến Lý Đại Hỉ cũng không ngốc đến giống như người nữa a. Nơi này là kỹ viện. Người biết kỹ viện là gì không hả? Tức là, nơi này để cho mọi nam nhân mua vui tầm hoan. Có tên nam nhân nào đến nơi này mà không hóa thân thành lang. Chỉ có người a, không chỉ không hề biến thành lang. Trái lại, người đã biến thành con thỏ trắng cực bự a. Trời ơi, là trời. Ta thực sự tự tìm tội để chính mình chịu mà.

– Kỹ viện?

Trương Đại Hải bị hai chữ này khiến cho kinh sợ đến mức sững sờ, mất nửa ngày mới phản ứng kịp, bất giác tỉnh ngộ, nói:

– Hóa ra là kỹ viện a. Chả trách

Bỗng nhiên, cả khuôn mặt của y được nhuộm đỏ lên, khiến cho Giang Bách Xuyên phi thường muốn biết, nội dung ở phía sau mà y không nói ra lời là gì a.

Bất quá, đương nhiên, là Trương Đại Hải sẽ không nói ra rồi. Y chỉ là xoay người lại, tự nhìn ngó ở phía sau của mình, suy nghĩ một chút, lại quay đầu lại, cười nói:

– Giang Bách Xuyên. Người có thể mỗi lần nói chuyện dừng dừng đến cách nói khoa trương miêu tả khuếch đại kia không. Vừa nãy, ta còn thật lo lắng cho rằng, phía sau mông mình quả thật đã tự mọc ra đuôi chó sói đây này.

Một lời trêu chọc này khiến cho ba vị nữ tử kia đều nở nụ cười. Mà, Giang Bách Xuyên lại khoa trương muốn té ngã ngã ở trên mặt đất.

– Đại Hải a. Lúc trước, khi Nữ Oa nung nung tạo ra người của người, đại khái là đã quên cho người đeo lên nanh lang, còn có cả đuôi lang nữa đi. Xem người lớn lên đến bây giờ, cũng chỉ có mọc ra cái đuôi thỏ thì thôi đi, đến cái đuôi lang cũng mọc không nổi đi.....

Hắn bực tức lắm lắm lâu lâu, vừa không chú ý đến, ba vị nữ tử đã vội vàng bỏ chạy ra bên ngoài.

Giang Bách Xuyên bóp cổ tay thở dài, trợn mắt nhìn về phía người nào đó đang bày ra một bộ mặt vô tội, la um lên:

– Nhìn đi, nhìn đi a. Đều là do người, đều là tại người a. Một thân nam nhân anh tuấn đến vậy, lại có đầu gỗ ngu ngốc mà luôn phạm phải sai lầm. Kết quả, dĩ nhiên là khiến cho các kỹ nữ đều sợ đến chạy trốn chết a. Người nha, cũng coi như là người đầu tiên tệ hại nhất ở trong lịch sử chơi gái đi.

Hắn lắm bầm oán giận. Mà, Trương Đại Hải vẫn bày ra một bộ mặt không phản đối.

– Ta là gốc người làm nông dân, chỉ liến trùng mong cưới một nữ nhân thành thực, sinh hai đứa nhóc, sau khi lớn lên, sẽ giúp đỡ bọn ta làm lụng việc nông. Loại -, Loại nữ tử mà gió vừa thổi liền bay mất này, chỉ thích hợp với mấy kẻ con nhà giàu không biết làm nông như các người mà thôi. Không tin, người đi hỏi một chút, cái vị gì mà người thường hay nhắc tên đến ấy.... Cái gì mà vị Lý Đại Hỷ đấy, khẳng định, là cùng một dạng ý muốn như ta mà thôi.

– Ân. Cái này thì vốn không có sai. Trước khi Lý Đại Hỷ gặp phải tên kia, đại khái, đúng là, cũng luôn ôm cái loại ý nghĩ của người nhà quê này giống người a.

Giang Bách Xuyên nhún vai một cái:

– Có điều rất đáng tiếc. Vị ấy đã vĩnh viễn không còn có cơ hội đó đó nữa rồi. Bởi vì, cái tên nào đó đã ăn vị ấy đến gắt gao rồi a. Nha, hay phải nên nói là, vị ấy đã ăn tên nào đó đến gắt gao rồi đi, cách nói này lại càng thích hợp hơn một chút.

Ý của hắn vốn là muốn nói đến, Lý Đại Hỷ bị Thẩm Thiên Lý lột da tróc thịt, ăn no căng đến xương vụn cũng đều không hề để sót lại chút nào a. Có điều, hắn chỉ sợ là vị nhà quê ở trước mắt này, sẽ thật sự cho

rằng Thảm Thiên Lý ăn thịt người, không thể làm gì khác hơn là phải thay đổi, lời nói dễ hiểu đồng dạng để giải thích cho Trương Đại Hải không hiểu lệch lạc đi.

Nhìn người nào đó bày ra một bộ mặt mê man, Giang Bách Xuyên lựa chọn triệt để đầu hàng. Sau một khắc, ngoài cửa, nhất thời vang lên giọng nói xa xăm, bay tới:

– Quân như một làn gió phiêu lưu khắp chốn. Thiếp như hòn đá cuội yên lặng trông ngóng chỉ ở một nơi. Cuộc đời chìm nổi khác nhau đến thế, khi nào mới đúng lúc gặp nhau đây?

Dưới ánh nến soi rọi, một bóng dáng thướt tha như nước chảy mây trôi in lên vách phòng, từ ngoài liền bước vào trong.

6. Chương 5

Trương Đại Hải đột ngột bật người, nhảy lên, thốt:

– Quỷ a

Sau một khắc, miệng của y đã bị Giang Bách Xuyên nhanh chóng che kín lại:

– Ha ha. Vân Hương, hà tất phải tự ti a. Bây giờ, không phải là ta đã đến rồi sao.

Không xong rồi. Không thể lại để Trương Đại Hải mở miệng nói chuyện tiếp được nữa. Bằng không, mọi kỹ nữ của cả cái kĩ viện này, đều sẽ không dám tiếp y nữa a.

Cả khuôn mặt xinh đẹp như thiên tiên của Vân Hương hơi hơi vặn vẹo một lúc. Có điều, đến cùng thì nàng vẫn là hoa khôi đệ nhất ở đây, cho nên, đại nhân thì luôn rộng lượng, làm bộ như không nghe thấy tiếng kêu sợ hãi vừa rồi của Trương Đại Hải, nàng thông thả uyển chuyển đi tới trước bàn để cầm trước, mà ngồi xuống, lưu loát làm xong một đoàn động tác này, mới cười nói:

– Người tới đây đều là khách. Song Song, đi ra ngoài gọi một bàn tiệc rượu nhất đẳng nhất đến.

Nàng bắt giác che miệng lại, nở nụ cười:

– Bất quá, cũng không cần chúng ta nhiều chuyện a. Giang công tử đại giá quang lâm. E là má Tô đã sớm chuẩn bị xong một bàn mỹ tửu thịnh soạn thơm ngon rồi đi.

Trong nháy mắt, nàng đã tự phóng ra mị lực của mình không bỏ sót một chút nào cả.

Trương Đại Hải ngơ ngác nhìn Vân Hương. Giang Bách Xuyên ở bên cạnh, vô vãn thở phào nhẹ nhõm a. Hấn nghĩ thâm,cũng còn tốt, cũng còn tốt a. Tuy rằng, cái tên này vốn quá mức trì độn, nhưng tầm nhìn cao coi bộ cũng vẫn còn có a.

Hấn đắc ý nhìn về phía Đối phương, vui mừng cười hỏi:

– Làm sao hả, Đại Hải? Rốt cuộc, người đã biết cái gì gọi là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại rồi đi? Rốt cuộc, cũng đã biết nữ nhân chân chính, chỉ cần mỗi một dáng vẻ vui vẻ, một điệu bộ giận hờn, hay chỉ là một cái nhú mày, một nụ cười của nàng, đều toát ra phong tình vạn chủng đi?

– A?

Trương Đại Hải quay đầu lại nhìn hấn:

– Ân. Ta không phải là nhìn cái kia. Giang Bách Xuyên, chỉ là ta cảm thấy lúc trước người miêu tả thật khoa trương làm quá. Nhưng, đến đây rồi vừa nhìn thấy, hóa ra, quả nhiên, nàng là yêu thích chải tóc búi cao đến thế a. Vào lúc này, ta liền đang lo lắng thôi à. Người nói xem, lỡ như cái búi tóc này ngã xuống thì làm sao bây giờ?

Tiếng nói vừa xong, trên mặt của Vân Hương cũng hơi biến sắc, có chút không nhịn được.

Giang Bách Xuyên nhất thời bất cẩn, liền để cho Trương Đại Hải tìm được cơ hội phát huy bản lĩnh ác miệng độc mồm của y nữa rồi. Điều khiến cho người nghe tức giận nhất, chính là cái người đang nói ra những lời lại rất thành khẩn, rất nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút tự giác ý thức nào, về lời nói của y vốn có thể tức chết người khác a.

Sau khi trên dưới, đánh giá Trương Đại Hải vài lần, Vân Hương chuyển tầm mắt nhìn về Giang Bách Xuyên:

– Bách Xuyên, chàng dẫn một vị nông dân tới đây làm gì a?

Trong giọng nói cũng không hề có tia xem thường nào cả, chỉ là có chút không rõ, xác thực Vân Hương là một người nữ nhân rộng lượng a.

– Ai

Giang Bách Xuyên thở dài, đơn giản ngã bài:

– Đây, không phải là do Đại Hải vốn chưa từng nếm qua tư vị của nữ nhân chân chính à? Chỉ là ta muốn dẫn y đến đây để mở mang tầm mắt mà thôi, tìm hiểu một chút cái gì gọi là ‘nhuyễn ngọc ôn hương’, cái gì gọi là phù dung trường ẩm. Ai biết, vừa kêu ra bốn vị cô nương hồng bài, đều bị y mở miệng ra làm cho

bực tức mà bỏ đi, ai

Hắn nhất thời vừa nói lên, thì bên kia cũng đã tử mĩ bày ra tiệc rượu rồi đi.

Đôi mắt của Vân Hương liền sáng lên, vội vàng nói:

– Nếu như nói như vậy, trái lại, thiếp có chủ ý không tệ đây, chàng vẫn nhớ Vũ Nùng đã từng hầu hạ thiếp đi. Bởi vì nàng lớn lên có dáng vẻ xinh đẹp, nên đã bị treo bài. Nếu nói đến bản lĩnh hầu hạ người khác của nàng, thì những năm này, mưa dầm thấm đất, nàng cũng sớm đã học gần đủ rồi đi, chỉ là vận may không tốt, một mực bị cái gã Trương lão bản mua mất đêm động phòng.

– Chàng cũng biết gã Trương lão bản đó vốn thích nhất kiểu ngược đãi, nhìn nữ tử xin tha gào khóc thì gã liền càng hứng thú mạnh hơn nhi. Ở chỗ này, thiếp đang lo, không có cách nào để cứu Vũ Nùng đây. Bây giờ, may mà chàng đã đến rồi. Chẳng bằng, để Đại Hải huynh đệ lấy đi đêm động phòng của Vũ Nùng đi. Xem như, dù cho cái gã Trương lão bản này đã thắng cuộc đấu giá đi nữa, thì đã sao a. Ở trong thành Lạc Dương này, có ai mà không biết đến chàng a, cái gã lợn béo kia, coi như lại cho gã mười cái lá gan, gã cũng không dám tranh cùng chàng, không phải sao nha?

Giang Bách Xuyên vỗ đùi:

– Không sai. Cứ làm như thế đi. Tuy rằng, Đại Hải miệng độc một chút, nhưng y vốn là người thành thật hàm hậu, tâm địa lại thiện lương. Để y đi chăm sóc đêm động phòng của Vũ Nùng là không thể nào tốt hơn.

Hắn xoay người đi ra ngoài tìm tới tú bà, cố ý tiêu hết tất cả hiện ngân có ở trong túi tiền lên trên người của Vũ Nùng này. Cái gã Trương lão bản vừa lại đây, đang chuẩn bị hưởng thụ một phen, lại thấy được có người tranh giành với gã, đối phương lại là Giang Bách Xuyên, rầm cũng đều không dám thả một cái nào, gã liền ảo não rồi đi rồi.

Nơi này, Giang Bách Xuyên vui mừng, quay về lại phòng, Trương Đại Hải đã ăn xong một nửa các món ăn được bày ở trên bàn, nhìn thấy hắn liền vui vẻ đến cười không ngừng:

– Ha hã. Giang Bách Xuyên, món ăn này nấu ra, liền ăn vào thật ngon a, chỉ là một đĩa có một chút quá ít nhi.

Y cho ra đánh giá. Có điều, Giang Bách Xuyên vẫn không hề trả lời y, lại tự ở trong lòng hắn mà hò hét: người cho rằng, nơi này sẽ giống như ở nông thôn của các người à? Ăn một bữa cơm lại bày ra số lượng giống như cho heo ăn sao hả?

– Được rồi, được rồi a. Người ăn no rồi, đúng không? Ăn no liền mau mau một chút nhi. Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng đây.

Hắn liền đẩy Trương Đại Hải đi ra ngoài.

Trương Đại Hải xoay người lại nhìn đồng thức ăn bày ra ở trên bàn:

– Ta Ta còn có chút chưa no

Giọng nói của y vốn chìm ngấm trong âm thanh ồn ào, mà Giang Bách Xuyên thì lại lựa chọn có nghe thấy cũng tạm thời xem như không nghe đến.

– Giang Giang Bách Xuyên Người không ăn à? Người còn chưa ăn gì đâu đấy.

Trương Đại Hải bị đẩy thẳng một đường, nhưng vẫn còn chưa quên việc quay đầu lại nhắc nhở Giang Bách Xuyên.

– Ta không cần người quan tâm đến a.

Giang Bách Xuyên triệt để phục y rồi đi, cũng may, chỗ cần đến cuối cùng cũng đến:

– Thấy không? Chính là cái phòng này, người vào đi thôi

Trên mặt của hắn lại lộ ra nụ cười ám muội không rõ:

– Đại Hải, cô nương người ta vốn là lần đầu tiên, người nên ôn nhu một chút nhì. À, đừng lấy cái cổ sức lực cày cấy như trâu kia mà làm a.

Hắn vừa chỉ chỉ vào gian phòng đối diện:

– Nhìn thấy không? Đó là gian phòng của ta, người xong xuôi việc nhì. Nếu như cảm thấy hưng phấn đến không ngủ được, có thể đến chỗ của ta mà ngồi tâm sự cho cảm nghĩ về việc đã cáo biệt thân đồng tử nha.

Trong khuê phòng, bức rèm che nửa cuốn lên, tinh thất lượn lờ khói thơm lan tỏa, trên chiếc giường gấm tinh xảo, Giang Bách Xuyên đang mất tập trung ngồi ở chỗ đó, chờ ra, nhìn chén trà ở trước mặt.

Vân Hương ngồi ở trước gương đồng, vừa chải chuốt lại mái tóc dài, vừa nhìn xuyên qua tấm gương xem xét sắc mặt của Giang Bách Xuyên. Nàng tự nhận bản thân vốn hiểu rất rõ người nam nhân này. Nhưng, vào ngày hôm nay, nàng mới phát hiện ra, từ trước đến giờ, người nam nhân mà nàng cho rằng luôn là kẻ có tinh thần nồng nhiệt, bá đạo, tựa hồ như trên đời không có cái gì có thể làm khó hắn, dĩ nhiên cũng sẽ có lúc, dâng lên tâm sự nặng nề.

– Bách Xuyên, chàng làm sao vậy?

Vân Hương hất tóc để xuôi xuống về phía sau lưng mình, chỉ mặc một chiếc yếm thấp ngực cùng quần dài có nhiều nếp xếp, trực tiếp đi tới trước người của Giang Bách Xuyên, ngón tay giống như cỏ thơm mùa xuân mà uyển chuyển lọt vào một quả nho đưa vào trong miệng của Giang Bách Xuyên trong miệng. Hắn yêu thích chính là cái dáng vẻ này, bởi tự hắn luôn cho rằng, đây là thời khắc quyến rũ diễm lệ nhất của nàng.

– Không biết. Chỉ là tâm phiền.

Giang Bách Xuyên lắc đầu, cầm lấy chung trà không biết đã rót đầy đến lần thứ mấy rồi, nâng lên kề miệng, uống một hơi cạn sạch, tiếp theo ngẩng đầu lên, trừng mắt mà nhìn thẳng tắp về phía ngoài cửa. Bên đối diện kia, chính là gian phòng mà hắn đã tự tay đẩy mạnh Trương Đại Hải vào. Không biết vì sao, giờ khắc này, trái tim của hắn, bất giác lạ đang nhói đau mơ hồ.

Thần thờ nghĩ đến đây, thì hắn liền nghe ‘ầm’ một tiếng. Cửa phòng đối diện, đột ngột bị mở ra. Trương Đại Hải lão đảo vọt ra, hoàn toàn liều mạng mà lao nhanh hướng về nơi này.

Giang Bách Xuyên giật nảy cả người, vội vã tiến lên, đỡ lấy y, vừa sốt ruột hỏi y:

– Làm sao vậy, làm sao vậy hả?

Kì quái. Lẽ nào, là do cái gã Trương lão bản nọ, không cam lòng, lại thuê người lại đây gây sự đòi người trở về? Hừ hừ. Ta xem cái đầu heo mập đó, vốn là chán sống rồi đi.

Sát khí vốn đã im ắng lâu nay, ở trên trán của Giang Bách Xuyên lập tức liền tản mát ra.

– Không phải Không phải

Sắc mặt của Trương Đại Hải đã trắng bệch, thân thể run rẩy đi vào phòng, cầm lấy chén trà, liền liều mạng mà gấp gấp uống hết vào yết hầu, tiếp theo, mới bày ra một bộ dạng vẫn còn chưa hết sợ hãi, oan ức khóc, tố khổ với Giang Bách Xuyên.

– Nàng Cái kia Nàng muốn cởi quần áo. Ta Ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì a. Nàng liền muốn cởi quần áo. Ta Ta cũng vẫn chưa hề chạm qua nàng một cái nào cả. Thật sự. Giang Bách Xuyên, ta thật chưa từng có chạm qua nàng một cái nào cả a.

Y nhìn chằm chằm Giang Bách Xuyên, chỉ thiếu chút nữa là đã khóc lên rồi đi.

– Trời ạ. Ta phải nói cái gì nữa đây hả?

Giang Bách Xuyên vỗ đầu một cái, nhần nhin bùng nổ, mà giải thích:

– Đại Hải, nơi này là kỹ viện, là nơi để cho nam nhân mua vui tầm hoan. Việc nàng cởi quần áo là vốn hành động bình thường không thể bình thường hơn được nữa a.

Hắn do dự một chút lại nói:

– Xem như là xong rồi đi. Nếu ngươi đã không quen, vậy thì chúng ta liền rời khỏi đây, đi đi thôi a.

Hắn vừa nói dứt lời. Trương Đại Hải liền bắt đầu nở nụ cười, cả khuôn mặt của y đều nở bừng thành một đóa hoa.

– Không sai, không sai a. Tuy rằng Tuy rằng, nơi này là kỹ viện ta cũng là người sắp thành thân rồi đi. Ta cũng không thể làm việc có lỗi với lão bà tương lai..... Ha ha. Giang Bách Xuyên, cái kia, vừa nãy mấy nén bạc đã đưa ra kia, còn có thể lấy lại à?

Y chỉ biết là hắn đã cho tú bà mười mấy nén bạc, vẫn còn không biết là vì muốn ở cùng Vũ Nùng, hắn đã ở sau lưng của y, tiêu pha một số tiền lớn rồi a.

Giang Bách Xuyên hoàn toàn không hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ như thế nào nữa. Tại sao vừa đã tiêu hết một đồng tiền lớn vào Vũ Nùng, trái lại, sau đó, hắn lại muốn dẫn Trương Đại Hải rời đi khỏi đây. Ý định này đây, căn bản không phù hợp với tính cách từ trước đến giờ của hắn a.

Bất quá, hắn vừa nghe đến câu ‘ta cũng là người sắp thành thân rồi đi, ta cũng không thể làm ra chuyện có lỗi với lão bà tương lai của ta’, lửa giận ở trong lòng lại bùng lên lập tức phừng phừng lan rộng ra.

Hắn không nói hai lời, liền lôi Trương Đại Hải tới gian phòng của Vũ Nùng, sau khi đẩy y vào, lại rống to lên:

– Lần này không cho phép, ngươi chạy ra nữa, có biết không hả? Ngươi không làm xong chuyện thì ta nhất định sẽ không cho ngươi đi ra khỏi đây nửa bước a.

Vân Hương nhìn Giang Bách Xuyên thở phì phò trở về, trên cả một gương mặt vẫn bày ra vẻ mặt phẫn hận cùng không cam lòng. Trong lòng nàng không khỏi nảy ra một tia kinh ngạc, vội vàng đi tới, đề Giang Bách Xuyên ngồi xuống, nói:

– Bách Xuyên, chàng, đây là làm sao a? Y vốn là một vị hán tử ở nông thôn chưa từng va chạm với thế giới bên ngoài, nhất thời bị buộc gặp phải chuyện này, liền sẽ hoảng loạn một chút cũng là điều bình thường. Chuyện này đáng để chàng giận đến vậy sao?

– Ta

Giang Bách Xuyên nhất thời nghẹn lời, một lát mới đặt mông ngồi xuống:

– Ta Ta không hề sinh khí Ta chính là hận không thể rèn sắt khi còn nóng

Vân Hương hé miệng, nở nụ cười:

– Hóa ra, bộ dạng này của chàng là hận không thể rèn sắt khi còn nóng a. Làm thiếp còn tưởng rằng, đây là chàng đang đồ kị đi

Nàng còn chưa kịp nói xong. Giang Bách Xuyên liền sững sốt, hai mắt trừng trừng nhìn Vân Hương, qua một lát, bất giác nói:

– Vân Hương. Ta đây hỏi nàng. Nếu như một nam tử, hẳn vốn là luôn xem thường một người khác, cho rằng y rất quê mùa, rất chất phác, thậm chí là rất ngốc.

– Nhưng mà trong một lúc vô tình, hẳn lại đối với người này, nảy sinh ra một loại một loại ham muốn tình dục..... Sau đó, hẳn hoàn toàn không có thời gian đuổi loại ý nghĩ này ra khỏi đầu óc. Bởi hẳn liền quyết định rời đi. Nhưng, ngay lúc hẳn rời đi, lại phát hiện hẳn hẳn, cứ nhiên, không buông tay người này được nữa. Vân Hương, người nói Người nói xem, người nam tử này, sẽ yêu cái vị nam nhân ngốc nghếch vừa quê mùa lại chất phác này sao?

Vân Hương kinh sợ liếc nhìn hẳn:

– Bách Xuyên, người nam tử này là chàng à?

Kỳ thực, đáp án đã rất rõ ràng, chỉ là thật sự, nàng có chút không dám tin tưởng a.

– Người đừng hỏi là ai. Nói đáp án cho ta biết, là được rồi đi.

Giang Bách Xuyên vô lực mở rộng tứ chi, kỳ thực, lí do mà hẳn vừa miêu tả trong lúc này, hẳn đều luôn tự mình cho rằng, đáp án vốn không lạc quan mấy.

Vân Hương cười khở một cái, lại nói:

– Bách Xuyên a. Chuyện này còn phải hỏi nữa sao? Không phải là chuyện vị nam tử kia có thể yêu một nam nhân ngốc nghếch lại quê mùa này hay không. Mà chính xác là hẳn đã yêu y rồi a.

Nàng lại thở dài:

– Kỳ thực, chàng không muốn nói ra. Thì, thiếp cũng vẫn biết đây là chuyện của chàng. Bách Xuyên, chàng thông minh đến thế. Nếu chàng vốn không muốn đem xỉa đến, thì đã sớm nhìn thông suốt rồi không phải sao, còn cần phải hỏi ta chăng?

Vân Hương thở dài, đồng thời, đôi mắt của Giang Bách Xuyên đã trợn to đến cực hạn rồi đi.

Qua nửa ngày, hần đột ngột bật người nhảy lên, kích động gào to:

– Không thể nào. Ta cùng với y, chỉ là có ở chung trong mấy ngày. Làm sao, ta lại có thể trong thời gian ngắn đến vậy, mà đi yêu một vị nhà quê này trước chứ. Lại còn là một vị nhà quê? Ta là ai? Ta là Giang Bách Xuyên a. Ta làm sao lại có thể....

Không công bằng a. Ông trời ơi, ông muốn tự chơi thì chơi với một mình đi a. Một tên huynh đệ tốt của ta không phải đã xui xẻo mà rơi vào trong tay của một vị nhà quê cũng đã khiến cho mọi người trải qua một phen bất ngờ rồi a. Không công bằng, không thể nào mà bản thân ta cũng sẽ bị một vị nhà quê tóm lấy a.

Hơn nữa, điều khiến cho người ta vô cùng phiền muộn lại xem thường, đó chính là, hần cư nhiên lại còn tự rơi còn nhanh hơn so với Thẩm Thiên Lý nữa a. Chính xác theo thực tế mà nói, mới mới hơn qua hơn một ngày một chút, đến trúng tiếng sét ái tình thì cũng không có nhanh như vậy a. Sắc mặt của Giang Bách Xuyên liền càng lúc càng trắng bệch nha.

– Như vậy

Vân Hương trầm ngâm một chút:

– Nếu đã vậy thì chàng nên từ bỏ thôi. Bách Xuyên, chàng vẫn có cơ hội tránh khỏi y. Có điều, thiếp nghĩ. Bất kì là nguyên nhân gì, bất luận các người đã ở chung ra sao, không tính đến thời gian dài hay ngắn. Người kia xác thực, vẫn đã đi vào trong lòng của chàng, muốn dời vị trí của y ra ngoài, vốn không phải là việc dễ dàng. Bách Xuyên, chàng..... chàng không chấp nhận nên thử một chút à?

Nàng có chút chờ mong nhìn Giang Bách Xuyên.

– Ta Ta có nguyện ý thử hay không sao?

Khi nói ra câu này, sức lực của Giang Bách Xuyên, ngay lập tức, có vẻ dường như ỉu xìu xuống, còn chưa kịp để hần suy nghĩ thêm một chút nữa. Thì, ở gian phòng đối diện liền đột ngột, truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, xác thực nói, là tiếng kêu sợ hãi của nam nhân.

Giang Bách Xuyên “xoẹt” một cái liền vọt ra ngoài, vừa lớn tiếng ồn ào:

– Ai nha. Thực là ..., không nhìn thấy người khác làm chuyện này lại có động tĩnh lớn như người vậy nhi.

Hắn giơ chân, đá một cước, ‘ầm’ một tiếng, cánh cửa bị phá tan. Giấm chua ở trong lòng đã bắt đầu ùng ục, ùng ục sôi sục dâng trào ra bên ngoài. Thậm chí, hắn càng đang lo lắng bản thân mình có cần phải nhắm mắt lại hay không hay đây. Bằng không, hắn không dám hứa chắc, khi vừa thấy thân thể trần truồng Vũ Nùng ngồi ở trong lòng của Trương Đại Hải, thì nhất thời, có thể bắt đầu nảy sinh ý muốn giết cái cô nương đáng thương kia không đây.

Bất quá, khung cảnh ở trong gian phòng này, không có giống một chút nào với suy nghĩ của hắn cả. Trương Đại Hải cùng Vũ Nùng đang ngồi hai bên bàn, đối diện nhau, tựa hồ như đang tán gẫu vô cùng hăng say, nhìn thấy hắn đi vào, cả hai đều sững sốt một chút.

Giang Bách Xuyên không dám tin nổi, nhìn chiếc tách có chứa nước trà nóng hổi vẫn còn bốc khói ở trên bàn. Đáng thương thay, hắn trừng lớn đôi mắt, tay run run chỉ chỉ hướng về cái kia chén trà:

– Các người Người liền chỉ ở ngay nơi này, uống trà? Tán gẫu?

Tuy rằng, ở trong lòng, hắn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi, nhìn đến thế nào thì Vũ Nùng vẫn có dáng vẻ thiên kiều bá mị. Vị nhà quê Trương Đại Hải này, cư nhiên, lại có thể quân tử đến vậy sao a.

– Đúng đó a. Trà ở nơi này uống rất ngon, điểm tâm ăn cũng rất ngon đây. Giang Bách Xuyên, người có muốn nếm thử một chút hay không a?

Trương Đại Hải đứng dậy, nhiệt tình giới thiệu.

– Không cần

Cảm giác vô lực lại hiện ra lần nữa, Giang Bách Xuyên muốn rống, nhưng lại rống không nổi, hắn đã bị làm cho phần nộ đến mức chỉ có thể nhẫn nhịn xuống mà nói chuyện ôn nhu.

– Vậy vừa nãy, người là hét lên cái gì vậy hả? Ta còn tưởng rằng người đang bị Vũ Nùng ‘thái dương bổ âm’ đây.

Hắn nói xong, cả khuôn mặt của Vũ Nùng liền đỏ ửng lên, ngay lập tức xoay người cười trộm.

Nhưng mà, căn bản là, Trương Đại Hải không hiểu ‘thái dương bổ âm’ là cái món đồ gì, còn hàm hậu cười, giải thích:

– Không Không có a. Vừa nãy, ta rót nước, lại không cẩn thận Ha hả, không cẩn thận làm phỏng tay a.

Giang Bách Xuyên nhất thời liền ngồi lên trên giường nhỏ, tự mình suy tính một chút.

Hay, vẫn nên từ bỏ vị nhà quê này đi thôi. Lại như lời của Vân Hương đã nói, rất đúng a. Vẫn còn có cơ hội, cho nên tự mình phải cố hết sức mình mà nhảy ra khỏi mớ cảm xúc tình cảm mới mẻ này. Dù nói thế nào thì cũng không thể nào để cho cái hạt mầm tình cảm mới nảy nở lên này, lại tiếp tục phát triển được nữa. Nhất định phải ở trước khi cái mầm nhỏ này vươn cao, mọc thành cây to sum suê che rợp cả bầu trời, ta phải giết chết cái chồi non này từ trong trứng nước a.

Giang Bách Xuyên vô cùng tin tưởng. Hắn cũng không biết đã giết bao nhiêu người rồi đi. Huống hồ gì, bây giờ chỉ là một cái hạt mầm mới nảy nở a. Lại càng là một cái chồi non sinh trưởng ở trong lòng của hắn a. Việc này càng quá dễ dàng. Hắn vốn đã quên mất, cái dự định lúc trước của bản thân, chính là muốn quay về Long Hồ sơn nha, lại bị một lời rêu rao của bà mối mà khiến hắn đã lưu lại đây.

Giang Bách Xuyên vừa hạ quyết tâm, chuẩn bị trời vừa sáng liền dẫn Trương Đại Hải đưa về nhà, sau đó, lập tức từ biệt y, mỗi người đi mỗi ngả. Bởi vậy, hắn cũng không có tâm tình nào, mà bắt buộc Trương Đại Hải cố gắng hưởng thụ một đêm đầu của Vũ Nùng do hắn đã tiêu mất một số tiền lớn mới mua được a, chỉ nhàn nhạt hỏi:

– Các người đều đang nói về cái gì vậy a? Nói đến hăng say như vậy nha?

– A. Ta đang nói tới chuyện rất hay ho a.

Trương Đại Hải nhiệt tình bừng bừng đi tới, ngồi xuống bên người của Giang Bách Xuyên. Mà, Vũ Nùng thì lại vừa thẹn vừa mừng, quay đầu sang chỗ khác, khiến Giang Bách Xuyên sợ đến mức lập tức ngồi thẳng lưng dậy: không phải chứ. Sở dĩ, hai người họ vẫn đang trong sạch, sẽ không phải là do cả hai đều đã rơi vào lưới tình, hứa hẹn rồi đi? Bởi vậy, mới muốn để dành lần đầu tiên này giữ đến đêm động phòng hoa chúc thật sự a.

– Giang Bách Xuyên a. Hóa ra, mệnh của mấy cô nương ở ở viện này thật khổ a. Các nàng vừa bị lão bản cắt xén tiền thưởng, vừa muốn các nàng phải hầu hạ những tên nam nhân khó chiều kia nữa, còn phải chịu đòn với cả việc luôn bị mắng nhiếc chửi tai a. Ai, đúng là quá khổ sở rồi đi. Vì lẽ đó, Giang Bách Xuyên, ta đã hứa với Vũ Nùng rồi a. Ta sẽ chuộc thân cho nàng. Ai, nàng vẫn còn là một cô nương trong sáng, thuần khiết a. Cứu nàng ra ngoài, để cho nàng còn có thể bắt đầu lại một lần nữa a. Tuy rằng, chúng ta không có năng lực đi quản mọi nữ tử có số khổ nổi. Nhưng, nếu có thể cứu ra được một người thì vẫn cứ cứu đi bớt một người. Người nói có đúng hay không a?

– Chuộc Chuộc thân? Dùng bạc của ta?

Suy đoán của hắn đã trở thành sự thật, Giang Bách Xuyên thật sự muốn hung hăng tự táng mình mấy cái đi.

Không nghĩ tới a, không nghĩ tới a. Bản thân ta đây, chính là điển hình của hành động ‘dẫn sói vào nhà’. Hơn nữa, dẫn sói mẹ vào phòng. Ân, cũng không phải nha. Hắn phải là, ta đã tự tay đẩy mạnh Trương Đại Hải vào trong hang sói dâng lên miệng của sói mẹ a.

– Ân, đúng đấy. Không chỉ có như thế a. Vũ Nùng kể, Vân Hương cô nương vẫn luôn tín nhiệm, gieo hi

vọng ở trên thân của người. Vì lẽ đó, ta cũng đã hứa với nàng, đồng ý để người chuộc cả Vân Hương cô nương ra luôn rồi.

Trương Đại Hải mặt mày hớn hở nói xong. Mà, Giang Bách Xuyên thì lại trợn mắt ngoác mồm:

– Người Đến ngay cả chuyện của ta, người cũng đều đã định đoạt xong cả rồi?

Kế hoạch ổn thỏa, tốt đẹp quá mà. Dùng bạc của y để chuộc ra hai vị nữ nhân này, sau đó, y lấy một vị đi, lại để đẩy cho mình một vị. Mọi ân nghĩa cũng đều quy lại ở trên người của y, mọi sắp xếp đến quá chính xác a.

Trương Đại Hải a Trương Đại Hải, người mơ tưởng cũng quá mỹ mãn đi ha?

Giang Bách Xuyên nghiêng răng ken két, nói thầm ở trong lòng.

Trương Đại Hải đâu nào biết được tâm tư của Giang Bách Xuyên a. Y vẫn còn vô cùng phấn khởi, nói:

– Không có a. Ta vốn không muốn định đoạt chuyện gì của người cả. Chỉ có điều, người cùng Vân Hương cô nương qua lại nhiều năm đến vậy. Nàng lại đối xử rất tốt với người, có đúng hay không?

– Huống hồ, người không phải cũng đã nói. Nàng là nữ nhân chân chính trong lòng của người à? Giang Bách Xuyên a. Kỳ thực, người nhất định rất muốn cưới Vân Hương cô nương, có đúng hay không? Không sao cả a. Người muốn cưới, liền cưới a. Căn bản là, người không cần phải để ý đến việc kẻ khác nhiều chuyện nói ra nói vào cái gì cả. Hơn nữa, Vũ Nùng cũng đã nói rồi, mấy năm nay, Vân Hương cô nương chỉ trao thân cho một mình người, kỳ thực

– Đủ rồi.

Giang Bách Xuyên hét lớn một tiếng:

– Trương Đại Hải, người đúng là nghĩ ra suy nghĩ thật hay. Nha, ta cưới Vân Hương rồi, sau đó, thì người sẽ cưới Vũ Nùng. Người nói, người không phải nghĩ vậy hay sao hả?

Kỳ thực, đáp án đã quá rõ ràng. Nhưng, Giang Bách Xuyên lại vì bản thân, cư nhiên, lại còn hỏi ra một câu thăm dò ngu xuẩn dẫn đến mức tự khinh thường mình sâu sắc nha.

– Không phải a.

Trương Đại Hải trợn mắt ngoác mồm. Y vốn không hiểu tại sao Giang Bách Xuyên lại nổi trận lôi đình đến vậy. Bản thân mình không phải chỉ là nói ra một chút ý kiến đề nghị hần thôi sao. Huống hồ, vì sao hần

lại tự nhận định rằng, mình muốn thành thân với Vũ Nùng hửm?

Y lại nghĩ mãi mà không ra, mờ mịt nói:

– Không có a. Ta không có muốn thành thân với Vũ Nùng đâu nha. Ta chỉ là nhận nàng làm muội muội kết nghĩa à. Nàng vốn đã có ý trung nhân rồi đi, là một vị bán hàng rong nhỏ mà. Tuy rằng không phải là kẻ có cái danh vọng, hiển quý. Nhưng, con người của vị này vốn thành thật. Ta dự định chờ sau khi chuộc nàng rời khỏi đây, liền tác thành cho hai người họ. Người lại giúp tổ chức một hôn lễ nở mày nở mặt. Việc này không phải cũng là làm một chuyện tốt rất lớn à?

Giang Bách Xuyên nén xuống một hơi, suýt chút nữa là không thở nổi nữa rồi đi. Kế hoạch của vị Trương Đại Hải này, thực sự là ngoài dự đoán của mọi người mà. Lại nói tiếp, nếu y sớm nói ra chuyện này, thì hẳn làm gì lại không dám thở mạnh a. Y nên sớm nói là muốn nhận Vũ Nùng làm muội muội, thì không phải là tốt rồi sao, hại hẳn tự mình phí công khó chịu một hồi.

Chỉ có điều là..... Chỉ bất quá là:

– Người mới vừa nói cái gì? Ta vừa phải chuộc thân nàng chuộc đi ra ngoài, lại còn phải tổ chức giúp một cái hôn lễ long trọng cho nàng hử?

Ta Ta không có nghe lầm đi? Vị Đại Hải này đây, vốn đã có tính tình thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ thì thôi đi, lại còn muốn trót làm việc tốt thì phải làm tới cùng như thế này. Nếu ta thật sự không giải quyết nổi cái chồi non tình cảm này, mà để nó càng lúc càng phát triển lên, thì đến lúc đó, ta cưới y về chủ trại ở trên núi, chẳng lẽ cái ổ thổ phỉ kia sẽ biến thành từ thiện đường cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo hay sao a?

Giang Bách Xuyên bắt giác lập tức đánh ra cái ớn lạnh rùng mình. Không được. Ta làm sao lại có thể cho phép một chuyện kì lạ khủng như vậy xảy ra được chứ? Thiệt tình mà. Mấy lời nói của Vân Hương cùng với chuyện của Vũ Nùng xoay quanh, nhất thời khiến cho đầu óc của mình bị úng nước rồi đi. Xem như là mấy năm nay, hai nàng đối xử không tệ với mình, cho nên, mình có bốn phận phải giúp cả hai, để hai nàng không nên lại uống phí cái gì nữa đi.

Thế nhưng, sau đó, hẳn nhất định phải cách xa Trương Đại Hải, càng xa càng tốt. Mà, tốt nhất vẫn nên là mãi mãi không gặp lại nữa, chỉ là, vừa nghĩ tới năm chữ ‘mãi mãi không gặp lại’ này. Ở trong lòng của hẳn, bắt giác, có một trâm đau nhói bén nhọn lướt qua.

Giang Bách Xuyên cũng không muốn để ý đến. Hẳn lôi kéo Trương Đại Hải đứng lên, liền đi ra ngoài:

– Được rồi đi. Đừng ở đây mà lo chuyện bao đồng cho người ta nữa đi. Hai ta đi về thôi.

Hắn vừa nói xong. Nhưng mà Trương Đại Hải còn có chút lưu luyến nhìn sang tách trà cùng với mấy đĩa điểm tâm ở trên bàn trà:

– Sao mà.....làm gì mà gấp đến vậy a? Ăn hết mấy món đó rồi lại đi về a. Đây đều là món mà chúng ta đã dùng tiền mua đấy.

Ồ ô ô. Bao nhiêu là bạc a. Ngẫm lại tâm của mình lại liên chấy máu a.

– Không cần phải để ý đến đâu. Người không phải nói là ngày mai, cha mẹ của nữ nhân kia định đến nhà của người để gặp mặt bàn bạc hôn sự à?

Giang Bách Xuyên cố hết sức làm lơ đi cái loại cảm xúc hết sức phần hận đố kỵ sôi sục ở trong lòng, lại cố ý lơ đãng thốt ra một câu này.

Hắn đã quyết định muốn cắt đứt hoàn toàn phần ân tình này. Cho nên, nhất định, hắn càng phải tự tay dập tắt hết mọi hy vọng của bản thân. Cứ mặc cho Trương Đại Hải thành hôn xong rồi, thì hắn càng không thể nào tạo ra thêm bất kỳ hành vi ngăn trở nào nữa đi.

– A, đúng rồi, đúng rồi nha.

Trương Đại Hải sợ hãi kêu lên, mới nhớ tới, ngày hôm nay y vừa hẹn người lớn ở nhà gái sang ngày mai tới cửa nhà của y gặp mặt đây, nhưng chợt nói:

– Có điều, Giang Bách Xuyên, cũng không cần phải vội đến mức lại chạy về trong đêm khuya, lại còn phải đi xuyên qua một mảng rừng, không phải là quá an toàn đâu a.

Giang Bách Xuyên sao lại thèm để ý đến lời nói của y chứ. Lúc này, đã qua nửa đêm, cửa thành cũng đã sớm đóng lại. Giang Bách Xuyên ôm Trương Đại Hải phi thân, bay qua thành tường dày nọ, trong giây lát liền đến ngoài thành, chỉ phải bay qua con đường núi này, là có thể đến thôn của Trương Đại Hải rồi đi.

Hắn xin thề, lần này, nhất định sau khi đã thả cái vị nhà quê này xuống trước cửa nhà, sau đó liền xoay người rời đi ngay. Mặc kệ ở trong lòng có khó chịu, không muốn rời xa đến mức nào đi nữa, đều hoàn toàn không thể quay đầu lại. Trên đời này vốn không có chuyện gì mà Giang Bách Xuyên – hắn đây, đã quyết tâm lại không làm được cả, tình yêu cũng như thế.

Đêm hôm khuya khoắc, tối đen như mực, vốn không thấy nổi năm ngón tay nữa là. Giang Bách Xuyên lại dùng khinh công chạy như bay ở trong rừng núi mờ mịt. Cũng may là thị lực của Giang Bách Xuyên hơn người. Ban ngày lại từng hai, ba lần đi qua con đường này, địa hình cũng đều nhớ đến bảy tám phần. Hắn tự cao vốn luôn tự tin vào tài cao của mình, liền ôm theo Trương Đại Hải liền tiến vào trong rừng.

Sự thật chứng minh, chính xác là, Giang Bách Xuyên đúng là người tài cao gan lớn, cho nên cái gì cũng không sợ.

Nhưng, hắn đã quên, ôm theo bên thân người của hắn, vốn có một người nào đó lại trăm phần trăm là một vị nhà quê không hơn không kém. Cho nên, gặp phải chuyển lạ lẫm, sợ hãi mà khoa chân múa tay lên, thì

đều sẽ không còn phải là một vị nhà quê nữa đi. Vì vậy, đi đến giữa rừng núi, vừa bay tới đến đoạn đường mòn chật hẹp, rìa đường lại có vách núi thẳng đứng cheo leo. Trương Đại Hải nhìn bên cạnh, nhìn thấy vách núi cheo leo, lại không nhìn tới cái vực thăm hun hút, ở gần trong gang tấc, liền bắt đầu có chút khiếp đảm.

Y còn chưa kịp nói một tiếng kêu rên nào với Giang Bách Xuyên. Y liền cảm thấy ở dưới lòng bàn chân liền bị trượt té, nhất thời, cả thân thể lập tức rơi thẳng xuống dưới.

Biến cố bất ngờ đột ngột xảy ra. Giang Bách Xuyên theo bản năng liền nắm chặt lấy cánh tay còn lại của Trương Đại Hải, lập tức tạo thành hậu quả xấu là hắn cũng đã bị đối phương kéo xuống vách núi.

Cuối cùng, cũng coi như là hắn phản ứng rất nhanh đi, khi vừa ngã xuống, cánh tay trống không còn lại, liền quờ quạng lung ta lung tung ở bên trên không trung, đúng lúc này, lòng bàn tay của hắn túm được gốc cây cổ thụ mọc ở trên vách núi cheo leo.

Trời còn chưa muốn giết ta a.

Giang Bách Xuyên vui mừng kêu to ở đáy lòng. Không biết tại sao, rõ ràng là do Trương Đại Hải kéo hắn cùng té xuống. Nhưng, lúc này, ở trong lòng của hắn lại hoàn toàn không có một chút oán giận nào cả.

Mà, hắn chỉ lo lắng rằng, đối phương có bị thương hoặc là bị dọa sợ đến mất hồn hay không thôi. Hắn cúi đầu nhìn xuống, thì hắn đã nhìn thấy cặp mắt tràn đầy nỗi kinh sợ cùng sự cảm kích không nói thành lời, cùng với một cái cây nhỏ mọc ở ngay dưới chân của hắn.

Trong mắt của Giang Bách Xuyên liền khó tránh khỏi, lóe qua một tia vui mừng. Đã có cái cây nhỏ này ở dưới chân này, hắn hoàn toàn có thể mượn lực đạp lên tự dùng khinh công bay lên khỏi vách núi này đi. Bốn ổ sơn trại của bốn tên bọn hắn đều được bố trí địa hình chung chung đều giống nhau, đều đối mặt với vách núi cheo leo nguy hiểm, mỗi lần đi qua vách núi, cũng đều là tự thân vận dụng khinh công mà bay qua. Vì lẽ đó, chút nguy hiểm ấy hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa nhìn thoáng qua, liền há hốc mồm.

Hắn mới nhìn thấy Trương Đại Hải đang siết chặt lấy cánh tay của hắn, không dám buông lỏng. Đáng chết, hắn làm sao lại quên mất, hiện tại không phải chỉ có mỗi một mình, mà là hai người a.

Nếu là có thể ôm ngang lấy Trương Đại Hải, thì liền từ nơi này phi lên vách đá, hành động này cũng không có vấn đề gì cả.

Nhưng mà, hiện tại, hắn chỉ có thể dùng một tay kéo đối phương, cả hai lại đang bị treo lơ lửng ở giữa không trung. Mà ở dưới bàn chân, cái cây nhỏ này cũng chỉ lớn đến một bàn tay mà thôi, căn bản, vốn không thể chịu nổi trọng lượng của hai người từ trên đập mạnh xuống để làm điểm tựa. Một khi, bởi vì vậy mà cái nhánh cây này bị gãy nát, sẽ dẫn đến, việc hắn mượn lực thất bại, chỉ có thể cho ra mỗi một kết cục, chính là rơi vào vực thăm vạt trượng lượn lơ sương trắng mê mông này.

Thực ra vẫn còn có một cách, chính là bỏ Trương Đại Hải lại, thì như vậy, Giang Bách Xuyên tự mình hoàn toàn có thể bay lên.

Nếu như là trước đây, thì hắn sẽ không chút do dự sẽ làm như vậy, chỉ là một vị nhà quê mà thôi. Bản thân hắn vì sao lại phải cứu y a. Cứ coi như là hắn tựa hồ như là có chút tình ý với y đi nữa, nhưng hắn cũng đã quyết định cắt đứt sợi dây tơ tình này rồi. Cứ bỏ mặc y, từ đây về sau, đều sẽ hoàn toàn biến mất ở trên thế giới này. Xác thực, đây lại một cách tốt nhất để giải quyết dứt điểm đoạn tình cảm này.

Bất quá, Giang Bách Xuyên liền không chút suy nghĩ liền loại bỏ đi cái cách trên. Lúc này, hắn chỉ hối hận. Hối hận, bởi vì, hắn không nên cứng rắn ép buộc dẫn theo Trương Đại Hải đi qua rừng núi ở giữa đêm khuya như vậy. Hắn biết rõ, vốn sẽ có đoạn đường ngang vách núi nguy hiểm này, lại đi giữa đêm tối đen. Trương Đại Hải vốn là người bình thường không có khinh công, bị trượt chân lại là chuyện rất bình thường.

Hắn càng nghĩ thì càng cảm thấy hổ thẹn. Mí mắt rũ xuống, tầm mắt lại nhìn về Trương Đại Hải, đã thấy y cũng đang bày ra vẻ mặt do dự mà nhìn chằm chằm hắn.

– Giang Giang Bách Xuyên

Trương Đại Hải mở miệng, đôi mắt là lấp lánh, tựa hồ như đang sợ cái gì đó vậy, lắp bắp nói:

– Người Người có thể bay đúng không? Lại như cái kẻ lên vào trong thôn của bọn ta..... cái tên hải tặc đó. Vừa nãy, người cũng đã ôm theo ta, bay qua những dãy nhà kia. Vì thế nên, người là biết bay đúng không?

Giang Bách Xuyên cười khổ, đáp:

– Đại Hải, cái đó không phải gọi là bay, mà kêu là khinh công. Khinh công của ta, mặc dù không tệ. Bất quá, hiện tại, hai ta là bị treo lơ lửng ở giữa không trung. Cái cây nhỏ ở dưới chân ta này, lại quá non, không thể chịu đựng nổi trọng lượng của người cùng ta. Vì thế, cho nên, không phải là vạn bất đắc dĩ, thì chúng ta vẫn dừng nên thử nghiệm. Bằng không, một khi đã không thành công, thì cũng chỉ có thể rơi xuống vách núi để nuôi sói a. Hai ta vẫn nên cố gắng đợi đến hừng đông. Có lẽ sẽ có người qua lại nơi đây, dù cho bỏ xuống dùm một sợi dây leo thôi, ta liền có thể mang người lên trên lại rồi.

Ở trong mắt của Trương Đại Hải khó tránh khỏi, lóe lên một tia cảm động bởi vì được an ủi, nhưng ngay lập tức liền đã âm đạm đi mất.

– Nói là nói như vậy thôi a. Từ trước đến nay, con đường này vốn rất ít người đi, hướng hồ gì..... Hướng hồ gì, hiện tại, tính đến trời sáng, còn phải qua hai canh giờ nữaặng a. Người chỉ có một cái tay giữ lấy cành cây, một cái tay túm lấy ta, làm sao có thể..... chống đỡ qua một thời gian lâu đến vậy đây?

Ý nghĩ của Giang Bách Xuyên nhất thời xoay chuyển, đã biết Trương Đại Hải đang suy nghĩ gì. Đôi chân mày của hắn cau lên, ngữ khí thậm chí còn dẫn theo một tia phẫn nộ:

– Người muốn nói cái gì? Đại Hải, người không cần ăn nói vòng vo quanh co như vậy đi.

Trương Đại Hải sợ hãi giương mắt nhìn hắn, đôi môi mấp máy mấy lần, vẻ kinh hoảng ở trong mắt ngày càng đậm.

Cuối cùng, dưới câu nói thăm dò tràn ngập uy hiếp của Giang Bách Xuyên, y đành phải thành thật, mở miệng nghẹn ngào hỏi:

– Giang Giang Bách Xuyên, người Người có thể thả ta ra, để một mình rời đi hay không, người người là có thể

Mấy câu sau, y vẫn không thể nào nói ra nổi nữa. Nhưng mà đôi bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay của Giang Bách Xuyên lại càng đang cố sức, liều mạng siết chặt lấy cánh tay của hắn.

Sương lạnh ở trong đôi mắt của Giang Bách Xuyên lập tức thối lui, ở trong lòng lại sinh ra lên ngàn vạn thương tiếc, quyến luyến.

Hắn cũng nắm bàn tay của Trương Đại Hải siết chặt lại một chút, mỉm cười ôn nhu nói:

– Đại Hải, người yên tâm đi. Ta tuyệt đối không thể nào..... lại thả người ra được..... Coi như đến khi được cứu lên hay là sẽ bị ngã xuống dưới đó. Ta dám cam đoan, nhất định sẽ bồi ở bên cạnh người. Lúc này, người đã yên tâm rồi chưa?

Trương Đại Hải lập tức liền bật khóc lên. Một vị hán tử cao to đến mấy thước, vừa bật khóc lên, lại dường như là một hài tử vậy, nước mắt xuôi theo gò má chảy xuống phía dưới.

Y mang theo tiếng khóc nức nở, lúng búng nói:

– Xin lỗi Giang Bách Xuyên. Xin lỗi, ta ta đã quá ích kỷ rồi đi. Bởi vì, do ta sợ chết Cưng nhiên Cưng nhiên, lại luôn chỉ sợ là người sẽ thả tay ta ra. Tata thật không phải là người mà. Ô ô ô, Giang Bách Xuyên, tự người nên đi thôi. Có câu nói này của người, ha, ta đi tới cõi âm cũng sẽ cảm kích người. Người vốn có tiền. Vậy thì, hàng năm đừng quên đốt nhiều thêm chút tiền giấy xuống dưới cho ta là được rồi a. Ở dương thế, ta đều nghèo cả đời, nên đã đi vào cõi âm rồi, dù sao thì ta cũng muốn làm một vị địa chủ a.

Giang Bách Xuyên rốt cục cũng đã hiểu được cái gì gọi là nhu tình của nam nhân cứng rắn như thiết a. Hắn tự nhận bản thân là một kẻ vô tình lại vô cùng bá đạo, nhưng hiện tại, khi đang đối mặt với Trương Đại Hải đang khóc này, hắn lại chỉ muốn ôm lấy đối phương, bảo vệ ở trong lồng ngực của mình, vừa dỗ dành lại an ủi.

Đây mới chính là Đại Hải của hắn a. Y vốn thuần phác, thành thực. Khi y bị khiếp đảm, tuyệt đối sẽ không giả ra bộ dạng mạnh mẽ, kiên cường, hi sinh cho kẻ khác, cái gì đó a. Y luôn thẳng thắn mà tự thừa nhận rằng bản thân mình đã bị dọa sợ đến chết khiếp rồi, tự thừa nhận là, y có ý nghĩ sợ hãi rằng, hắn sẽ

thả y ra. Giang Bách Xuyên cảm nhận được, bản thân hẳn càng thêm yêu thích y hơn rồi a.

Hắn vốn luôn không thích cái loại người luôn cao cao tại thượng, ở khắp mọi nơi đều sẽ bày ra bộ dạng, bản thân có bao nhiêu là cao thượng, thánh thiện này nọ a. Không nói đến lí do nào khác, hắn chỉ luôn luôn cho rằng loại người như vậy, kỳ thực, bản chất của họ, chính là dối trá. Từ cổ xưa đến nay, chuyện gian nan duy nhất phải trải qua đó chính là cái chết. Tử vong ở trước mặt, không ai lại không phải chùn bước cả. Đối với những kẻ anh hùng hào kiệt chân chính, tiêu sái, giành nhau đi chịu chết, hắn vừa khâm phục đồng thời, cũng ghét cay ghét đắng loại người này.

Bởi vì những kẻ kia, sẽ lại được tôn thờ như thánh nhân vậy. Mà, sự tồn tại của bọn họ, tựa hồ như, chính là dùng để cười nhạo bản chất sợ sệt, yếu đuối, tham lam của phàm nhân trần tục này vậy, mà bản thân của hắn, vừa vặn chính là một trong những phàm nhân trần thế này.

Chính vì như vậy, khi một Trương Đại Hải sinh động vừa xuất hiện, rồi lại mang theo bản chất quê mùa không sai lệch đi đâu được, triệt để khiến cho trái tim của bản thân hắn, vì bản tính chân thật này mà trầm mê vào loại tình cảm lệch lạc này. Sau khi, y tự thừa nhận rằng, bản thân y sợ chết nhưng lại muốn để cho hắn một mình sống sót để rời đi, liền càng bày ra một bản chất khác của y, còn cao thượng hơn so với cả những kẻ tự xưng là thánh nhân kia rất nhiều lần đi. Mặc dù, y nói ra mấy câu nói đó trong tình cảnh này, đúng là, khiến người ta cảm thấy thật buồn cười a.

Giang Bách Xuyên càng túm chặt lấy cánh tay của Trương Đại Hải, vừa bật cười “ha ha”, nói:

– Người a. Xem ra, cả đời này là thật sự đã nghèo đến mức đến lúc chết, cái tật tham tiền cũng không bỏ a. Lúc này, mà vẫn còn không quên, muốn đến cõi âm làm địa chủ nữa. Ta thật sự lo cho người a, cái tên thiện lương, tốt bụng đến mức thấy chuyện bất bình liền giơ tay tương trợ như người đây. Coi như đến hàng năm, ta đều đốt cho người cả mấy đồng núi vàng núi bạc giấy đi nữa, thì cũng không đủ để cho người tiếp tế những con quỷ nghèo nhược quỷ ở dưới đi a. Đến lúc đó, người không phải vẫn là một vị quỷ nhà quê nghèo nàn hay sao nha. Ha ha. Vì vậy, người đành biết thân mà nhận mệnh đi. Tốt nhất, vẫn nên an phận mà ở lại trên dương thế thôi, ở lại bên cạnh ta. Ta để cho người ở kiếp này liền trở thành một người có tiền lại có thể hô mưa gọi gió, có được hay không đây?

– Người đừng nói mấy câu này để an ủi ta vui vẻ nữa a. Người không muốn buông ta ra, thì đến lúc đó, càng sẽ không có ai đốt vàng mã cho hai ta đâu a.

Trương Đại Hải nín khóc, mỉm cười. Nhưng, y vẫn còn hăm sâu ở trong hố sâu đen tối đầy hoảng sợ của cái chết, mỗi một lần y, dù y đã cố hết sức dùng mọi cách ra sao để dồn hết dũng khí lại. Thì, trước sau gì, y cũng vẫn không dám đánh cược tính mạng ăn cả ngã về không, để buông tay ra khỏi cánh tay của Giang Bách Xuyên đang túm chặt mình. Y lại nổi lên một trận xấu hổ sâu sắc, bởi vì hành vi ham sống sợ chết của y đã làm liên lụy đến người khác.

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút. Sắc trời dần dần càng trở nên đen kịt một mảng vô tận. Đây là khoảnh khắc tối tăm nhất, trước khi ánh bình minh ló dạng. Trong đêm tối vô tận, sự tĩnh lặng kéo dài, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của hai người.

Giang Bách Xuyên vẫn đang cảm nhận được sức lực của bản thân đang trôi đi từng chút một. Đồng thời,

tựa hồ như, hắn còn có thể cảm nhận được cả tiếng nhịp tim đập càng lúc càng dồn dập của Trương Đại Hải.

– Giang Bách Xuyên Người người đã chống đỡ quá nhiều thời gian rồi đi. Hay là thả ta xuống đi. Bằng không, cả hai ta đều phải rơi xuống mất a.

Giọng nói tràn ngập tuyệt vọng của Trương Đại Hải run rẩy bật thốt lên. Mà Giang Bách Xuyên chỉ là lạnh lùng, nói một tiếng:

– Câm miệng. Lúc này ta chỉ muốn im lặng để duy trì thể lực thôi.

Àn, đúng là duy trì thể lực. Cả nửa đời này của Giang Bách Xuyên này cũng chưa từng gặp qua, tình cảnh gay go lại tuyệt vọng đến vậy, cũng chưa từng ném trái vị đắng nặng trĩu đến vậy. Bởi vì võ công của hắn vốn cao cường, thường thường sẽ khiến cho hắn tự sản sinh ra một loại ảo giác: bản thân của hắn không có gì mà không làm được.

Nhưng, đến tận hôm nay, hắn mới biết, không cần phải trải qua cái gì gọi là trời sập, núi lở đầy rẫy nguy hiểm, mà chỉ cần là một đoạn vách núi này, phải níu giữ mạng sống của một người mà mình yêu thương, liền cũng đủ để khiến hắn nhận ra rất rõ ràng rằng, bản thân mình nhỏ bé đến dường nào, loại cảm giác vô lực này khiến hắn cảm tức đến sâu sắc, nhưng lại không thể làm gì khác hơn được nữa.

Trên trán, mồ hôi tuôn ra từng giọt lớn chừng bằng hạt đậu, rơi xuống đầm đìa. Hai cổ tay của hắn cũng đã bị tê dại đau đớn, đặc biệt là khi cái tay vẫn còn nắm chặt lấy thân cây ở phía trên. Cánh tay đó vốn phải chịu đựng sức nặng của hai người. Bị treo lơ lửng ở giữa vách núi dựng đứng, cheo leo, vừa không chạm đến mặt đất ở bên trên, lại càng không tới điểm tựa ở bên dưới. Loại chống đỡ, cam chịu này sẽ khiến cho nội lực hao tổn nặng nề, là điều không thể nghi ngờ gì nữa. Đến Giang Bách Xuyên cũng đã bắt đầu thở dốc.

Trương Đại Hải bị treo lơ lửng ở bên dưới. Cho dù, y vốn không nhìn thấy vẻ mặt của Giang Bách Xuyên, thì chỉ từ tiếng thở dốc nhỏ của hắn phát ra, y cũng vẫn có thể cảm nhận rõ ra được sự dày vò mà đối phương đã phải chịu đựng nhiều đến mấy rồi đi.

Y biết Giang Bách Xuyên là người có võ công phu, nên mới có thể chống đỡ lâu đến vậy. Bằng không, nếu như đối lại chính t vào vị trí bây giờ của hắn, thì lúc này đã sớm té xuống rồi đi. Huống hồ gì, hắn còn phải níu giữ lấy cái thân thể phiền toái này của y nữa a.

Tại sao hắn lại đối xử tốt với mình đến vậy a? Thân phận của hắn lại là một tên công tử nhà giàu, tiền đồ vô lượng. Mình lại luôn bị hắn cười chê là một tên nhà quê vừa quê mùa lại nghèo nàn mà thôi. Làm sao, hắn lại vì một tên nhà quê như vậy mà tự đẩy bản thân vào tình cảnh nguy hiểm đến tánh mạng, vừa phải chịu thiệt thòi, chịu khổ cùng mình đây.

Trương Đại Hải vốn không hiểu. Nhưng lúc này, ở trong lòng, tựa hồ như vừa nổi lên một tia cảm giác lúc ẩn lúc hiện, không thể nói rõ được, cũng không thể nào tả rõ được. Cảm xúc của y bây giờ, ngoại trừ cảm động ra, lại nảy sinh ra thêm một chút thứ cảm giác nào đó mà y không thể tự biết rõ nổi.

7. Chương 6

Trời dần dần sáng. Hai người vẫn đang bị treo ở trên vách núi cheo leo vạn trượng, như là hai con thiêu thân lơ lửng ở trong gió, bộ dạng cực kì chật vật.

Một trận gió núi vừa thổi qua, thổi lạnh đến mức Trương Đại Hải phải đánh mấy cái rùng mình liên tục. Giang Bách Xuyên vội vàng, càng nắm chặt lấy y thêm một chút nữa. Tuy rằng, sức lực của hắn đã yếu đến mức hầu như khiến người ta không cảm nhận được gì cả. Thế nhưng, hắn đúng là lại dùng sức để siết chặt tay lại.

– Giang Bách Xuyên, trời đã sáng, cũng không có ai không có ai đến. Người người thả ta ra đi, tự mình rời đi thôi.

Trương Đại Hải ử rừ ngẩng đầu. Một thứ chất lỏng màu đỏ tươi gì đó, rơi xuống ngay trán của y. Y đưa tay ra, lau một hồi, vừa nhìn lên trên tay mình, thứ đập vào mắt lại là một vết màu hồng mà giật mình.

Y lại ngược đầu lên, lại một giọt máu nhỏ xuống, bị gió thổi bay đến. Y thành linh phát hiện ra, nơi đang nhỏ xuống máu này, lại chính là từ cánh tay vẫn đang nắm chặt thân cây ở bên trên của Giang Bách Xuyên. Lớp vỏ cây xung quanh bị nắm chặt ở trong lòng bàn tay của hắn, đã có chút đỏ sẫm lên, bởi đã bị máu thấm dẫm vào. Hơn nữa, phạm vi lại vẫn còn đang dần dần lan rộng ra. Nếu như không phải do có trận gió núi này, máu này cũng sẽ không nhỏ xuống đây.

– Giang Bách Xuyên, người

Trương Đại Hải ngơ ngác, bật thốt lên. Ở trong đôi mắt lại có hơi nước dần ngưng tụ lại, cùng một lúc này, cũng đã sắp hoá thành giọt nước mắt rơi khỏi viền mắt rồi. Y bật thốt lên xong, lại không biết phải nói cái gì, chỉ là muốn nhào lên trên người của đối phương, an toàn ôm chặt lấy hắn mà khóc rống một hồi thôi.

– Không sao cả, bình thường đã sống trong nhung lụa quen rồi, cho nên da tay đều đã bị mỏng đi thôi a.

Giang Bách Xuyên nhếch môi nở ra một nụ cười tự giễu. Hắn vốn không có để cho Trương Đại Hải biết rằng, lúc này bản thân đang tự che giấu mấy vết chai ở trong lòng tay đã bị xé rách đến máu thịt be bét, chỉ là vì hắn vừa thấy nước mắt của vị hán tử này liền đau lòng.

– Đừng khóc, nam tử hán đại trượng phu, khóc suốt suốt còn ra cái thể thống gì nữa hả. Người cho rằng Đây là cái việc gì khó sợ a? Đây chỉ là một thử thách nhỏ thôi..... Đối với ta cũng chỉ là rèn luyện..... Đúng, chỉ là rèn luyện thôi a..... Trải qua, lần này công lực của ta công lực đó, nhất định lại có thể có thể càng tăng thêm một phần nữa đi.....

Tiếng nói đến lúc sau đã đứt quãng thành mấy đoạn, thể lực của hắn đã tổn hao quá nhiều rồi, đến mở miệng nói chuyện cũng đều đã biến thành hành vi quá tốn công phí sức. Nhưng, hắn nhất định phải nói,

hắn không thể để cho Đại Hải tự cảm thấy khổ sở lẫn hổ thẹn được.

– Ta Ta không chịu được nữa Cánh tay đau quá Muốn muốn đứt rời rồi đi..... Giang Bách Xuyên, người người thả ta ra đi Ta đã không tiếp tục kiên trì được nữa rồi..... Ta tình nguyện bị rơi xuống

Trương Đại Hải cũng đứt quãng thốt lên. Quả thật là y đang rất đau. Vì lẽ đó, y lại càng biết rõ, thân thể của Giang Bách Xuyên lại càng đang phải chịu nỗi đau đớn nhiều đến mức nào đi. Không chỉ là bị đau, nếu vẫn còn tiếp tục chịu đựng thế này, thì đến tánh mạng của hắn, thật sự cũng sẽ đồng vu quy tận với y.

– Đại Hải, người biết ta yêu thích người à sao?

Thật sự là hắn vốn không thể kiên trì thêm bao nhiêu lâu được nữa. Nhưng, nếu như cứ như vậy mà chết đi, thì Giang Bách Xuyên thực sự không cam lòng. Ít nhất, hắn vẫn phải muốn cho vị nhà quê trung thực hiểu rõ tâm ý của hắn đã.

Giang Bách Xuyên hiểu rất rõ. Lấy cái đầu óc lẫn tim phổi của vị Trương Đại Hải này, còn không thể nhảy cảm hơn con trâu là bao nhiêu a. Hắn lại muốn cho y hiểu rõ tình ý của hắn, quả thực, là còn khó như lên trời vậy đi.

– Ta Ta biết.

Câu trả lời thật bất ngờ, cư nhiên, vị Trương Đại Hải đây liền mặt cũng không biến sắc liền thốt lên.

– Ta cũng thích người. Giang Bách Xuyên, ta thật sự cũng rất thích người. Chỉ có điều, ta chưa từng nghĩ tới, người cũng sẽ yêu thích ta. Ta cho rằng, căn bản là, một vị công tử nhà giàu như người, sẽ không thích một tên nông dân như ta đâu. Lại không ngờ tới..... không ngờ tới, cư nhiên, người lại chưa từng bày ra bộ dạng cậy thế mà bắt nạt người khác, một lần nào cả. Giang Bách Xuyên, người người, thật sự là một người tốt.

Trong giọng nói của y tràn ngập cảm động.

Giang Bách Xuyên thật không hiểu nổi, việc hắn không cậy thế bắt nạt người khác, thì có dây mơ rễ má gì đến, chuyện hắn thích y a. Có điều, xem như là xong rồi đi. Bởi, vị Trương Đại Hải này, cư nhiên lại có thể hiểu được tâm ý chân chính của hắn đối với y, cũng đã liền đủ để khiến hắn bất ngờ rồi đi.

Thậm chí, bởi vì vậy, mà thân thể của Giang Bách Xuyên liền thoáng cứng ngắc một hồi:

– Đại Hải, người người là..... vào lúc nào..... khi nào đã phát hiện ra, ta yêu thích người?

Không đúng nha, hắn tự nhận bản thân vốn che giấu vô cùng hoàn hảo, không hề lộ ra chút sơ hở nào cả

đi. Vậy thì, vị Trương Đại Hải này lại là làm sao mà biết được đây. Lẽ nào là lúc ở kỹ viện, dáng vẻ ghen tuông của hắn đã bị đối phương phát hiện ra rồi sao?

Ai. Vậy là, hiện tại, mình đã bị thiệt thòi nặng nề rồi đi. Nếu như sớm biết, y cũng yêu thích mình, vậy còn cần gì vòng vo nói nhảm nhiều lời đến vậy a. Lại còn tốn công phí sức, lặn lội suốt cả đêm, đi qua cái con đường núi chết toi này a. Cứ trực tiếp, cưới y mang về sơn trại, làm áp trại phu nhân luôn, thì không phải là xong xuôi rồi sao.

– Ân. Lần thứ hai, người qua trở về, vừa mua thịt đầu heo cho ta ăn lại trả tiền. Ngay lúc đó, thì ta liền biết rồi nha.

Trương Đại Hải kiêu ngạo trả lời.

Giang Bách Xuyên lại thành công bị sét đánh trúng một lần nữa.

Không phải chứ? Không thể nào đi? Lúc đó, đến việc bản thân mình đã thích y, ta vẫn còn chưa tự phát hiện ra nữa, mà Đại Hải lại đã nhìn ra được rồi sao?

Có điều, nếu y chỉ mở miệng nói ra đến đây liền dừng lại, thì ở trong mắt của hắn, y đã trở thành một người thông minh, biết trước hết mọi chuyện, đều sắp biến thành thánh nhân rồi đi. Nhưng mà, câu nói tiếp theo do Trương Đại Hải mở miệng nói ra, lại suýt chút nữa, khiến cho hắn tức đến ói máu.

– Đại hoàng, người còn nhớ không? Chính là chú chó to màu vàng mà ta nuôi trong sân nhà đó. Ta cũng rất thích nó. Nhưng có một lần, suýt chút nữa, nó đã cắn Lưu lão gia. Ta nhất thời nổi giận, liền đuổi nó đi ra ngoài. Còn mừng thầm rằng, từ đó về sau không cần phải nuôi chó nữa rồi. Có điều, không đến một canh giờ, ta liền bắt đầu thấy nhớ nó, lại lập tức đi ra bên ngoài, tìm thấy nó, bế nó trở về nhà.

– Khi nó vừa nhìn thấy ta liền nằm nhoài ra thế này, giương đôi mắt tròn xoe tội nghiệp nhìn ta. Ta ta nhất thời đau lòng. Cho nên, lần đầu tiên, tiêu tốn một đồng tiền, mà mua một cục xí quách cho nó ăn a. Ha ha. Giang Bách Xuyên a, lần thứ hai mà người quay trở về, không phải cũng giống như chuyện ta lại mang Đại Hoàng về nhà lại lần nữa à? Chỉ có điều, ta mua cho Đại Hoàng chỉ là xí quách, còn người mua cho ta, chính là thịt đầu heo thôi nha.

Ở trong nháy mắt, Giang Bách Xuyên cảm thấy, hắn vẫn là nên cùng Trương Đại Hải rơi xuống vực mà kết thúc xong cho rồi đi, cũng vẫn sẽ tốt hơn là bị cái vị nhà quê ngốc tới cực điểm này, khiến cho hắn bị tức chết tươi a.

Hắn nhớ tới lúc trước ở trên núi Vạn Cung, chê bai tên Thẩm Thiên Lý đủ điều. Làm sao cũng không nghĩ tới, chỉ vì nhất thời lỗ lờ tự kiêu khoe khoang, hậu quả là khiến cho ông trời cảm hờn đi, thật sự là đã ban cho hắn, một vị nhà quê ngốc nghếch còn hơn cả Lý Đại Hỉ a.

Hắn xin thề, từ đây về sau, sẽ không bao giờ dám tự kiêu khoe khoang nữa đâu, không biết, liệu có thể khẩn cầu Nguyệt lão đại nhân, người mau mau thu hồi lại sợi tơ hồng đã thắt lấy mình và Trương Đại Hải

hay không đây a.

Tai nghe thấy, Trương Đại Hải đang nói đến vui vẻ, vẫn còn muốn nói tiếp, Giang Bách Xuyên thực sự nhin không nổi nữa.

Hắn hữu khí vô lực, nói:

– Làm ơn đi, Đại Hải. Ta sắp chịu đựng không nổi nữa rồi..... thật sự, sớm muộn gì, ta cùng người cũng sẽ rơi xuống cái vực thẳm này..... Đã sắp phải chết rồi. Vì vậy, người đang còn sống, vẫn còn ít sức lực..... vẫn nên tích chút khẩu đức đi. Đừng tiếp tục chọc tức ta nữa đi. Coi như người tự đồng ý muốn biến thành Đại Hoàng nhà các người, thì ta tuyệt đối không muốn biến thành Trương Đại Hải – người đây, có hiểu chưa hả? Đại Hải, ta không muốn trước khi chết Còn phải bị người chọc tức đến miệng sùi bọt mép, cái bộ dạng xấu xí đó, quá ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn tiêu sái..... của ta đi.

Sắc mặt của Trương Đại Hải trầm xuống:

– Là do tự người muốn hỏi ta nha. Ta nói rồi, thì người lại nghe không cao hứng. Chỉ vừa mới trào ra chút bọt mép liền sợ hãi. Nếu như người bị rớt xuống, đến bộ óc cũng đều hoàn toàn bị phọt ra, với máu me văng tung như là một thùng sơn màu đỏ bị ném xuống, lại nhuộm đỏ không công ở khắp nơi vậy, đến cả khuôn mặt đều bị va đập đến biến dạng, vỡ nát. Vậy mà người lại không sợ à?

Giang Bách Xuyên im ắng một lát, bất giác nói:

– Đại Hải, ta hiểu rõ..... tâm tư của người, thật sự khiến ta rất cảm động. Nhưng mà, Đại Hải..... lời yêu thích mà vừa rồi ta nói..... Chính là ta yêu thích, cái con người của Trương Đại Hải – người đây..... dám tự thừa nhận mình rất sợ chết, dám tự thừa nhận bản thân mình sợ hãi, ta thả tay để mình rơi xuống..... Bởi vì, bản chất này của người mới là vô cùng chân thật, ngây ngô..... như là một khối ngọc thạch trong suốt vậy.

– Vì vậy, hiện tại, người..... lại mạnh miệng thế này,.... chỉ càng khiến cho ta càng không nỡ buông tay người ra..... Hiểu chưa hả?

Giang Bách Xuyên dùng hết chút khí lực cuối cùng nắm chặt lấy tay của Trương Đại Hải.

– Cùng chết thì liền cùng chết thôi.... Ta đã nói xong rồi Đến cội âm, ta nhất định nhất định là phải cưới người Người, cái vị nhà quê ngốc nghếch này..... bây giờ, người đã biết biết sự yêu thích của ta đối với người..... Lại như là người đối với Tiểu Quyên vậy Đi? Ta là là yêu thích người như tình nhân vậy..... một dạng yêu thích này đây. Người đã hiểu rõ rồi sao?

– Không thể..... Không thể a.... ta là nam nhân mà Ngườingười cũng là nam nhân

Quả nhiên, Trương Đại Hải đã bị dọa sợ rồi, lại lắp ba lắp bắp chỉ thốt ra mỗi một câu nói này.

– Cái này..... Cái này có liên quan gì chứ..... Trái lại trái lại, chỉ cần ta yêu thích người là được rồi..... Bằng hữu của ta Hắn cũng là cưới về..... một người nam nhân đó thôi..... Chỉ cần hai người yêu thương lẫn nhau, liền liền mặc kệ những luân lý đạo đức chó má gì đó.....

Tuy Giang Bách Xuyên uể oải nhưng vẫn không quên biểu hiện ra bản chất bá đạo của mình.

– Người người nghĩ kỹ xem..... Nếu như đến côi âm, ta có thể được được rất nhiều bằng hữu phú quý, đốt cho ta rất nhiều vàng mã. Đến lúc đó, người gả cho ta liền Ta liền tất cả đồng tiền giấy kia.....đều cho người hết, có được hay không?

Nói xong lời cuối cùng, đến chính hắn cũng đều cảm thấy bản thân tung ra một chiêu này có chút vô liêm sỉ.

Trương Đại Hải do dự một chút. Đề nghị này của Giang Bách Xuyên ở trong cái loại tình cảnh sắp chết này, tạo nên một bước ngoặt, đặc biệt là có vẻ mê người.

Y suy nghĩ một chút, trái lại, cả hai cũng đều phải sắp chết rồi đi. Một khi đã đến côi âm, cả hai đều đã biến thành quỷ hồn. Coi như, nếu y gả cho hắn, thì cũng không có sao cả đi. Hơn nữa,quy củ ở dưới côi âm của người ta, liệu có chấp nhận hai người nam nhân thành hôn hay không, vẫn còn chưa chắc nữa đi.

Y ngược đầu lên nhìn khuôn mặt của Giang Bách Xuyên, sự xuất sắc của đối phương thì y vốn đã sớm biết.

Vào thời khắc này, y nhớ lại lời nói vừa nãy, rằng, hắn muốn thành thân với y. Y lại nghĩ đến, khi xuống côi âm, y phải gả cho hắn. Y liền cảm thấy cái khuôn mặt này của hắn, càng thêm chói mắt, cho dù, hắn đang bị treo ở phía trên, bởi vì thể lực đã hao tổn quá lớn, cho nên, vốn cũng không còn tinh thần phần chần như trước nữa rồi.

– Ta Ta Ta Ta Ta đáp đồng ý với người

Không biết tại sao, bởi vì câu nói này, mà trái tim của y lại đột ngột đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Trương Đại Hải cảm thấy cái tay đang bị cầm thật chặt của mình, không chỉ đau, hơn nữa, đã đau đến mức bắt đầu run rẩy rồi đi.

Ở một bên khóe miệng Giang Bách Xuyên khóe miệng lộ ra một mặt mỉm cười:

– Tốt Người Người đã nói đồng ý rồi, hứa không..... được đổi ý.

Hắn bỗng nhiên lâm bẫm tự nói một mình:

– Má nó. Tên Lý Đại Hỉ nhà người có cái miệng thật xui xẻo. Đến cuối cùng, ta vẫn làkhông trốn khỏi lời nguyện rủa của người, rốt cục, vẫn là cầm đầu đi yêu một vị nhà quê a..... Y vừa rơi vào trong tay

của ta. Hơn nữa, lại còn sắp phải bị tử vong Nhưng lại không hề, sợ, thậm chí, cư nhiên, còn cảm thấy chết vậy cũng không tệ, bởi vì có y kề bên..... Nhất định là do hấn ăn sai được rồi a. Không sai, nhất định là vậy.

– Nhưng mà, Giang Bách Xuyên, ta đột nhiên lại không muốn để người chết đi a.

Giọng điệu của Trương Đại Hải cực kì thật lòng, thốt ra:

– Người người tốt đến vậy, lại phải chết cùng ta, thật là quá đáng tiếc. Người người thả ta xuống đi. Thật sự, lúc này, ta là chân tâm nói ra câu này. Ta không sợ, đã không còn sợ hãi chút nào nữa cả.

Y ngược nhìn, cả khuôn mặt kia của nam nhân ở phía trên, đã đầm đìa mồ hôi, nhỏ giọt rơi xuống đây nhưng vẫn túm chặt lấy cánh tay của y như trước. Bỗng nhiên, y cảm thấy cái chết đã trở nên không đáng sợ đến vậy nữa rồi, nhưng mà nảy ra một ý nghĩ chỉ là, muốn để cho người này sống tiếp, đã trở thành tâm nguyện quan trọng nhất ở trong lòng của y.

– Cầm Cầm miệng

Giang Bách Xuyên tức giận rống lên:

– Ta còn đang muốn đi đến cõi âm để cưới người đây Đừng hòng mà chống chế.....

Trương Đại Hải không tiếp tục nói nữa. Dù y ngu ngốc đến mấy, thì y cũng tự biết Giang Bách Xuyên thật sự là đã động chân tình, huống hồ gì, kỳ thực y cũng không phải là kẻ quá trì độn.

Nếu như không phải, hấn đã nuôi ý nghĩ này từ lúc bắt đầu đến tận bây giờ, thì giờ khắc này, Giang Bách Xuyên đã chịu thua, mà buông tay ra từ lâu rồi đi. Sao lại chịu đựng dày vò, đến cuối cùng, lại tự khiến cho hấn cùng Trương Đại Hải đều sẽ bị rơi xuống. Dù sớm hay muộn gì thì, đều vẫn phải chết, vốn đã có thể giảm bớt đi một chút thống khổ vẫn là tốt hơn nhiều.

Hai cổ tay đều đau đến giống như bị hàng vạn mũi kim hung hăng mà đâm sâu vào vậy. Hấn tự trách dây thần kinh cảm giác của bản thân làm sao lại giỏi chịu đựng vậy a, lại vẫn còn chưa mất đi cảm giác đau.

Ngay ở vào lúc này, ở trên vách núi, lại đột ngột, xuất hiện một con rắn to, toàn thân màu đen hắc chỉ có phần đầu và đuôi là màu đỏ, đang há mồm to bằng cái bát, đang chậm rãi trườn trên vách núi, dần dần tiến gần về hai người.

Thật sự là đã xúi quẩy, nay còn càng gặp xui xẻo hơn a.

Giang Bách Xuyên ở đáy lòng rầu rĩ rên lên một tiếng. Hấn vốn đã cảm thấy hậu quả của việc chết do bị rơi xuống vách núi là vô cùng thâm hiểm rồi. Ai ngờ đâu, trước khi từ trên vách núi rơi xuống, ông trời lại

vẫn muốn để cho hai người họ phải dứt cho con rắn lớn này ăn no đã.

Giang Bách Xuyên biết loại rắn này. Độc tính của con rắn này kịch liệt hơn gấp mấy chục lần, thậm chí, là mấy trăm lần, so với rắn cạp nong bình thường đi. Nạn nhân bị nó cắn một cái, phải nhận hết nỗi dày vò thống khổ của kịch độc trải qua hết mấy cái canh giờ sau, mới có thể nhận lấy cái chết. Có thể nói, cách giết chết con mồi của loài rắn độc này, phi thường không đạo đức.

Hơn nữa, loại rắn này vốn thích uống máu tươi. Nếu như, nó đã ăn no sán rồi, nhiều lắm thì, nó chỉ cần người một cái, để người nhận hết dần vật mà chết. Nhưng, nếu mà là nó đang đói bụng, liền sẽ cắn chặt lấy người, hút máu tươi, mãi đến khi hút khô đến giọt máu cuối cùng ở trong cơ thể của con mồi.

Bởi vậy, chỉ cần là ở nơi nào có loài rắn này sinh trưởng, thì hầu hết mọi động vật ở đó, đến cuối cùng cũng khó tránh khỏi, số phận mình bị hút khô chết tươi, đến ngay cả cọp, sói, gấu hung ác cường đại nhất cũng không thể ngoại lệ. Con xà này có thể dài lại to lớn đến vậy, cũng không biết là uống hết bao nhiêu động vật.

Nếu như là lúc trước, có thể đừng phải loại rắn này, đã đủ khiến cho Giang Bách Xuyên hưng phấn rít gào mất nửa ngày đi. Bởi vì hắn cùng với bốn người Thẩm Thiên Lý đều luyện độc công, đều cần phải dùng vật độc nhất, để dồn lên trên người của mình. Bây giờ, hắn chỉ có thể cười khổ nhĩ. Tuy rằng, hắn không sợ con rắn độc, nhưng cũng không ngăn cản được, việc sắp xảy ra là hắn sắp bị hút máu mà chết đi.

Tiếng thở dốc ở phía dưới cánh tay đau đớn vẫn đang túm chặt, bất giác lại thêm dồn dập, là Trương Đại Hải. Xem ra, y cũng đã bị con đại xà dọa cho sững sờ, kinh hoảng. Giang Bách Xuyên thở dài, chậm rãi nói:

– Đại Hải..... Không cần sợ Ta không sợ nọc độc của con rắn này đâu.....

Hắn định liệu được cái vuh nhà quê này vốn sẽ không biết loại rắn này bản tính xấu là hút máu đi.

– Nó có độc sao?

Trương Đại Hải hỏi. Giọng điệu của y lại vô cùng kiên định, cổ chấp đến mức có chút mùi vị như là đập nổi đim thuyền, liều chết đến cùng vậy.

Giang Bách Xuyên bất giác, liền như dự đoán chắc chắn được rằng, y sắp muốn làm gì rồi vậy. Hắn cũng chưa bao giờ từng sợ hãi qua, giống như bây giờ cả. Ngay đến, giọng nói uể oải, hiện tại, cũng đã biến thành rít gào.

– Người muốn làm gì hả. Đại Hải, ta cảnh cáo người. Ta không cho phép người làm chuyện điên rồ. Coi như người có chịu đựng bị rắn độc cắn thay ta đi nữa. Ta cũng phải A, Đại Hải, buông tay ra

Khi hắn đang nói đến câu sau cùng, Trương Đại Hải đã vươn cánh tay còn lại, muốn tóm lấy đầu của con

rắn to kia.

Bởi vì, con rắn lớn kia, đang trườn đến ở phía trên vách núi của Trương Đại Hải, cách y không xa. Mà, cánh tay còn lại của Trương Đại Hải cũng không có bất kỳ ràng buộc. Cho nên, y rất dễ dàng liền vồ tới con rắn kia. Nhưng, sức lực của thân thể cũng đã hoàn toàn hư thoát, thì làm sao mà y lại có thể bắt được con rắn to kia đây.

Hầu như là đã đến đường cùng, thì con rắn kia đã nhanh như tia chớp, thuận theo cánh tay của y vươn dài đến, mà phóng lên trên thân thể của y, trườn nhanh đi, quấn chặt lấy thân của y, cái đầu rắn liền há mồm, bày ra có hai hàm răng nanh nhỏ, sắc nhọn, nhắm ngay đến động mạch cổ của y.

Hô hấp của Giang Bách Xuyên lập tức đình chỉ. Hắn vốn không nhìn thấy tình cảnh Đại Hải bị hút máu, nhưng lại nghe thấy, y dồn hết chút khí lực cuối cùng, rống ra:

– Giang Bách Xuyên Ta bây giờ đã không còn sống nổi nữa rồi, nhanh lên..... mau thả ta ra đi.....

Một khắc sau, lại có một giọng nói quen thuộc, tự tại, tiêu dao từ xa ở phía trên liền vang lên:

–Ồ, là Bách Xuyên. A, tại sao hắn lại ở chỗ này vậy nha?

Không sai, đó là giọng của Nhiếp Thập Phương.

Giang Bách Xuyên cười khỏ một tiếng, liền định buông tay ra. Bởi, Đại Hải cũng đã bị rắn cắn, mà thân thể của hắn cũng đã phải trải qua một thời gian hao phí sức lực, đã hư thoát đến mức không thể nào tiếp tục chống đỡ nổi nữa rồi, bất kể là thể lực, hay là trên tinh thần.

Hơn nữa, ngay bây giờ, ở trong đầu lập tức đã xuất hiện một quyết tâm:

Đại Hải, người dừng hòng mà dễ dàng ra đi thành thoi một mình. Dù có là trên đường đi đến bích lạc hoàng tuyền, ta nhất định cũng phải đuổi theo vị nhà quê nhà ngươi về đây.

Nhưng ngay trong một cái chớp mắt, hắn lập tức muốn buông tay ra, thì hắn đột ngột cảm nhận chân thực, là đang có một sợi dây mây quấn lấy cái eo của mình, trên đầu lại truyền tới tiếng la um của Nhiếp Thập Phương:

– Bách Xuyên, cố gắng chịu đựng một chút. Ta kéo ngươi lên. Còn Cửu Thiên sẽ kéo người mà ngươi đang giữ chặt ở phía dưới lên.

Theo tiếng nói, một luồng sức lực mạnh mẽ truyền tới, nhanh chóng kéo thân thể của Giang Bách Xuyên lên, cùng lúc đó, hắn nhìn thấy thân thể của Trương Đại Hải cũng đã được bế lấy, bay lên.

Mà, cái con rắn to vẫn còn chưa muốn từ bỏ mỹ vị trong miệng, hiển nhiên, vẫn còn cắn chặt ở trên cổ của Trương Đại Hải vốn không chịu thả lỏng. Nó vẫn còn chưa biết, tai ương sắp giáng xuống ngập đầu nó đi.

Công lực của Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên, dĩ nhiên là cực cao rồi đi. Hai người vốn là đang đi đến Long Hồ sơn tìm Giang Bách Xuyên cùng nhau đi đến nơi của Thẩm Thiên Lý để chơi đùa. Ai biết được, lên trên núi của hắn, lại nghe thấy tùy tùng của hắn nói, “gia đã tự một mình đi đến nông thôn rồi”

Hai người lấy được địa danh nơi Trương Đại Hải đang ở, liền đi tới thành Lạc Dương, liền tóm được một kẻ dẫn đường. Kẻ này luôn một mực nói đã từng ở trong thôn này, cũng biết được đường gần nhất đi nơi này, vừa nhìn thấy đồng bạc to kia nha, lập tức chủ động dẫn cả hai đi qua lối tắt.

Ba người mới vừa đi tới trên rìa núi, liền nghe thấy giọng kêu sợ hãi của Giang Bách Xuyên.

Lúc này, Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên vừa nhìn xuống, liền giật nảy cả mình. Trong tình thế cấp bách cũng không để ý đến những cái khác nữa, mà ở trên vách núi liền quăng xuống hai sợi dây mây dẻo dai, liền bắt đầu cứu người. Chờ đến sau khi cả hai bọn hắn cuống cuống bận rộn như gà mắc đẻ, đã cứu Giang Bách Xuyên cùng Trương Đại Hải lên xong, thì kẻ dẫn đường kia đã sớm bị kinh ngạc đến sững sờ.

Giang Bách Xuyên vừa đặt chân xuống mặt đất, liền định nhào về phía Trương Đại Hải. Nhưng, bởi vì cả thân thể hư thoát mà loạng choạng, ngã trở về trên mặt đất. Cùng lúc đó, hắn nghe thấy hai tên bạn tốt hưng phấn hét lên tiếng chói tai.

– Ai nha, quá tốt rồi. Đây là hồng ti xà a. Chắc chắn. Bảo vật trăm năm khó gặp đây.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên âm điệu đều thay đổi, không hèn mà cùng lập tức nhào tới con rắn kia.

Bởi vì hàm răng bé nhỏ của loài rắn này, cho nên, miệng vết thương bị cắn ra cũng không lớn. Thế nhưng, động mạch vẫn đang chảy máu, nhưng không phải chỉ là tình trạng mất máu bình thường. Sắc mặt của Trương Đại Hải đã lập tức chuyển thành trắng xám đến đáng sợ, do tác dụng của độc tính mà y đã rơi vào hôn mê.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên tóm lấy hồng ti xà gỡ xuống, tiếp theo liền bắt đầu tranh giành, mà Giang Bách Xuyên thì lại không thèm nhìn đến hai cái tên bại hoại kia một chút nào, chậm chạp nâng thân thể đã suy kiệt lên, dùng cả tay chân bò đến bên người của Trương Đại Hải, chăm chú quan sát tình trạng của y.

Đồng thời, Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên, cũng liền dừng lại động tác đầu đá, cùng nhau trao đổi một cái ánh mắt. Cả hai đều không ngờ tới, Giang Bách Xuyên cũng sẽ có lúc sẽ sốt sắng, lo lắng cho người khác như thế này đi.

Ngẩng lại, vừa rồi, tựa hồ như cả hai đều nhìn thấy ở dưới chân của hắn, rõ ràng là có một cái cây nhỏ. Nếu như, hắn chịu bỏ cái người vẫn luôn túm chặt ở trong tay này xuống, thì vốn là hoàn toàn có thể tự mình thoát thân, dễ dàng phi thân lên đây.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hai tên này liền sáng lên: không phải chứ. Lẽ nào, hắn đã liền mạng túm chặt lấy người này, cư nhiên, là vị khắc tinh của hắn đây à?

Hai tên này tung ra một chưởng, đập cho con rắn to kia ngắt xủ. Liền, nhanh chóng đều tụ lại đây, cả hai vừa nhìn thấy người ở bên dưới, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

Này..... Trang phục của người nam nhân này, rõ ràng chính là giống hệt một loại quần áo của Lý Đại Hỉ mà nông dân vẫn thường mặc đây mà. Lẽ nào.... lẽ nào.....

Một trong hai tên vừa hồi phục tinh thần, bày ra vẻ mặt không dám tin nổi, nhìn về phía tên bạn tốt đang đứng dần ra ở kế bên, mà lăm bằm:

– Không phải chứ. Không thể nào, không thể nào a. Lẽ nào, đến cùng, thì tên bạn tốt tốt của hai ta cũng khó thoát khỏi lời nguyên rủa của vị Lý Đại Hỉ kia sao. Thật sự thật sự lại cầm đầu đi yêu một vị nhà quê sao hả?

– Đại Hải, người tỉnh lại đi. Người đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại a.

Giang Bách Xuyên nóng vội, xé vạt áo của mình xuống, băng bó lại, cầm máu giúp Trương Đại Hải. Do chỗ bị cắn là động mạch máu, nhưng không phải băng bó đơn giản là có thể ngừng lại, chỉ trong chốc lát sau, máu vẫn rỉ ra, thấm đẫm cả lớp vải áo thô đang mặc trên người của Trương Đại Hải.

Phượng Cửu Thiên vội vàng điểm huyết đạo, cầm máu giúp Trương Đại Hải, lại vừa lấy ra một bình nhỏ ở trong người, mở nút, liền vẩy một lớp bột kim sáng được lên trên vết thương của y, máu rỉ ra từ vết thương mới dần dần ngừng lại.

Sắc mặt xanh xám của Trương Đại Hải đã chuyển sang có chút thâm đen đáng sợ, có điều, y đã từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy thân thể của mình và Giang Bách Xuyên đều đã an toàn nằm ở trên mặt đất, y chậm rì rì thả lỏng, lăm bằm nói:

– Quá tốt rồi. Giang Bách Xuyên, người người không có chuyện gì là tốt rồi.

Y giãy giụa muốn ngồi lên, nhưng vừa mới đang ngồi dậy một nửa, lại nặng nề ngã vào trong ngực của Giang Bách Xuyên.

– Không có việc gì. Đại Hải, ta không có việc gì cả, ngươi cũng sẽ không sao nhi.

Giang Bách Xuyên tay chân luống cuống, vươn tay vào trong lồng ngực, tiếp theo, hắn liền lấy ra một cái hộp gấm đã được hắn cất giấu thật cẩn thận.

Ở trong đó, vốn chứa là hai quả trich phượng, hắn vẫn luôn muốn ăn vào người để tăng trưởng công lực. Nhưng từ đầu đến cuối, vẫn chưa có cơ hội ăn trich phượng quả vào.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên vừa thấy hai quả trái cây này. Cặp con ngươi của cả hai liền lồi ra sắp rớt ra đến rồi đi

Bởi hai quả trái cây này, có thể giúp cho Giang Bách Xuyên tăng cường đến hai phần công lực, lại càng có thể giúp cho hắn dễ dàng thắng trận liên tiếp ở trong cuộc luận võ để chọn ra minh chủ nắm quyền ở trong ngũ phái.

Có thể nói, nếu hắn đã nắm được hai quả trái cây này, trong vòng hai năm liền sẽ trở thành minh chủ của ngũ phái, cũng không cần phải cưới cái ả Hàn Phương tiên tử kia nữa.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của Giang Bách Xuyên, tựa hồ như, hắn nhất quyết phải đưa hai cái quả trái cây trân quý khó tìm ở trên khắp thế gian này, cho Trương Đại Hải ăn vào.

Hắn.... hắn bị điên rồi sao? Đó là vị trí minh chủ của ngũ phái a, là nơi đỉnh cao quyền thế nhất ở trong chốn giang hồ võ lâm này a.

Hai người vẫn còn đang chìm trong kinh ngạc sâu sắc. Đồng thời, trong lúc này, Giang Bách Xuyên đã mở hộp ra, cầm lên hai quả kia để sát bên miệng mím chặt của y. Hắn lại muốn Trương Đại Hải há miệng, ôn nhu nói:

– Đến, Đại Hải, ngươi ăn vào hai quả này đi, liền sẽ không có chuyện gì nữa rồi.

Trương Đại Hải gian nan quay đầu, rũ mắt, liếc mắt nhìn hai quả trái cây đang kề ở bên mép môi của mình. Tuy rằng, đã trải qua nhiều ngày như vậy rồi, mà vẫn còn có thể thấy được màu đỏ tươi khả ái của hai quả trái cây này, luôn tươi mới như cũ, tựa hồ như vẫn chưa từng bởi vì hái khỏi cây, mà héo úa.

Bất giác, y có chút hiểu rõ, tại sao Giang Bách Xuyên lại muốn dùng vàng chỉ để mua mỗi hai quả trái cây này rồi đi. Xem ra, hai quả trái cây này, quả nhiên, không phải là vật phàm đi. Y khe khẽ lắc đầu, thì thào nói:

– Giang Bách Xuyên. Đây Hai quả này, nhất định, sẽ là sự trợ giúp rất lớn, cho việc của ngươi đi. Lại là là do ngươi mua rồi a. Ta Ta

Y vẫn còn chưa kịp nói xong, Giang Bách Xuyên đã nở nụ cười, ngón tay bóp nhẹ chóp mũi của y một cái:

– Ngu ngốc a. Người đã uên vừa này, bản thân đã sợ hãi phải chết đến mức nào rồi sao? Người chỉ cần ăn vào hai quả trái cây này, lập tức liền có thể sống lại rồi. Còn có, cái gì quan trọng hơn so với tánh mạng của mình nữa a.

Hắn vừa thốt ra lời này xong. Ngay lập tức, Trương Đại Hải đã liền mở miệng nhai nuốt hai quả trái cây vào. Đến Nhiếp Thập Phương cùng với Phượng Cửu Thiên đều hoàn toàn không khỏi cảm thán: vị nhà quê này, quả thật vẫn là, không hề khách khí nha. Chỉ cần một quả liền đã đủ giải độc rồi đi, đằng này, y ăn hết cả hai quả luôn rồi a.

Nhưng, Giang Bách Xuyên lại không hề sinh khí. Bởi vì, hắn quá hiểu rõ bản chất của Trương Đại Hải. Hắn vốn biết trước là y nhất định sẽ từ chối, cũng không phải là do y giả ý khước từ, mà là y đang tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc sống của bản thân. Y vốn luôn cho rằng, nếu y đã bán hai quả này cho hắn, thì y không nên bởi vì bất cứ lí do gì mà lại ăn đi hai quả này, nay, vốn đã là của hắn a.

Mà, sau đó, y lại liền chịu há miệng ăn như hùm như sói, cũng chỉ là bởi vì y, đột ngột biết được, nếu như không ăn hai quả này liền thì sẽ bị mất mạng, mà ăn ngay vào thì y lập tức sẽ được cứu sống.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên chỉ có thể đứng ngây ra, trơ mắt nhìn Trương Đại Hải ăn hai quả trái cây kia vào bụng. Còn hai tên này, suýt chút nữa đã chảy ra một hàng nước dãi đi, tiếp theo, cả hai lại quay đầu lại nhìn về phía Giang Bách Xuyên. Nhưng, cả hai cũng lại phát hiện ra, tên bạn tốt lại bày ra một khuôn mặt đầy vẻ vui sướng, mừng rỡ.

Cả vẻ mặt ngu ngơ này của Giang Bách Xuyên, khiến bọn hắn nhớ tới bộ dạng lúc trước của Thẩm Thiên Lý, khi tên kia đã từ chối ả Hàn Phương tiên tử, cũng xem như là bằng lòng với việc từ chối ngồi vào vị trí mình chủ, thì cả khuôn mặt của Thẩm Thiên Lý cũng không hề có nửa điểm tiếc nuối nào cả, chỉ là bày ra một dáng vẻ như là đã trút được gánh nặng vậy.

Thậm chí, Nhiếp Thập Phương đồng tình vỗ vỗ bả vai của Giang Bách Xuyên:

– Huynh đệ à, người xong rồi đi. Hiện tại, ta chỉ có thể cầu khẩn giúp cho người rằng, cái vị nhà quê mà người coi trọng này, sẽ không quê mùa đến nỗi dính phèn chưa rửa giống như vị Lý Đại Hỉ kia đi. Người liền cảm tạ trời Phật đi. Nam mô a di đà Phật.

Giang Bách Xuyên cười khổ, tự nói thầm ở trong lòng, Đại Hải nhà hắn đây, đâu chỉ là vị nhà quê dính phèn còn chưa rửa, mà quả thật, y chính là vị nhà quê đến dính bùn cũng còn chưa rửa sạch a.

Nhưng, còn cách nào khác nữa đâu. Bản thân mình..... đi cả vòng lớn, đến cuối cùng, vẫn là yêu y. Đã yêu y đến mức bản thân có thể đánh đổi hết tất cả, bằng mọi giá để y được an toàn. Tạo hoá trên người đi. Mình cũng chỉ có thể ca thán một tiếng “phải làm sao đây a”.

– Giang Bách Xuyên, người cũng đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi a. Hai quả trái cây này có mùi vị cũng thật

không tẹ a.

Trương Đại Hải lẩm bẩm khen ngợi một câu, tiếp theo đã ngoe đầu sang một bên, liền kéo theo cả thân thể lại ngã vào trong lòng của Giang Bách Xuyên lần nữa.

– Đại Hải, Đại Hải.....

Giang Bách Xuyên sợ hãi kêu to, nghĩ thầm: không thể nào a. Quả trích phượng này vốn là tiên quả. Đừng là giải độc của rắn đến mọi loại độc được mạnh gấp hơn mười lần đi nữa, có tác dụng nhanh đến đâu thì cũng không thể làm khó được quả trích phượng này cả. Vốn không có độc nào mà nó không giải được cả.

Cả khuôn mặt của Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên đều không bày ra cảm xúc gì cả, chỉ nhìn trần trối, cái tên Giang Bách Xuyên đang kêu trời gọi đất ở trước mắt. Nhưng, trong sâu thẳm nơi đáy lòng, thì cả hai, thật sự là rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài a.

Chỉ cần là người nào có mắt không bị mù, liền đều có thể thấy được cái vị nhà quê này chỉ là ngủ ngất đi thôi a. Cả hai đều hề ngờ tới, tên bằng hữu tốt của bọn hắn, cư nhiên, lại đang bày ra bộ dạng bi thống khi người yêu bỏ rơi hắn lại dương gian, mà một mình lẻ loi đi xuống hoàng tuyền a. Lẽ nào, thật sự khi đã yêu ai rồi, thì con người ta liền sẽ biến thành kẻ si ngốc hết à?

Lúc này, cả hai vốn còn muốn rủ hắn đi qua nơi ở của tên vừa mới cưới vị nhà quê nọ, mà thả lỏng, vui chơi, còn định chọc ghẹo tên Thẩm Thiên Lý nọ nữa. Ai ngờ đâu, bây giờ, tên Giang Bách Xuyên này cũng đã biến thành dáng dấp kia. Cho nên, hiện tại, chỉ còn lại hai người mới cứu hắn lên, vốn là có thể lực ngang bằng nhau rồi đi.

Phượng Cửu Thiên hoài nghi, tỉ mỉ nhìn chăm chú Nhiếp Thập Phương. Phượng Cửu Thiên đang phi thường lo lắng, qua một năm, cái tên đang đứng cùng một trận tuyến này đây, cũng phải đổi mặt mà tranh đấu a.

– Được rồi, Bách Xuyên. Người còn muốn gào thét ở nơi này cái gì nữa hử. Cái vị nhà quê đều đang ngủ ngáy đến khò khò, bộ người không nghe thấy à? Tuy rằng, tiếng ngáy có chút nhỏ hơn bình thường. Nhưng, lúc trước, không phải, đến âm thanh của một con ruồi bay vo ve cách ngoài năm dặm, cũng đều không thể thoát khỏi cái tai thính của người à?

Nhiếp Thập Phương thực sự không nhịn nổi nữa. Tầm mắt vừa nhìn thấy kẻ dẫn đường đang đứng ở một bên, cũng đã bắt đầu dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn tên bạn tốt của hắn. Nếu vẫn cứ mặc cho tên Giang Bách Xuyên này kêu gào tiếp nữa, thì đến hắn và Cửu Thiên, cũng không phải sẽ bị cái tên dân thường tóc húi cua này cũng xem cả hai thành kẻ điên a. Đây chính là điều hắn nhất quyết không thể chịu đựng được đâu a.

Cuối cùng, bởi vì Nhiếp Thập Phương này một tiếng rống này, xem như, cũng đã kéo thần trí của Giang Bách Xuyên được kéo trở lại rồi đi. Hắn xem xét kỹ Trương Đại Hải một cái. Quả nhiên, hắn đã thấy sắc mặt của y mơ hồ đã rút đi hắc khí. Hơn nữa, tiếng hít thở cũng đang đều đều, quả thật, ngẫu nhiên còn có

thể phát ra hai tiếng khò khò nho nhỏ.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, thân thể liền thả lỏng, thật ngượng ngùng, mà ngược mắt nhìn về phía hai tên bằng hữu của mình, gật đầu một cái, ha hả cười vài tiếng:

– Cái kia Ta nhất thời chỉ là quá lo lắng mà thôi. Còn các ngươi hai người, làm sao lại sẽ tới chỗ này a?

– Cảm tạ trời xanh a. Cuối cùng cũng coi như là người đã bình thường trở lại mà còn có thể nhớ tới vấn đề này a.

Phượng Cửu Thiên lườm một cái:

– Bọn ta là đang tìm người, rồi cả ba cùng đi đến nơi của tên Thẩm Thiên Lý kia nhi

– Ta nói, hai vị công tử đây, các vị có đi tiếp hay không a? Chúng ta đã dừng lại ở đây, để lỡ không ít thời gian. Ta còn phải đi về mà làm ăn buôn bán nữa đây. Mấy nén bạc kia, cũng chỉ đủ mua một ngày của ta mà thôi.

Kẻ dẫn đường đi theo, cũng đã bắt đầu bắt măn, cầu nhàu.

– Được rồi, người trở về đi thôi.

Nhiếp Thập Phương từ trong lồng ngực lại lấy ra năm nén bạc nhỏ đưa cho gã, ngay lập tức, sắc mặt của gã liền thay đổi, vui vẻ ra mặt:

– Nha, kỳ thực thì chuyện làm ăn của ta, cũng không phải quá quan trọng đến thế. Mấy vị công tử, nếu cần thì.....

– Bây giờ, ta vốn không cần nữa.

Phượng Cửu Thiên quyết đoán chặn lại lời nói của gã, nhìn gã rời đi mang theo khuôn mặt đầy thất vọng. Hắn không khỏi nở nụ cười, nói:

– Cũng còn tốt, cũng còn tốt a. Đến cùng, thì vị Lý Đại Hỉ kia cũng coi như không có tham tiền đến vậy nha. Vì vậy, y vẫn tính là một vị nhà quê khả ái đi.

Hắn buộc miệng thốt ra lời này, Giang Bách Xuyên liền không cao hứng, trầm mặt nói:

– Tuy rằng, Đại Hải nhà chúng ta tham tiền, nhưng cũng rất đáng yêu a.....

Lần thứ hai, Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên đều há mồm ra, tiếp theo, cả hai dờn tầm mắt nhìn về phía Trương Đại Hải một cái. Cuối cùng, cả hai đành lựa chọn từ bỏ, cùng dự định chờ đến khi Giang Bách Xuyên cố gắng hồi phục lại tốt rồi, nhìn xem tại sao hắn lại bị một vị nhà quê này làm cho mê hoặc đến vậy đi.

– Được rồi, ta cũng đâu phải chê bai gì y a. Nhanh đứng lên đi còn mau mau xuất phát đi a, người ôm lấy y cùng đi đi, ở đây cũng không còn việc gì nữa nhì.

Nhiếp Thập Phương đứng lên phía trước, nói:

– Hỡi Giang Bách Xuyên xem, đến cùng, là phải đi về đâu đây.

– Quay về thôn của Đại Hải đi.

Giang Bách Xuyên ôm Trương Đại Hải đứng dậy:

Quá tốt rồi. Bắt đầu từ bây giờ, mình có thể cùng với Đại Hải, song túc song phi a. Đến lúc đó, mình sẽ dẫn Đại Hải đi gặp mặt vị Lý Đại Hỉ cùng với tên Thẩm Thiên Lý kia đi. Ân. Mình nghĩ, hai người họ nhất định sẽ vì mình hạnh phúc mà vui mừng a.

– Nếu như, Thẩm Thiên Lý nhìn thấy người ở cùng với vị nhà quê này, thì hắn cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt a.

Nhiếp Thập Phương ở bên cạnh dễ dàng nhìn thấu tâm tư bây giờ của tên bạn tốt này, lập tức phát ra giọng điệu lạnh lạnh tung ra một lời đả kích.

Đối mặt với lời nói móc của Nhiếp Thập Phương, Giang Bách Xuyên liền khịt mũi coi thường, mà đáp lại.

– Rơi nước mắt? Tại sao hắn lại muốn rơi nước mắt hả. Hừ hừ. Lý Đại Hỉ nhà bọn họ làm sao lại có thể so sánh được với Đại Hải hả? Đại Hải nhà ta, lại biết chơi cờ rất giỏi, hơn nữa, y còn làm cơm, ăn đến cực kỳ ngon. Nào giống như vị Lý Đại Hỉ kia, tự làm ra một bữa tiệc, khiến chúng ta ăn đến sợ hãi, cho đến hiện tại vẫn còn không ai dám đặt chân lên Bích Thanh sơn đây.

– Vị nhà quê này biết chơi cờ sao?

Nhiếp Thập Phương thực sự là kinh ngạc vô cùng, liếc mắt trao đổi cùng với Phượng Cửu Thiên. Hiện tại, cả hai đã hiểu được đại khái, vì sao tên gia hỏa Giang Bách Xuyên này có tầm mắt cao hơn đâu lại bị vị Trương Đại Hải đây, mê hoặc đến đầu óc choáng váng rồi đi.

– Đó là đương nhiên

Giang Bách Xuyên kiêu ngạo như một con khổng tước hãnh diện xòe cái đuôi rực rỡ của mình ra để mọi người chiêm ngưỡng. Hắn lại bắt đầu nói ào ào, không ngừng, kể ra mọi chỗ tốt của Trương Đại Hải.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên ở bên cạnh nghe đến tóc gáy dựng đứng, da gà nổi lên từng lớp một rơi vãi đầy đất. Thực sự là không thể chịu nổi nữa, Phượng Cửu Thiên kéo Giang Bách Xuyên lại một cái.

– Chờ đã, cái người mà ngươi cái vị mà ngươi thích đây, đến bát tự của người ta vẫn còn không biết, cũng chưa biết là người ta có thích nam nhân như ngươi không, ngươi cũng vẫn chưa cưới người tabước vào cửa nữa. Vậy mà, há miệng ra khép miệng lại, đã thành Đại Hải của nhà ngươi. Huống hồ gì, nếu nói về chơi cờ, thì đúng là vị Lý Đại Hỉ kia vốn không sánh nổi với cái vị Trương Đại Hải này đi. Nhưng, nếu nói đến trồng trọt chăm sóc hoa màu, thì tựa hồ như là vị nhà quê này của nhà ngươi cũng chưa chắc gì tài giỏi bằng vị kia đi. Lý Đại Hỉ – người ta đây, còn ở phía sau Bích Thanh sơn khai khẩn hơn hai mươi mẫu đất hoang ra kia đấy.

– Cái kia Cái kia

Giang Bách Xuyên vốn từ nghèo nàn. Ngẫm lại là do bản thân hắn yêu Đại Hải quá nồng nhiệt, khoe khoang về y có chút nói quá trớn a. Liền không thể làm gì khác hơn là ngừng khoe khoang lại, mím môi, lẩm bầm nói:

– Ân. Mặc dù, mấy lời ta nói vừa rồi, là có chút nói quá. Nhưng, Đại Hải đúng là người của Giang Bách Xuyên – ta đây. Đây là điều chính xác một trăm phần trăm a. Trong khi ở trên vách núi, cả hai ta đều đã nói xong rồi, đến cõi âm, y phải gả cho ta.

– Làm sao mà ta lại nghĩ ra chút mùi vị âm mưu quỷ kế ở đâu đây a?

Nhiếp Thập Phương có ý khục khịt mũi, hít vào hai cái, lại nói:

– Ngươi là làm sao để y đồng ý bản thân để gả cho ngươi đây. Không phải là, ngươi đã nói cho y rằng, ngươi đến cõi âm rồi, thì ba tên bằng hữu của ngươi, là ta, Cửu Thiên cùng Thiên Lý sẽ đốt rất nhiều tiền giấy xuống dưới cho ngươi đi?

Giang Bách Xuyên suất chút nữa ngã nhào, té xuống một cái chổng vó rồi đi. Hắn ngạc nhiên nhìn Nhiếp Thập Phương:

– Ta ta vẫn luôn biết ngươi là kẻ rất thông minh. Bất quá, lần này, ngươi cũng có chút thông minh thái quá rồi đi? Ngươi ngươi liền lấy cái này ra mà đều có thể đoán được vậy hả?

Sắc mặt của hắn đột ngột dâng lên một vẻ mặt đầy tức giận: ”

– Nói. Có không phải người vẫn luôn ở phía trên, có ý định xem ta xấu mặt có phải không. Mãi cho đến tận khi cái con rắn vô lại kia xuất hiện. Các người mới không thể nhìn nổi nữa, mới xuống dưới cứu ta. Cả hai người đã đợi đến khi ta đã sắp ngòm củ tỏi, lúc này mới ra tay giúp đỡ phải không hả?

Sắc mặt của Phượng Cửu Thiên cùng Nhiếp Thập Phương cùng một lúc đều biến thành đen.

Phượng Cửu Thiên nhở mấy cái xuống mặt đất:

– Phi phi phi. Sớm biết, người nghĩ oan cho người tốt đến vậy. Thì ta vốn nên mặc kệ cho người ngã chết đi cho rồi đi. Người cảm thấy chúng ta còn sợ phải để cho người chết a. Không phải để cho người chết rồi thì vừa vặn giúp cho cuộc tranh giành vị trí mình chủ lại bớt đi một đối thủ còn tốt hơn hay sao. Thập Phương vốn là nghe được, khi cái vị Trương Đại Hải này, mắt thấy đều sắp phải chết đi rồi, còn không quên nói là quả trịch phượng đều là do người dùng vàng mới mua được cho nên y càng không chịu ăn. Sau đó, lại nghe người nói y vốn rất yêu tiền, lại dựa vào sự hiểu biết về cái tính tình này của người. Hắn mới suy ra đúng cả mười phần mười cái lời người đã dụ người ta đồng ý gả cho người đi. Người còn không dám nói, bản thân người không phải cũng có ý bày ra quỷ kế đi, còn nghĩ oan đổ thừa cho bọn ta.

Giang Bách Xuyên ứa ra mồ hôi lạnh ở trên trán cũng đang nhỏ xuống rồi đi, nói:

– Xin lỗi, xin lỗi a. Ta không biết, các người lại hiểu rõ ta đến mức này mà.

Hắn lại quay đầu nhìn, túm lấy con rắn to đã bị Nhiếp Thập Phương cướp được, vác ở trên lưng, bắt giác tự nói:

– Không biết Đại Hoàng có ăn thịt rắn hay không đây. Hừ hừ. Nó suýt chút nữa đã hại chết Đại Hải rồi đi. Ta liền muốn nó lập tức phải đền mạng a.

– Hiện tại, ta là chủ nhân của nó. Bởi vì chủ nhân của nó đã cứu mạng các người. Cho nên, nó đã lấy công chuộc tội rồi đi. Người không thể tàn nhẫn quăng nó cho chó ăn nha.

Nhiếp Thập Phương bảo vệ con rắn to xui xẻo vẫn còn đang ngất xỉu, luôn quấn ở trên lưng mình. Nó vẫn còn không biết, bản thân vừa đi ngang qua quỷ môn một vòng, suýt chút nữa, liền đi vào khỏi ra luôn rồi.

Đang nói chuyện đến đây, đã đi đến nhà của Trương Đại Hải, Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên đi vào nhà, liền bắt đầu gào um lên như sói tru a.

– Trời ạ – a. Bách Xuyên, Bách Xuyên, người người liền sống ở cái nơi này ra sao hả? Trời ơi. Cái kia đó là nhà bếp hả? Tại sao cái vách tường kia lại là màu đen a, là để ống khói thả vào trong phòng sao? Trời ạ. Ở cái nơi này mà nấu ra một bàn cơm nước đi nữa, mà người cũng có thể ăn xuống sao hả?

Hai tên thiếu gia đây, đều đồng loạt thực hiện một động tác, là vừa vươn tay, vỗ lên cái trán, vừa ở một bên khoa trương kêu to. Giọng nói của cả hai to đến mức, thậm chí, là Trương Đại Hải vốn đang ngủ đến

mê mang cũng đều bị ảnh hưởng đến mà thức tỉnh.

Mà Đại Hoàng ở ngoài sân, lại hướng về phía bên trong phòng, bắt đầu tru lên, ‘gâu gâu’ sủa to. Nó cho rằng hai kẻ xa lạ này lại phát ra mấy tiếng kêu gào quỷ quái, khẳng định là, gây bất lợi đến chủ nhân của mình cùng Giang Bách Xuyên a.

Thực sự là loạn thành một nùi rồi a.

Giang Bách Xuyên đơn giản không thèm đi để ý tới hai cái tên gia hỏa quen sống trong nhung lụa này nữa. Mà là, hấn nhích gần đến sát bên cạnh người của Trương Đại Hải, thân thiết hỏi han ân cần. Một lúc thì hấn mang nước đến cho y. Một lúc lại giúp y kiểm tra vết thương, một lúc lại đi ra ngoài bế Đại Hoàng đi vào cho y nhìn.

Cảnh tượng này, nói chung, chỉ có thể đúc kết được một câu nói. Đại vương uy phong lẫm lẫm cai trị cả một ngọn núi ngày xưa, hiện tại, đã hoàn toàn biến thân thành, vị trung khuyến bần bệ, rất chịu khó chạy đến chạy đi chăm sóc cho người khác a.

– Ta không dám tưởng tượng nổi nữa rồi. Lẽ nào, Thiên Lý chính là ở trong cái cảnh tượng này mà cười Đại Hải trở về hay sao hả?

Nhiếp Thập Phương vẫn phát ra tiếng chắc chắc, chợt nghe bên ngoài, có giọng điệu cười nói lớn tiếng của một người nữ nhân truyền đến:

– Ôi, Đại Hải. Làm sao mà, sáng sớm nay, nhà các người vẫn còn khóa chặt cửa a. Người ta đến gặp người, kết quả là, người không ở, nên mọi người đều liên đi rồi

Theo tiếng nói, một ả nữ nhân ăn mặc lòe loẹt, lớp phấn thoa ở trên mặt dày đến mức, khiến nó trắng bệch, lại xoay eo, vén váy, uốn éo bước đi, không khác gì bộ dạng của bạch cốt, liền đi qua cửa sân vào nhà.

– Nhiếp Thập Phương.

Giang Bách Xuyên thấp giọng gọi, rốt cục cũng khiến cho Nhiếp Thập Phương ớn lạnh rùng mình từ sâu trong hổ băng, mà hồi phục lại tinh thần, sợ hãi bật thốt lên:

– Giang Bách Xuyên, đừng đừng nói cho ta biết, nữ nhân này là mẹ vợ tương lai của người đi.

Trời ạ. Thật đáng sợ a. Quả thật, với dùng cái hình ảnh tam cô lục bà (*) mới diễn tả hoàn mỹ được cái bộ dạng này nha.

– Đương nhiên là không phải rồi a. Đại Hải là cô nhi.

Giang Bách Xuyên thấp giọng, gần lên từng câu một:

– Người đi nghĩ một cách bịa ra lý do gì đó, đuổi đi ả đi ra ngoài đi. Nếu cần thiết có thể giết người diệt khẩu a.

Vừa nãy, hắn đã điểm huyết ngữ của Trương Đại Hải khiến y mê mang mất rồi, y cố sức muốn mở mắt ra cũng không nổi nữa. Còn Giang Bách Xuyên, sau khi đã đối phó ả bà mối này thất bại mấy lần, liền quyết đoán, đưa lại quyền sinh sát vào tay của tên bạn tốt.

Tuy rằng, ở trên vách núi, Đại Hải đã đồng ý sẽ gả cho mình rồi. Nhưng, bởi vì y đang rơi vào tình cảnh biết trước bản thân sẽ chết đi. Ai biết được, chờ đến khi y sống lại lần nữa, có còn giữ lời hứa hẹn nữa không a. Cho nên, hiện tại, mình nhất định phải diệt trừ tất cả mọi khả năng có thể hấp dẫn y từ chối mình đi. Bắt đầu, chặt đứt từ những đầu mối không ổn nhất ở trước mắt a.

Ngoài cửa, Đại Hoàng tru lên, sữa cũng to hơn, khiến cho Giang Bách Xuyên càng cảm thấy vui mừng:

– Đại Hoàng, làm rất khá. Về sau, ta lại dẫn người lên núi, muốn ăn bao nhiêu xí quách cũng đều cho người a. Tốt lắm, dùng sức cắn ả cho ta. Giỏi lắm a, nhào tới ả một cái a.

Giang Bách Xuyên ở trong phòng lại lâu bầu, hò hét cổ vũ cho Đại Hoàng a.

– Không cần ta cản người, cái bà già chủ chứa kia, cũng đã bị chó cắn chạy mất dép rồi a. Chắc chắn. Vừa nhìn ả uốn éo thân người bước đi từng bước nhỏ tẹo, phải gọi là một nhàn liễu rũ mềm mại xuôi theo gió. Ta lại còn tưởng rằng, đôi chân của ả, có bao nhiêu nhỏ đây. Kết quả, không ngờ được là, chó vừa sửa một tiếng. Ngay lập tức, liền mặc kệ hết hình tượng, mà dùng hết sức chân, mở lớn bước chân, mà chạy nha. Chạy trốn còn nhanh hơn cả gà rừng nữa đi.

Nhiếp Thập Phương không giữ lại chút khẩu đức nào, thẳng thắn nói móc.

– Ta nói, đến cùng là ả kia đến đây là để làm gì a?

Phượng Cửu Thiên rất cục không nhịn nổi nữa, hỏi ra nghi ngờ ở trong lòng.

– Bà mối

Giọng nói rầu rĩ của Giang Bách Xuyên đáp lại. Vừa nghĩ đến phản ứng của hai tên bạn tốt khi vừa nghe xong hai chữ này, hắn càng liền cảm thấy vô lực.

– Mối Bà mối?

Không hề làm hấn thất vọng, hai tên này lập tức bạo phát ra tiếng cười vang vọng đến rung trời lở đất, cuối cùng, cười đến chảy cả nước mắt. Nhiếp Thập Phương ôm bụng cười quần quại, lắp bắp nói:

– Không Không xong rồi. Trời ạ, bà mối Ha ha ha

Nhưng mà, đột ngột, Nhiếp Thập Phương lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

– Bách Xuyên, bà mối tới đây để làm gì?

Sắc mặt của Nhiếp Thập Phương biến đổi, như là mới vừa ăn phải một con ruồi chết vậy, nói:

– Người đừng nói cho ta biết, là tới làm mai cho vị nhà quê – ý trung nhân của người đi?

Nhìn vẻ mặt của Nhiếp Thập Phương, xem ra, nếu như Giang Bách Xuyên đáp là đúng vậy, thì sau một khắc, hấn sẽ liền té xỉu vậy.

– Nếu như ta nói là đúng vậy, thì sao đây?

Giang Bách Xuyên bày ra một bộ mặt viết lên hàng chữ ‘người có thể bất tỉnh’. Có điều, hấn phát hiện ra, định lực của Nhiếp Thập Phương cư nhiên đã tiến bộ không ít a.

Nhiếp Thập Phương cùng Phương Cửu Thiên đều đồng tình mà nhìn tên bạn tốt trước mặt của mình a. Cuối cùng, Nhiếp Thập Phương chậm rãi lắc đầu:

– Bách Xuyên. Ta đã có thể khẳng định, người muốn cưới Trương Đại Hải về, xem ra, sẽ không dễ dàng giống như Thiên Lý vậy a.

– Không sao cả, cái này, ta gọi là bởi vì yêu rồi, mới cưới. Còn, cái kia của Thiên Lý, lại được gọi là cưới trước, rồi mới bắt đầu ở chung mà bồi dưỡng cảm tình. Tương đối mà nói, ta vẫn cảm thấy phương thức này của hai chúng ta vẫn tốt hơn.

Giang Bách Xuyên an ủi hai tên bạn tốt này, kỳ thực, hấn càng đang tự an ủi chính mình a.

– Xong rồi a. Mỗi một người đều phải con đường riêng của mỗi một người cần phải đi. Ta cũng không có cửa nào quần nổi người nữa. Làm sao bây giờ? Bọn ta vốn muốn cùng đi với người đến Bích Thanh sơn. Có điều, rất hiển nhiên, xem ra là người vốn không đi được rồi a.

Nhiếp Thập Phương buông tay, bày ra một bộ dạng cực kỳ tiếc nuối.

– Ân, các người cứ đi trước đi. Đến lúc đó, ta sẽ dẫn theo Đại Hải cùng đi đến Bích Thanh sơn. Nếu có thể, liền tổ chức hôn lễ ở nơi đó luôn đi, để Thiên Lý cùng Đại Hỷ còn có cả hai người nữa, làm người chứng hôn cho chúng ta a. Lão gia hoả ở môn phái, cũng liền khỏi cần phải đưa tin đến, đỡ phải nhị bái cao đường.

Lời nói này của Giang Bách Xuyên Thoại lại gợi ra một tia lo lắng khác của Nhiếp Thập Phương:

– Bách Xuyên. Lúc trước chuyện của Thiên Lý cùng Đại Hỷ, cũng đã phải hao phí dây dưa đến hết cả tuần lễ a. Sự môn của người liệu có thoả mái mà đồng ý, chấp nhận cho người cưới vị Trương Đại Hải này sao? Còn ả Hàn Phương tiên tử ở nơi đó thì làm sao bây giờ?

– Điểm ấy, người không cần lo lắng a.

Giang Bách Xuyên rốt cục tràn ra một mặt mỉm cười vô cùng nhẹ nhàng, tặc lưỡi một cái, nói.

– Lần trước, khi ta quay về võng mang sơn, cũng đã kể lại chuyện của Thiên Lý cho một đám mấy lão gia hoả trong môn phái, nghe cả rồi. Chung quy là, bọn họ nhận định rằng, ta là còn người có tâm hám danh tham lợi khá nặng, chắc chắn sẽ không vì bất kỳ cái gì, kể cả cái điều mà nhân gian hay gọi là ái tình, mà từ bỏ quyền thế. Cho nên, cả một hàng người ở trong môn phái đều ở trước mặt ta, sốt sắng mà bày tỏ thái độ, nói chắc chắn rằng, sẽ không ngăn cản ta truy tìm tình yêu chân thành của mình a. Còn ở nơi đó của ả Hàn Phương tiên tử, ta đồng ý cưới liền cưới, không muốn cưới thì liền không cưới thôi.

Phượng Cửu Thiên vỗ tay mấy cái, đậm mặt nói:

– Chắc chắc. Thực sự là phong khoáng đến mức khiến người ta cảm động dạt dào a. Có điều, tin ta đi, nếu như các sư bá sư thúc đều biết, người thật sự đã tìm được tình yêu chân thành của chính mình. Đám người đó sẽ hận không thể tự may miệng của mình lại đâu a.

Hắn lại nhìn quanh bốn phía một cái, lại nói tiếp:

– Được rồi. Nếu đã như vậy, thì ta cùng Thập Phương liền cáo từ thôi. Bách Xuyên, bọn ta ở trên bích thanh núi chờ người cùng người vợ nhà quê của người a. Tuyệt đối đừng nuốt lời nha. Ta lại kêu Đại Hỷ tự tay làm cho người một bàn tiệc đã lâu vẫn chưa ném lại, để mừng ngày thành hôn của các người có được hay không đây?

Lời này của Phượng Cửu Thiên vừa nói xong, đã đổi lấy một cái liếc trợn trắng mắt của Giang Bách Xuyên, được tặng kèm thêm một tiếng “mau cút đi”, tay liền bày ra động tác tiễn bước hai tên đại ôn thần này đi.

Ánh nắng soi rọi vào trong phòng đang dần dần lắng xuống. Giang Bách Xuyên nhìn khuôn mặt của Trương Đại Hải ngủ đến an tường. Từ khóe mắt đến khóe môi của hắn, đều là không nhin được mà tràn ra ý cười.

Hiện tại, hắn vô cùng vui vẻ, lại mừng rỡ, cùng may mắn bởi vì cả hai người đều đã có thể trải qua một thời khắc sinh tử như vậy. Bằng không, bản thân hắn lại làm ra hành vi ngu ngốc mà từ bỏ Đại Hải – một

khối ngọc xinh đẹp đến vậy. Cho hắn biết được rằng, nếu bản thân bỏ qua y, thì hắn sẽ hối hận cả đời.

– Đại Hải, người muốn ăn chút gì không. Ta đi nấu cho người ăn.

Giúp Trương Đại Hải giải đi huyết ngủ, nhìn y chậm rãi mở mắt ra. Giang Bách Xuyên hỏi ra một câu này, giọng điệu phải gọi là nhu tình như nước, khiến cho Trương Đại Hải hoài nghi, không biết có phải là bản thân y còn đang ở trong mơ không vậy.

– Nói a. Người muốn ăn cái gì, ta đều nấu cho người nha.

Hắn sốt sắng muốn biểu hiện tốt ở trước mặt của người mình yêu. Căn bản, Giang Bách Xuyên đã quên mất bản thân hắn đến một chút chuyện nhóm củi đốt lửa cũng đều hoàn toàn không biết nữa là

– Người người sẽ nấu cơm sao?

Trương Đại Hải giãy giụa muốn đứng dậy. Y phi thường hoài nghi năng lực nấu nướng của tên công tử này nha. Lần trước không phải cũng nói đã từng cước đất qua rồi sao. Hậu quả là hắn đều đã phanh thây đám khoai lang của y thành vụn nhỏ à?

– Đương nhiên, là do ta tự nấu rồi. Đại Hải, người không cần hoài nghi ta a. Đầu bếp ở trên núi của bọn ta, đều là do ta tự mình dạy ra đó nha.

Giang Bách Xuyên vỗ ngực đảm bảo. Đùa gì chứ. Ngay lúc đây, là khoảnh khắc mắc xích quan trọng nha, làm sao mình lại có thể vuột mất được chứ hả? Huống hồ gì, lời vừa rồi, mình nói ra cũng không sai đi. Đầu bếp ở trên núi của mình, xác thực là, đều bị miệng mình dạy dỗ đến càng ngày càng xuất sắc mà.

Nghe hắn nói lời này xong, Trương Đại Hải càng không có chút yên lòng nào cả, lại càng không yên lòng. Nhưng với tình trạng bây giờ, khẳng định là, y không thể xuống giường được nữa. Tất cả đều là do cái con rắn to kia ăn quá tham. Y cảm nhận được thân thể của mình đã lập tức bị hút đi một nửa máu trong toàn thân rồi đi. Cả người của y đều yếu ớt, mềm nhũn, không còn có chút khí lực nào để nhắc bộ phận nào lên được cả.

Giang Bách Xuyên tiến vào nhà bếp. Trương Đại Hải nằm xuống giường một lần nữa, mí mắt nặng nề vẫn còn có cảm giác muốn ngủ tiếp. Trước khi thiếp đi, y mờ mịt nghĩ, bữa cơm này cũng không cần mình nấu a. Mình có thể ngủ tiếp rồi.

Trong phòng bếp truyền ra giọng hát nho nhỏ, hát bài đồng dao của đám hài tử, lạc điệu lẫn theo tiếng cười khúc khích khe khẽ. Bên khóe miệng của y cũng lộ ra một mặt cười hạnh phúc. Lần thứ hai, y chìm vào giấc ngủ sâu.

– CHÚ THÍCH:

(*) Tam cô lục bà: nghĩa đen là ba cô gái và sáu bà già, nghĩa bóng lắm chuyện, hay xăm soi chuyện người khác mỗi khi phụ nữ tụ tập lại với nhau.

8. Chương 7

Y cũng không biết là đã ngủ bao lâu rồi, có lẽ đã qua thời gian rất dài rồi đi. Y mơ mơ màng màng tỉnh lại. Trong phòng im ắng, cũng không thấy Giang Bách Xuyên, trong phòng bếp cũng không nghe được bất kỳ thanh âm gì nữa. Trong lòng của Trương Đại Hải cả kinh:

Xảy ra chuyện gì rồi đi? Lẽ nào tên công tử kia sau khi đốt cháy nhà bếp liền đã bỏ trốn chạy án rồi à?

Y vừa mới nghĩ tới đây, liền nhìn thấy Giang Bách Xuyên vội vội vàng vàng từ bên ngoài đi vào, trong tay còn đang bưng một cái thố to nghi ngút khói.

Trương Đại Hải thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng vì lòng tiểu nhân của mình mà vô cùng xấu hổ. Giang Bách Xuyên vừa vào nhà liền thấy y đã tỉnh rồi. Phản ứng đầu tiên của hắn là sững sờ. Tiếp theo, cái lớp da mặt của hắn vốn có độ dày, sánh ngang với tường thành lại liền không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

– Đây là cháo người nấu à?

Trương Đại Hải nhìn cái thố to được đặt ở trước mặt mình, bên trong lại là màu trắng đục sền sệt của cháo, lan tỏa ra mùi cá thơm nồng đậm, rốt cục y cũng tràn ra một nụ cười vui mừng yên tâm.

– Là ta mua mua

Thực ra, Giang Bách Xuyên rất muốn nói là do hắn tự tay nấu. Chỉ có điều, nếu hắn nói vậy, thì cũng chỉ lừa được y nhất thời mà thôi, cũng không thể nào lừa gạt y được cả một đời a. Huống hồ gì, chút nữa đây, hắn sẽ nói ra một sự thật, mà sẽ khiến cho bản thân hắn lập tức sẽ bị biến thành kẻ gây nên tội ác ngất trời, ở trong mắt của Trương Đại Hải rồi đi.

– Mua? Không phải người nói là người muốn tự mình nấu à?

Trương Đại Hải nghi hoặc nhìn hắn, tiếp theo, tầm mắt của y lại chuyển qua, nhìn một đám hồng hồng đen đen rải rác ở trên hai bàn tay của hắn.

Giang Bách Xuyên không hề dám nhìn đến ánh mắt của người yêu đang săm soi thân người của hắn một chút nào a. Thực là.... Chưa bao giờ mình từng ném qua tư vị uất ức đến thế này đi a. Một mực, chỉ là bởi vì đối mặt với tâm tính thiện lương của Đại Hải, cho nên, mình mới càng không thể có cái lí do nào mà để phải lừa gạt y cả a.

Hắn trốn tránh ánh mắt thăm dò của Trương Đại Hải, ấp úng nói:

– Cái kia Ta ta vốn là muốn nấu a. Chỉ là không không nấu tốt lắm..... Cho nên..... vì lẽ đó

Hắn cố gắng giấu hai cái bàn tay ra phía sau lưng của mình. Vừa nãy, bản thân đã phải trải qua một quá trình nấu nướng chật vật đến cùng vẫn là bị thất bại, cũng đã đủ mất mặt rồi đi. Đến cả hai bàn tay của hắn cũng đã biến thành bộ dạng vô cùng thô thảm, càng không hề muốn bày ra để khiến cho hắn càng mất mặt thêm nữa đi.

– Cho ta nhìn một chút

Trương Đại Hải cố chấp kéo hai bàn tay của hắn ra. Hai bàn tay, ban đầu vốn có mười đầu ngón tay thon dài, mạnh mẽ, màu lúa mạch nhàn nhạt, sạch sẽ. hiện tại, cả mười ngón đều đã không nhìn ra màu sắc vốn có nữa rồi, trên làn da tay hiện ra vài đường đen xám sậm màu tro bụi, còn có cả một vài vết thương nhỏ nhỏ rải rác, bên trong còn rỉ ra cả máu tươi, trôi ra cùng với cả tro bụi nữa, tạo nên một loại màu sắc dữ tợn không nói thành lời được.

– Đại Đại Hải.....

Giang Bách Xuyên nghĩ muốn rút tay về, lại bị Trương Đại Hải nắm lại càng chặt, y nói tiếp:

– Căn bản là, ngươi không nấu cơm đúng không? Máy cái vết thương này đây, là do bị dao xắt đồ ăn cắt bị thương đi, còn bị củi làm xước da chảy máu, bị lửa đốt đến phỏng rộp lên đi?

Y cẩn thận, dịu dàng xoa xoa lên mấy vết thương nhỏ xíu kia, giọng điệu lại bình tĩnh.

– Ân, đều đúng a.

Đã đến phần tự thú rồi đi. Cũng đã nói đến đây rồi, thì mình cần gì còn phải sợ mất mặt hơn nữa a? Đại Hải muốn cười thì liền cười đi. Nhân lúc này, thì cứ để cho y cười đã đi nha, sau đó, lại để cho y khóc suốt mướt bù lại a.

– Ngươi có võ công rất cao đúng không? Trước đây, ngươi chỉ từng cầm kiếm hoặc là cầm đao đi. Từ xưa tới nay, chưa từng có ai có thể thương tổn được ngươi đi?

Vẫn là giọng điệu bình tĩnh đó, chỉ có điều, bàn tay của Trương Đại Hải đang nắm lấy tay của Giang Bách Xuyên đã có chút run rẩy.

– Ân. Coi như là thế đi. Bàn về võ công, thì kẻ có thể bị đánh ta bị thương, thực sự, vốn không nhiều nha.

Lời này vốn không phải là do hấn thối phồng. Bởi sự thật là, ngoại trừ mấy lão trưởng lão quái vật luôn thích đi tổng tiền kẻ khác, cùng với mấy tên huynh đệ Thảm Thiên Lý ra, thì kẻ có thể ở dưới tay võ công của hấn mà toàn thân trở ra, đúng là không nhiều a, cho nên, càng khó phải nói đến kẻ có thể đánh hấn bị thương đi.

Bất quá, vào lúc này, trong tình cảnh thế này, được Trương Đại Hải chấp vắn, hỏi bản thân hấn có bao nhiêu lợi hại. Giang Bách Xuyên lại không cảm thấy mừng rỡ một chút nào cả. Hấn suy ngẫm mãi vẫn không ra ý tứ của y. Suy nghĩ đi vào ngõ cụt, cho nên, hấn tự động lý giải ý tứ khó hiểu này của Trương Đại Hải thành: “Người vốn lợi hại đến thế, lại để cho bản thân bị dao xắt đồ ăn với cây củi, đám lửa bắt nạt được hay sao a”, đó, đương nhiên là hấn bị y chê cười nha.

– Người Vì sao người lại đối xử tốt với ta đến vậy chứ?

Trương Đại Hải đột ngột cúi đầu xuống, mái tóc rũ xuống, cái trán chạm lên trên đôi tay lấm đốm vết thương nhỏ hồng hồng đen đen, chồng lên nhau, đang bị y nắm chặt lại đến gắt gao. Giang Bách Xuyên cảm nhận được ở trên mu bàn tay của hấn, truyền đến một trận ầm ướt:

Điều đang diễn ra ở trước mắt đây, có phải là, là thật hay không đây? Có thể sao? Đại Hải của mình đang khóc sao, đang... vì đôi bàn bị thương có chút xiu của mình mà khóc lên a.

– Tại sao, lại muốn đối xử tốt với ta đến vậy a?

Trương Đại Hải phát ra giọng nói nghẹn ngào, nói tiếp:

– Khi bị mắc kẹt ở trên vách núi, rõ ràng, người có thể tự cứu lấy bản thân mình đi. Tại sao không chịu thả tay ta ra, lại tình nguyện để ta kéo người cùng chết hử? Tại sao, cứ nhiên, người lại vì ta, mà cam tâm đi vào nhà bếp, cái loại nơi chốn dơ bẩn, ngoại trừ chỉ có khói dầu hôi hám ra, cũng sẽ không còn có bất kì cái gì sạch sẽ khác nữa đi? Rõ ràng là một đôi bàn tay này, vốn không ai có thể làm cho nó bị thương nổi. Thế nhưng, tại sao lại phải để chỉ một con dao xắt đồ ăn, mấy cây củi, đám lửa nhỏ lại gây ra một đám vết thương, trái cũng có, phải cũng có, chẳng chịt đến vậy? Giang Bách Xuyên, người Ô ô ô

Sau khi đã hỏi liên tiếp mấy câu tại sao, Trương Đại Hải trực tiếp gác đầu, nằm ở trên tay của Giang Bách Xuyên mà khóc rống lên. Xưa nay, hấn cũng không biết được, nước mắt của đại nam nhân là thứ gì. Nhưng lúc này đây, Giang Bách Xuyên thật sự cảm thấy đau lòng, bởi những giọt nước mắt này là rơi xuống từ y đi.

Giang Bách Xuyên ngậm ngẫn ở nơi đó, sau một lúc lâu, hấn mới phục hồi tinh thần lại:

Đại Hải đang khóc. Thật sự là, vì đôi bàn tay bị thương này của mình, hay là, vì đang thay hấn phát tiết ra những nỗi khổ sở, khó chịu mà cả hai đã phải chịu đựng ở trên vách núi đây.

Thế nhưng, có bị thương đến thế này cũng có tính là cái gì đi? Bởi vì, nỗi khổ sở, đau đớn ngoài da thịt này, vốn nhỏ bé không đáng kể gì so với niềm hạnh phúc mà mình đã nắm được ở trong tay là vẫn được ở

bên y thể này a.

– Đại Hải.....

Hắn chậm rãi cúi người xuống, kéo cái người nào đó đang khóc rống lên, vào trong lồng ngực của mình. Vào ngay lúc này, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ được cái loại cảm xúc chân chính, khi mà Lý Đại Hải vui vẻ thì Thẩm Thiên Lý cũng sẽ vui vẻ; khi mà Lý Đại Hải đau lòng thì Thẩm Thiên Lý cũng sẽ đau lòng.

Hóa ra, trăm ngàn năm qua, vốn đã có bao nhiêu cổ nhân đã tán tụng, vướng vào một chữ ‘tình’ này rồi, thì quả nhiên là sầu bi triền miên a. Khiến cho trái tim lạnh lẽo, cứng rắn như sắt của hắn, cũng bởi vì nước mắt của Đại Hải mà hòa tan ra một mảng nhu tình như nước rồi a.

– Mấy cái vết thương này đều là chuyện nhỏ nhất mà thôi. Căn bản, người không cần để ở trong lòng. Trước tiên, người ăn cháo đã. Lúc này, cháo cũng nguội bớt rồi đi, đang ấm nóng, vừa ăn rồi đi, mau ăn đi. Bằng không, cháo này sẽ nguội mà phát tanh a. Chờ đến mai, ta sẽ đi mua cho cháo táo đỏ cho người ăn a. Hôm nay thì loại cháo đó vừa bán hết mất rồi.

Giang Bách Xuyên bưng cái thố cháo này lên, liền cảm thấy bất mãn, mấy loại cháo của cái cửa tiệm thực sự là quá ít mà, chỉ có ba, đến năm loại đều toàn là loại cháo cơ bản nhất, hơn nữa, đến tổ yến cũng đều hoàn toàn không có. Thật quá đáng mà. Chờ qua mấy ngày này, chuẩn bị tốt một chút, sau đó, hắn sẽ dẫn Trương Đại Hải lên sơn trại, nhất định phải bồi bổ thân thể của y đến khỏe mạnh thì thôi a.

Trương Đại Hải nghe xong lời nói này của hắn, liền nghe lời, vội vã nâng cái thố này lên, yên lặng một hơi ngoan ngoãn, chậm rãi uống xuống. Y biết thố cháo này không rẻ, muốn ba đồng tiền mới mua được một bát nhỏ a. Ngày thường, mỗi lần y đi ngang qua cửa tiệm bán cháo này, cái mũi của y cũng đã phải dùng sức hít sâu vào mấy lần cái mùi cháo thơm ngon này a. Nhưng cho tới bây giờ, y vẫn không đành mua qua một lần nào.

– Ăn thật ngon a.

Trương Đại Hải thả cái thố cháo xuống, tầm mắt vừa chuyển, nhìn về phía đôi bàn tay của Giang Bách Xuyên:

– Giang Bách Xuyên, có phải là người vừa không nấu được cháo thì liền lập tức chạy ra ngoài đi mua cháo đi? Bởi, người đã trở về lâu đến vậy, mà cháo này vẫn còn nóng, có thể thấy được người chạy đi mua rồi chạy về, nhất định là rất vội đi. Cái cửa tiệm bán cháo kia cách nhà ta cũng không gần đâu.

Y lại bắt đầu cảm động.

Nếu như lúc này mà nói cho Đại Hải biết được, hơn phân nửa cái nhà bếp kia của y đã bị mình đốt cháy trụi, thì liệu y có chịu nổi hay không đây a? Sau khi nghe xong sẽ không đợi đến một khắc liền đuổi mình ra khỏi cửa đi?

Giang Bách Xuyên gian nan, do dự nghĩ. Ở trong lòng trực tiếp tự thống hận, lại tiếp tục mắng nhiếc chính mình:

Thật ngu ngốc mà. Tại sao mình lại tự muốn cậy mạnh a? Ở trước mắt thấy, tình cảm của cả hai đều đang được bồi dưỡng trên đà phát triển tốt đẹp a. Nếu, đến cuối cùng, mình vừa mở miệng ra, tự thú rằng mình vừa đốt nhà bếp của y xong, thì Đại Hải còn sẽ không phải liều mạng cùng mình hay sao nha.

– Đại Hải, ta ta muốn tự thú một chuyện với người a.

Giang Bách Xuyên cố sức gom hết dũng khí. Bởi, cho dù hiện tại không nói, thì sau đó cũng sẽ phải bị vạch trần a.

– Chuyện gì nha?

Trương Đại Hải thật thoải mái do đã có mỹ thực vào bụng rồi a, y nắm tay của Giang Bách Xuyên, bày ra một vẻ mặt vô cùng rạng rỡ, phấn chấn.

– Cái thố cháo kia thật sự rất thơm ha.

Không được a. Đại Hải nắm chặt tay của ta đến vậy, thời khắc này lại ngọt ngào đến thế. Ta làm sao lại có thể tự mình mở miệng nói ra một chuyện sát phong cảnh vậy đây?

Đôi môi của Giang Bách Xuyên run rẩy. Lời lẽ thật sự, muốn nói ra, ngay lúc này lại phải nuốt trở vào, liền uốn lưỡi thay vào một câu nói khác.

– Nha, ta biết a. Cháo đó thật sự rất thơm. Giang Bách Xuyên, đa tạ người a.

Trương Đại Hải có chút mơ hồ khó hiểu. Chỉ là nói chuyện này, thì sắc mặt của Giang Bách Xuyên cũng quá trịnh trọng đi.

– Đại Hải, ta còn có một việc phải nói cho người biết.

Nhìn Trương Đại Hải buông tay hấn ra, xoay người quay đầu lại tìm thứ gì đó, Giang Bách Xuyên hít sâu vào hai cái, để lấy dũng khí mở miệng tiếp.

– Ân, người cứ nói đi a.

Trương Đại Hải từ trên đầu giường, lấy ra một cây kim may đồ:

– Giang Bách Xuyên, người nhìn xem, cái áo ngoài của người không cẩn thận đều đã bị vướng rách cả rồi a. Mau cởi ra, để ta vá lại cho người đây.

Y giơ lên cây kim đã được xỏ chỉ vào ở trong tay.

– Nha

Giang Bách Xuyên có chút ngây ngốc, sững sờ ở đó, cánh tay lại tự giác cởi chiếc áo ngoài đang mặc ở trên người ra, đưa cho Trương Đại Hải, nhìn cả người y đều dựa vào chần, đôi tay lại linh động, khéo léo, may vá đến thành thạo:

– Thật không ngờ được, người còn có một tay nghề này nha.

Lời này là hấn tự đáy lòng than thở ra.

– Từ nhỏ, ta vốn đã không có cha mẹ, một đứa cô nhi lại có thể tự mình trưởng thành đến ngần này tuổi đầu, ở trong nhà lại không có nữ nhân chăm lo. Trời nóng hay lạnh đều chỉ có một mình, cho nên đương nhiên là mọi việc trong nhà đều phải tự mình làm thôi.

Trương Đại Hải cũng không ngẩng đầu lên. Mà, hình dáng nay và chăm chú lúc này của y, ở trong lòng của Giang Bách Xuyên, quả thực, còn xinh đẹp, khả ái hơn cả tiên nữ nữa đi.

– Giang Bách Xuyên, không phải người vừa mới nói, có chuyện gì đó muốn nói với ta sao?

Trương Đại Hải cũng vừa may xong chỗ rách ở trên áo ngoài của hấn rồi. Chỗ đó được vá lại nguyên vẹn đến hầu như, nhìn không ra là đã từng có vết rách vậy. Y cũng cảm thấy khí lực ở trên người đã khôi phục lại một chút rồi, liền nửa nằm nửa ngồi, bắt chuyện với Giang Bách Xuyên, y nhích đến người đang ngồi bên cạnh mình, giúp hấn phủ cái áo vừa mới vá xong này lên người, vừa ở một bên hững hờ hỏi.

– Nha. Ta muốn nói Ta muốn nói là cái thố cháo kia cũng rất nhuyễn mịn đi, bởi vì đó là cháo cá nha.

Giang Bách Xuyên đều sắp muốn rơi nước mắt rồi a. Câu này, quả thật, là lời nói dối sứt sọc nhất từ trước đến nay, trong cả đời này của hấn a.

Thời khắc hạnh phúc mỹ mãn đến thế này a. Đại Hải ở trước mặt của mình lại bày ra ra dáng vẻ khéo léo, dịu dàng như là một vị thê tử hiền ngoan đến thế. Thì, làm sao mà mình đành nói ra cái việc mình đã lỡ đốt đi nhà bếp của y đây? Quá sát phong cảnh a, mình sẽ phá hỏng toàn bộ cảnh tượng an tường bình yên này mất a. Mà, trái tim của bản thân mình cũng đang lo sợ kinh hoàng tột độ đi. Đến một lời nói dối ra dáng chính tề một chút cũng không nghĩ ra được nữa a.

– Cái này, ta cũng biết a.

Trương Đại Hải ngơ vức nhìn về phía Giang Bách Xuyên, nói:

– Đến cùng là, người muốn nói cái gì đây, liền cứ nói thẳng đi. Ta đang chăm chú lắng nghe đây.

Có thể thấy được, lời nói dối của Giang Bách Xuyên thực sự là quá không ổn đi, đến người hàm hậu như Trương Đại Hải cũng bắt đầu hoài nghi rồi đi.

– Đại Hải, người người còn nhớ lời hứa hẹn khi hai ta vẫn còn mắc kẹt ở trên vách núi đi. Người đã đồng ý là sẽ gả cho ta a. Tuy rằng, hiện tại, hai ta vẫn chưa chết. Thế nhưng, người sẽ không nuốt lời đi?

Hắn vừa nói xong, cả khuôn mặt của Trương Đại Hải liền trực tiếp nhiễm lên một màu đỏ rực, lúng túng đến nói không ra lời.

– Đại Hải, người trả lời đi a. Người nhất định phải nói ra đáp án. Thì, ta mới có thể nói chuyện này cho người biết a.

Mặc kệ hết đi, trước tiên, vẫn phải tóm được người rồi lại tự thú tiếp a. Lúc này, Giang Bách Xuyên đã quyết tâm, nếu không được y đồng ý, thì bắt qua, hấn cướp y về vậy. Không phải, Lý Đại Hỉ cùng là bị Thảm Thiên Lý đoạt về à?

– Ta Ta Ta

Cả khuôn mặt của Trương Đại Hải đều đỏ hồng. Cuối cùng, y thấy tình huống, thực sự trốn tránh không thoát, mới cố sức phát ra giọng điệu còn nhỏ hơn so với muỗi kêu, mà hừ hừ nói:

– Nếu bây giờ, ta còn đổi ý, không chấp nhận gả cho người thì được sao? Người người đều đã đuổi bà mối của ta đi mất rồi. Sau này, còn có ai dám tới cửa làm mai cho ta nữa a.

Tuy rằng, ở trong lòng của y vốn là đã đồng ý. Nhưng, ngoài miệng thì y lại không thể trực tiếp nói ra như vậy đi. Bởi vì rất mất mặt a. Đến, Trương Đại Hải cũng cảm thấy trái tim lẫn suy nghĩ của bản thân mình hôm nay thật kì quái. Hay là do cả một ngày này, đều đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho một kẻ xưa nay chưa từng biết đau lòng vì người khác như y cũng bị ảnh hưởng đến. Bởi vì Giang Bách Xuyên hi sinh mình bảo vệ y, đối xử rất tốt với y, cho nên, mới dễ dàng lập tức công phá trái tim của y đi.

Trong lúc cả hai bị mắc kẹt ở trên núi, từ sớm, tự mình hứa rằng, khi cả hai đến cõi âm thì mình liền gả cho hắn. Khi đó.....

Nhưng, bản thân mình cũng không phải là vì mấy lời dụ dỗ của hắn, càng không phải là vì mấy đồng tiền giấy kia. Mà bởi vì, tựa hồ như.....

Tựa hồ như là gả cho tên ở trước mắt này, thật sự rất tốt a.

Trương Đại Hải bị lời nói phát trong ở trong tâm này của mình khiến cho y liền khiếp sợ, vội vã ngẩng đầu, lấp bắp, ấp úng nói lảng sang chuyện khác:

– Được rồi a. Giang Bách Xuyên, bây giờ thì người có thể nói cho ta biết, đến cùng, là đã xảy ra chuyện gì rồi đi?

– Phòng bếp bị cháy rồi a. Phòng bếp của nhà người, bị ta đốt cháy hơn một nửa a.

Giang Bách Xuyên dùng giọng điệu ăn cả ngã về không, dứt khoát nói ra câu này. Nhưng mà ở bên khoe môi của hắn lại câu lên một mặt mỉm cười quỷ dị, giảo hoạt nghĩ: ha ha, mặc kệ hậu quả ra sao, chẳng phải đến cuối cùng thì người cũng đã bị ta lừa gạt đến tay rồi sao.

– Bị đốt..... trụi? Là thứ gì bị đốt a?

Trương Đại Hải trợn mắt há mồm hỏi. Kỳ thực, y không phải là không nghe rõ. Mà, y chỉ là không dám tin nổi vào sự thật này a. Cho nên, y chân thành hi vọng, lời nói vừa rồi mà y nghe được, chỉ là do lỗi tai của y không thính lắm, nên nghe lầm mà thôi đi.

– Người không có nghe lầm. Đại Hải, ta vốn không có nấu được cháo, trái lại, còn đốt phòng bếp của nhà người nữa a.

Giang Bách Xuyên hít sâu một hơi, tàn nhẫn đánh vỡ một tia hi vọng còn sót lại cuối cùng của Trương Đại Hải. Hắn nhìn sắc mặt tuyệt vọng của đối phương. Hắn vốn là kẻ bình sinh không hề biết đến cái cảm giác ăn năn, hối hận là thứ gì, ngay bây giờ, cư nhiên, hắn lại là lần đầu tiên mặc cảm tội lỗi mà cúi đầu a.

– Người sẽ giúp ta sửa chữa tốt lại phòng bếp à?

Giọng điệu của Trương Đại Hải nghe như là sắp muốn khóc vậy, y lại nhìn đến đôi bàn tay chằng chịt đầy vết thương của Giang Bách Xuyên. Cho nên, y mới có thể dùng một tia lí trí ít ỏi còn sót lại mà đè xuống kích động muốn chạy đến bóp chết đối phương a, có điều, giọng điệu để hỏi ra câu này, vẫn là tuyệt vọng đến vậy.

– Sẽ. Ta tuyệt đối sẽ giúp người sửa tốt cái phòng bếp bị cháy trụi đó lại a.

Giang Bách Xuyên mau lẹ ngẩng đầu lên, thốt ra lời hứa bảo đảm. Hắn lại không ngờ rằng, sau khi Trương Đại Hải nghe xong cái loại tin tức động trời này, lại không hề nổi giận mắng hắn. Chẳng lẽ, biểu hiện này là đã nói rõ lên một điều rằng, y cũng đã nhanh chóng tiếp nhận tình cảm của hắn rồi à?

Hắn vừa nghĩ đến khả năng này liền khiến cho tinh thần càng trở nên phấn khích.

– Không phải, người

Trương Đại Hải lớn tiếng rống lên:

– Ta là kẻ người đi tìm thợ xây, thợ mộc đi, muốn bọn họ đến đây tu sửa lại. Nếu để cho người tu sửa, lẽ nào lại muốn để cho một nửa nhà bếp đang nguyên vẹn còn lại, cũng làm cho sụp luôn à?

Hậu quả vốn không phải là không thể xảy ra nha. Y nhìn cái người phá hoại ở trước mắt này, với cái trình độ ngớ ngẩn của hắn về mấy loại công việc nặng nhọc này, thì không gì là không thể xảy ra đi.

– Ta Ngay lập tức, ta sẽ đi tìm người đến tu sửa a. Đại Hải..... Đại Hải, người đừng nóng giận a.

Nhất thời, Giang Bách Xuyên sợ đến nhảy lên một bước liền ra đến tới cửa, lại vội nói:

– Ngườingàn vạn, người đừng nóng giận a. Bây giờ, ta lập tức đi tìm thợ xây với thợ mộc đến tu sửa ngay đây. Ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào làm cái giá hết. Ta nhất định sẽ trả lại một căn bếp sạch sẽ chỉnh tề cho người nha.

Hắn lo lắng đưa ra lời đảm bảo, vừa dứt tiếng, cả người liền như bỏ trốn mà chạy vội ra ngoài.

Trương Đại Hải vô lực ngã ở trên giường. Hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm trần nhà, sau nửa ngày, y mới bắt đầu cười khúc khích, “ha ha” mấy tiếng, đến cuối cùng, tiếng cười càng lúc càng lớn:

Hóa ra, cái tên Giang Bách Xuyên luôn cao cao tại thượng này, kì thật lại có một mặt khả ái đến thế nha.

Y cúi người ôm bụng cười quần quai, cười đến ra cả nước mắt a.

Dưới sự canh chừng của Trương Đại Hải, Giang Bách Xuyên ngoan ngoãn không dám bước vào công trình tu sửa một bước nào cả. Mà, một nửa cái phòng bếp bị thiêu trụi kia, dưới bàn tay thành thạo của thợ xây cùng với thợ mộc ở trong thôn, lại đang từng bước khôi phục về hình dáng cũ ban đầu. Đương nhiên là, nói khôi phục về hình dáng cũ thì cũng không quá chính xác. Mà phải nên nói là do được xây mới lại nên cả cái phòng bếp kia có thể đẹp đẽ hơn so với hình dáng cũ a.

Trương Đại Hải ngồi ở dưới bóng cây, hài lòng nhìn cái nóc nhà bếp mới tinh, trong lòng vừa chuyển liền nảy ra chủ ý bất lương:

Nếu như, mình cam tâm để cho Giang Bách Xuyên đốt cháy cả căn nhà của mình, tiếp theo lại bắt, hắn phụ trách ra tiền muốn thợ xây lên cái nhà mới. Thì, ông trời có thể giáng sấm sét xuống, đánh chết lòng tham của mình hay không nha.

Cuối cùng, cũng coi như là y thật sự e ngại Thiên Lôi đi, cho nên, Trương Đại Hải cũng chỉ là muốn nghĩ như vậy mà thôi. Y ngẩng đầu nhìn sắc trời:

Ân. Bây giờ đã là buổi trưa rồi đi. Giang Bách Xuyên đã đi cả một đêm đến tận bây giờ rồi, làm sao vẫn còn chưa trở về a? Hắn không phải đã nói là buổi sáng đã có thể trở về rồi à? Không biết tại sao a. Khi mình vừa nghĩ đến tên kia, thì cứ nhiên, ở trong lòng, liền cảm thấy ngọt ngào vậy nha.

Y cố sức lắc lắc đầu, tự ở trong lòng của mình liệu mạng mạng:

Trương Đại Hải, người không thể như vậy đâu. Người là một người nam nhân a. Tại sao người có thể bởi vì đối phương ban cho chút ân chút tình nghĩa lại liền dễ dàng đầu hàng rồi hả? Điều này là không được a. Người hãy nhớ lại đám khoai lang đáng thương bị phanh thây lần trước đi a.

Lúc trước, mỗi lần y vừa nhớ tới đám khoai lang bị phanh thành thành vụn nhỏ. Thì, ở trong lòng y đều sẽ nảy sinh ra một tia oán hận với Giang Bách Xuyên. Nhưng mà bây giờ, đại khái là y thật sự không cứu nổi mình nữa đi. Bởi vì khi y nhớ đến đám khoai lang đó, cứ nhiên, y cũng không thể nào nhắc lên nổi một tia oán giận đối với Giang Bách Xuyên cả a.

Thợ xây liền sốt sắng đi tới:

– Đại Hải, thân thể gần như hoàn toàn khôi phục đi? Đang chờ Giang công tử tới đưa cơm cho người sao a? Được rồi, bọn ta trở lại nghỉ trưa. Phòng bếp này lại làm thêm một buổi trưa nữa, đại khái liền có thể hoàn công rồi đi. Chạng vạng, bọn ta lại đến kết toán tiền công a.

– Ân. Quá tốt rồi. Các người trở về đi thôi, nghỉ ngơi ngủ trưa rồi hãy trở lại.

Trương Đại Hải cười ngây ngô phát tay chào mọi người, mãi đến tận khi mọi người thợ đều đã đi khuất, đến không thấy bóng dáng nữa. Thì ở ngoài cửa, Giang Bách Xuyên vẫn còn chưa có quay về. Y thực sự phát chán đến vô cùng, vươn tay, mò ở trong cái rổ bên cạnh, mà lấy ra một quả táo cắn ra từng miếng lớn.

Bởi vì muốn cố gắng bồi bổ lại thân thể của Trương Đại Hải, cho nên, hôm nay Giang Bách Xuyên ngày cố ý quay trở về long hổ sơn một chuyến, cần quét một phen mang mấy thứ đồ bổ tở yến, hùng chưởng, vây cá cùng với một ít sơn trân ở trên núi về đây, liền cao hứng, vui sướng mà xuống núi, đi về thôn của Trương Đại Hải.

Dọc theo đường đi, hắn vừa nghĩ đến thân thể của ái nhân đã gần như hoàn toàn hồi phục. Những ngày qua, y luôn hiện ra vẻ mặt ôn hòa, dịu dàng, ngoan ngoãn chưa từng có đối với hắn a. Cho nên, trong lòng của Giang Bách Xuyên liền ngọt ngào đến mức không khác nào uống vào cả hũ mật ong cả, hạnh phúc đến mức đều không cách nào miêu tả nổi đi.

Hắn chuẩn bị mang mấy thứ đồ bổ này xuống đây, sau khi nấu cho ái nhân ăn xong, liền dẫn theo y cùng đi lên trên bích thanh sơn, cùng tụ hợp với ba tên bạn tốt kia a. Đến lúc đó, hắn cùng với Đại Hải liền thành thân dưới sự chứng giám của thiên địa và đám bạn tốt của hắn. Từ đó về sau, cả hai sẽ đời đời kiếp kiếp mà song túc song phi. Nghĩ đến đây, quả thực, hắn đã hạnh phúc đến mức muốn cười ra tiếng a.

– Ai nha, muội nói, đại tỷ tỷ, tỷ có nghe thấy lời đồn đạo này không a. Nghe đâu, cái tên Trương Đại Hải ở

trong thôn, thật là, giống như đã tìm được một nam nhân làm chỗ dựa nha. Mấy ngày nay, lời đồn này đã truyền xa đến mười dặm tám phương rồi đi. Mọi người đều đồn ầm lên rồi đây. Họ đều nói cái vị công tử họ Giang, có quyền có thể đến cỡ nào a, có tiền đến cỡ nào a, khuôn mặt anh tuấn đáng người xuất sắc ra sao nha.....

Từ trong rừng nhỏ đi ra, hần vừa nhìn thấy hai nữ nhân trung niên đang đi trên đường nhỏ, đi về phía thôn, chỉ là hai nữ nhân này đi trước hần, khiến cho Giang Bách Xuyên chú ý đến. Cho nên, hần cố ý thả chậm bước chân không phát ra tiếng động nào đi ở phía sau. Hần muốn nghe một chút xem, hai kẻ tam cô lục bà này, đến cùng là đang nói về cái gì.

Một nữ nhân còn lại, chính là bà mối, lúc trước đã làm mai cho Trương Đại Hải, nghe thấy lời lẽ vừa rồi của nữ nhân kia, không khỏi trề môi lên, “ừ” một tiếng nói:

– Cái gì. Người không biết à. Cái tên Giang công tử kia là kẻ giết người không chớp mắt đó a. Mấy ngày trước, Phương Huống từ trong thành Lạc Dương m trở về đã nói, cái tên Giang công tử kia, chính là thủ lĩnh của đám thổ phỉ trên Long Hồ sơn đó a. Cho nên, nếu như, Đại Hải không đồng ý lấy hần, thì hần liền giận dữ mà có thể mù quáng sát hại hết toàn bộ thôn dân chúng ta thì làm sao đây. Đại Hải cũng không còn cách nào khác cho nên đành phải chấp nhận a. Bằng không, rõ ràng là một nam nhân, ai lại không muốn cưới lão bà sinh con, nhưng lại cam chịu đi gả cho một nam nhân khác, làm những chuyện mà chỉ có nữ nhân mới làm kia, thì có ai lại muốn a?

Nữ nhân vừa nãy, lại kinh hãi thốt lên:

– Cái gì? Tỷ nói là đám thổ phỉ ở trên Long Hồ sơn kia ư? Ôi, a di đà Phật. Đó là một đám ma vương luôn coi trời bằng vung a. Ôi trời ạ. Đại Hải a, liền nhẫn nhịn mà chịu oan ức một chút một chút đi thôi. Nào còn cách gì khác đâu a. Lẽ nào lại bắt toàn bộ thôn dân chúng ta đều chôn cùng y à?

Nàng lo lắng, hai tay không nhịn được chấp lại bái lạy thần Phật. Cả hai nữ nhân này đều hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt đã trắng bệch ra của Giang Bách Xuyên đang đi ở phía sau.

– Cái kia, đám hôn sự lần trước ngươi từng tới cửa, nói với y liền cứ như thế là bị hủy rồi sao?

Nữ nhân kia vừa bái lạy xong thần Phật, lại không nhịn được lòng hiếu kỳ liền mở miệng hỏi, mà điều này, cũng là vấn đề mà Giang Bách Xuyên đang quan tâm nhất.

– Cái kia, y không định bàn tiếp sao?

Bà mối làm ra động tác buông xuôi tay, nói:

– Ai dám, đi dây vào đám thổ phỉ kia a. Đại Hải nhà ta thật đúng là đáng thương mà. Ai, vốn là đã có một mối hôn sự tốt đẹp rồi đi. Cha vợ cũng đã tới cửa gặp mặt, tuy là y đi vắng, nhưng cô nương nhà người ta cũng không trách y a. Nhà bên đó, vốn cũng đã hoàn toàn đồng ý hôn sự này rồi. Bây giờ, lại bị cái tên Giang công tử kia nhảy ra giữa đường phá hoại a. Đại Hải cũng chỉ đành trơ mắt tiếc nuối, ngậm ngùi chỉ

có thể ôm ước mong có lão bà đến hết suốt đời này mà thôi a. Bây giờ, đến lão bà cũng không cưới được, mà còn tự quăng mình vào hố lửa luôn rồi đi.

Nữ nhân còn lại cười nói:

– Đại tỷ tỷ a, uy tín trong cả nửa đời làm mai của tỷ, vốn chưa từng có sợi tơ hồng nào lại không buộc được nha. Nhưng, đến cùng, vào lúc này, cũng phải lật thuyền

Còn chưa kịp nói xong, cái ả bà mới liền hét to:

– Nói gì vậy hả? Làm sao lại có thể nói, ta lật thuyền hả. Đây là người tính không bằng trời tính đi. Đây là chuyện không có cách nào khác để giải quyết được cả. Hôm trước, ta đi ngang qua trước cửa nhà của y. Đại Hải, còn thừa dịp cái tên Giang công tử kia đi vắng, mà vừa khóc vừa kể khổ với ta rằng, lòng của y luôn dâng trào mong muốn thành thân với cô nương lão Hà gia, chỉ là bây giờ bản thân y không thể làm chủ được nữa. Hừ hừ. Người nói xem, nếu không có cái tên Giang công tử, thì Đại Hải còn không phải đã mau chóng thành đôi với khuê nữ Hà gia rồi sao. Bao lì xì đỏ cho bà mai ta, cũng đã thu vào tay chắc rồi đi.

Cái ả bà mới vì muốn nhấn mạnh việc không phải bản thân ả làm mai thất bại, mà ả cư nhiên dám bịa chuyện này nói ra. Điều này cũng khó trách ả, bởi mọi lời lẽ được thốt ra từ trong miệng của loại nữ nhân chuyên làm mai mối này, vốn là không có mấy câu là nói thật. Nếu bàn về bản lĩnh đối trắng thay đen nói dối lừa người khác, trong thiên hạ còn không có mấy người có thể có miệng lưỡi giảo hoạt hơn các ả này a.

Bất quá, Giang Bách Xuyên nào có biết những thứ này đều là do ả bà mới nhanh miệng bịa chuyện nói lung tung. Hắn ngơ ngác đứng chôn chân ở nơi đó, đến cả đám tổ yến, vây cá này nọ đang cầm trong tay, đều bị rơi xuống đất, cũng không biết. Một cơn gió cuối mùa thu, thổi đến, cuốn mấy chiếc lá vàng rụng xơ xác bên đường lên, bay tới, rơi lên trên người hắn. Nhưng, dường như, hắn vẫn chưa phát hiện ra.

Là, bởi vì quá hạnh phúc sao?

Là, do mấy ngày nay, bản thân mình đã chìm trong bể hạnh phúc, ngọt ngào, cho nên, mình đã quá đắc ý, quá tự kiêu đi?

Vì vậy, ông trời đã ngay lúc mà ta đang hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất đã giáng xuống một đạo sấm sét giữa trời quang để khiến ta đau đớn mà thức tỉnh đi.

Vui quá hóa buồn, hóa ra chính là tư vị này đi, dường như toàn bộ tâm can đều bị moi móc ra, khó chịu đến mức cả hít thở thôi, cũng đều nặng nhọc giống như là đang làm một việc rất tốn công phí sức.

– Không, sẽ không phải như vậy đâu. Đại Hải sẽ không chỉ vì đã biết thân phận của ta rồi, mới khom lưng cúi đầu trước ta đâu. Y y cũng là chân tâm yêu ta a..... Không sai. Là y yêu ta a, không liên quan gì đến việc y sợ hãi, cảm kích, hay lo sợ thân phận ta cả a. Đều không hề có liên quan đến a. Y chính là, y thật lòng yêu thích ta a, sâu sắc như là ta yêu y vậy đó. Y cũng yêu ta, rất sâu đậm, rất sâu đậm.....

Giang Bách Xuyên tự mình hoảng hốt lắm lắm. Bàn tay lại run rẩy chậm chạp nhặt lên mọi đồ vật đang rơi xuống, rải rác khắp mặt đất, hắn vừa nhặt đồ lên cất vào tay nải, vừa tự liều mạng lộp đi lộp lại mấy lời này.

Nhưng mà đến cuối cùng, hắn tuyệt vọng phát hiện ra, những lời tự nói này, chỉ là do hắn bịa ra lí do để tự thuyết phục bản thân mình mà thôi. Kỳ thực, tất cả mọi lời lẽ này, đều chỉ là ý nghĩ mong muốn đơn phương của hắn mà thôi. Chứ thật sự ra, từ khi gặp mặt đến nay, mọi ý muốn, suy nghĩ chân chính, lẫn khát vọng ở trong lòng của y, hắn chưa từng hiểu rõ.

Giang Bách Xuyên lê lét từng bước từng bước chân trở về. Dần dần, ánh mặt trời chói chang giữa trưa, rọi xuống, khiến cho làn da ở trên người của hắn bắt đầu rát lên, nóng đến mức mồ hôi của hắn tuôn ra đến ướt đầm cả nửa mảng vạt áo. Nhưng, hắn vẫn không có cảm thấy nóng nực chút nào cả, lại không phải chỉ là không cảm thấy nóng, mà vì hiện tại, hắn hầu như đến mọi giác quan cơ bản nhất cũng đã đều mất đi cảm nhận rồi.

Hắn muốn chạy vội quay vào trong thôn, ôm lấy Trương Đại Hải, cố sức mà hỏi y một câu thôi. Hắn chỉ muốn hỏi một câu rằng, đến cùng thì, vì sao y lại đồng ý hứa gả cho hắn. Hắn muốn hỏi một câu rằng, trong lòng của y, vốn có tự nguyện muốn làm ái nhân của hắn hay không mà thôi.

Nếu đúng như lời ả bà mối kia nói, thì hắn sẽ tự mình buông tay. Hắn sẽ không ép buộc Đại Hải nữa. Cho dù, hắn vốn đã bá đạo quen rồi, nhưng hắn cũng sẽ không thể nào đi ép buộc người khác phải một lòng yêu lấy hắn. Hơn nữa, Giang Bách Xuyên – hắn cũng sẽ tuyệt đối sẽ không đi cưỡng cầu một phần tình cảm mà căn bản là không thuộc về chính hắn đi.

Nhưng, càng lúc càng tiến lại gần đến ngôi nhà tranh quen thuộc, thì hắn lại lùi bước. Hắn tự nói với mình rằng, mấy lời của ả bà mối vừa nãy, khẳng định chỉ là giả mà thôi. Đại Hải, nhất định là chân tâm yêu thích mình.

Nhưng có thể, đến mấy lời này tự nói đến chính hắn cũng không tin được nữa mà.

Hắn vẫn còn chưa quên, vào mấy ngày trước đây, không phải Đại Hải vẫn còn luôn tâm tâm niệm niệm, mơ ước đến chuyện cưới vợ sinh con nữa hay sao, thậm chí bởi vì cha vợ đến nhà xem mắt, vui mừng đến mức tùy ý để cho hắn dẫn y đi suốt cả đêm đó sao.

Có câu gọi là gần hương tình khiếp(*). Mà lúc này đây, ở trong lòng của Giang Bách Xuyên chính là mang theo loại tâm tình này đi, chỉ là con đường nào dù xa xôi đến mấy cũng sẽ đi đến cuối đường. Bất luận, là hắn đã dùng tốc độ chậm chạp đến mức nào, cuối cùng, hắn vẫn đã đứng ở trước cửa sân của nhà Trương Đại Hải.

Trương Đại Hải đã bắt đầu gặm đến quả táo thứ hai. Táo mới vừa hái xuống, nên vừa giòn lại ngọt, khiến y ăn đến yêu thích không buông tay. Sau khi, y đề răng lên trên phần thịt của trái táo, liền “hự” một tiếng, lại cắn xuống một tảng thịt táo lớn. Y cũng vừa nhìn thấy Giang Bách Xuyên đang bày ra sắc mặt trắng bệch đứng ở trước cửa sân.

– Đại Hải, ta hỏi ngươi. Ngay từ đầu, ngươi vốn không hề muốn gả cho ta. Ngươi chỉ là khiếp sợ quyền thế của ta. Chỉ lo, ta sẽ ra tay tàn nhẫn gây bất lợi cho thân dân ở đây của ngươi. Cho nên, ngươi mới không thể nào từ chối ta được đi. Kỳ thực, trong lòng của ngươi, trước sau gì, cũng vẫn là muốn kết hôn cái cô nương Hà gia kia, đúng không?

Giang Bách Xuyên liên tục hỏi ra một đống các nghi vấn ở trong lòng, giống như là pháo bắn liên thanh vậy. Hắn chờ mong Đại Hải có thể bày ra thái độ hung dữ nhảy bật đến, chỉ vào mũi của hắn, mở miệng chửi hắn là “đầu óc của ngươi bị hư rồi hả”, chờ mong y hỏi hắn là “từ đâu mà ngươi lại nghe được cái lời đồn bậy bạ này hả”. Chỉ có điều, rất nhanh, hắn liền thất vọng rồi.

Sau khi Trương Đại Hải nghe xong mấy câu nói này, cư nhiên lại liều mạng ho khan lên, cả gương mặt cũng dần dần biến thành hồng thắm như tô son phấn. Sau một lát, y tựa hồ như cũng cảm thấy cứ lấy tay che kín miệng lại mà ho khan vốn không hề tốt lắm. Vừa buông tay, ở trong miệng của y phát ra hai, ba tiếng “Ừ a a”, nhưng mà, muốn nói cái gì đó, cũng không thể nói ra được, chỉ có cả gương mặt kiềm nén lại càng đỏ.

Cả thân thể của Giang Bách Xuyên dường như đang giữa tiết trời lạnh tháng chín, lại bị rơi sâu vào trong hầm băng lạnh lẽo. Hắn không cần nhìn, cũng biết sắc mặt lúc này của mình, nhất định là đã trắng bệch rồi đi. Thân thể của hắn lung lay, loạng choạng. Hắn miễn cưỡng ổn định thân thể mình, đã thấy Trương Đại Hải tựa hồ như muốn chạy đến đây.

– Đại Hải, ta đã hiểu rồi.

Hắn cười thắm một tiếng. Lại cảm thấy trái tim của hắn nhất thời bị đau đớn đến mức, giống như là sắp phải nổ tung ra vậy. Nhưng, hắn lại gian nan đè nén xuống, tự ép chính hắn tự mở miệng ra nói lời từ bỏ.

– Ngươi yên tâm đi..... Ta Ta sẽ không ép buộc ngươi. Ta cũng không nỡ ép buộc ngươi Ngươi làm sao sẽ Ta làm sao lại có thể bắt các hương thân phụ lão ở đây để uy hiếp, bắt ngươi gả cho ta đây? Ngươicần bản, ngươi không hiểu được, ta yêu ngươi đến mức nào đi..... Ta Ta đã yêu ngươi đến rất sâu đậm, ngươi có biết không?

Hắn không nhìn được, lui về phía sau. Tuy rằng ở trên mặt là đang cười, nhưng mà nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

– Mấy thứ đồ bỏ này..... là do ta lấy về cho ngươi bồi bổ thân thể Cũng coi như là lễ vật cuối mà..... Ta đưa cho ngươi đi.

Hắn để đồ bỏ xuống trước sân, từng bước một lui về phía sau:

– Từ đây về sau, ta sẽ không đến đây dây dưa ngươi nữa. Ngươi cứ an tâm mà sống cuộc đời mà ngươi luôn mong muốn tha thiết đi. Ngươi cứ cưới vợ sinh con đi thôi..... Ta chúc ngươi Phu thê bách niên giai lão, cử án tề mi

Hắn thật muốn gào lên là không được để y sống một cuộc đời như vậy. Hắn chỉ lo sợ, nếu bản thân còn

chần chờ hơn một khắc, hắn sẽ tiến lên điểm huyết đạo của Đại Hải, mà mạnh mẽ ôm y mang đi.

Nhưng đến cuối cùng, hắn lại chỉ liếc mắt nhìn ái nhân của mình đang bày ra vẻ sững sốt. Ở trong lòng của Giang Bách Xuyên bay lên một luồng tư vị khôn kể:

Đây có thể đã là kết quả tốt nhất mà cả hai đã đạt đi. Tuy rằng, mình không thể nắm giữ lấy nam nhân này. Nhưng tên của mình sẽ có thể được khắc ghi trong suốt cả đời này của y, muốn xóa cũng xóa không nổi đi.

– Ta sẽ mãi mãi rời đi..... Ta sẽ luôn nhớ đến ngươi. Không hẹn ngày gặp lại.

Nói xong câu đó, Giang Bách Xuyên cũng không quay đầu lại mà đã chạy như bay. Hắn đã sử dụng toàn bộ nội lực, đây là lần dùng khinh công nhanh nhất từ lúc hắn sinh ra tới nay, cho tới khi bóng lưng của hắn từ thấp thoáng đến biến mất ngay lập tức ở trong tầm mắt của Trương Đại Hải.

Trương Đại Hải không dám tin nổi, mà sững sốt nhìn theo phương hướng mà thân ảnh vừa biến mất kia. Y vẫn còn đang không ngừng ho sù sụ, ho đến mức cong eo cúi người, ho đến nước mắt đều chảy ra. Đến cuối cùng, y rốt cục mới phát ra một tiếng rống to đầy tuyệt vọng lẫn phần nộ:

– Giang Bách Xuyên

– CHÚ THÍCH:

(*) Gần hương tình khiếp: Đại khái là càng quay về, gần đến nơi mà bản thân vốn đã từng quen thuộc thì ở trong lòng lại càng thấp thỏm, hồi hộp, lo âu.

9. Chương 8

Đi tới bích thanh sơn đã qua nửa tháng, nhưng Giang Bách Xuyên vẫn bày ra dáng dấp cái xác chết đi động không khác gì với cái lúc mới tới đây.

Thẩm Thiên Lý cùng Nhiếp Thập Phương, Phượng Cửu Thiên cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra. Dù mọi người đều biết, cái bộ dạng nửa sống nửa chết này, nhất định là có dính dáng đến vị Trương Đại Hải. Là cái người mà hắn vốn đã nói rằng, muốn mang người ta tới đây để kết hôn. Nhưng, bây giờ, kết quả lại là chỉ có mình hắn đến đây. Cho nên, cả ba tên này chỉ đành phải phái kẻ khác đi thám thính tình hình của người họ xem đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng vẫn chưa quay về. Mà, Giang Bách Xuyên lại không chịu mở miệng nói ra bất cứ một chữ nào cả. Cho nên, ba tên này không thể lơ lửng mà đi làm bất cứ việc gì, chỉ chuyên chú canh chừng tên bạn tốt này, đến mức một tác cũng không rời, phòng ngừa hắn sẽ làm ra cái chuyện gì điên rồ a.

Tuy, cả ba đều cho rằng, vẫn nên để Giang Bách Xuyên có cơ hội làm chuyện điên rồ phát tiết ra vẫn tốt hơn là cứ phờ phạc, vất vưởng đến thế này. Nhưng, mỗi khi vừa nhìn thấy hấn bày ra một bộ dạng hồn bay phách lạc này, thì mỗi một tên đều không dám lơ là, buông lỏng.

Tuy, thời tiết cuối mùa thu ở trên bích thanh sơn vốn không phải là mùa đẹp nhất trong một năm, nhưng mà, lại là thời điểm vô cùng sung sướng.

Bởi, đây là một mùa bội thu từ mấy thửa ruộng đất do Lý Đại Hỉ khai hoang, tự tay trồng trọt. Cho nên, tất cả mọi lâu la trên bích thanh sơn đều tình nguyện phụ giúp cái vị áp trại phu nhân đây hái đậu, bẻ bắp, thu hoạch cao lương(*), lượm trứng gà. Có lẽ, là bởi vì tiếng ca hát không đủ ngũ âm của Lý Đại Hỉ hoàn toàn cảm hoá một đám người đang hăng say này, cho nên, vào lúc này, ở trên bích thanh sơn, đều vang vọng lên một mảng reo ca đồng đều vui vẻ.

Giang Bách Xuyên đang ngồi ở đầu thửa ruộng đất hoang do Lý Đại Hỉ khai khẩn ra. Trong chốc lát, đôi mắt của hấn vẫn luôn không rời khỏi trên người của Lý Đại Hỉ. Bởi, phảng phất như là hấn đang nhìn thấy được hình dáng của Trương Đại Hải một tháng trước vậy, y cũng đã bận bịu trên ruộng đến mồ hôi đầm đìa, nhưng mặt mày đều luôn cười rạng rỡ thế này đi.

– Bách Xuyên, khụ khụ

Cả ba tên Thẩm Thiên Lý, Nhiếp Thập Phương, Phượng Cửu Thiên đều không hện mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Rốt cục, trong lòng của Thẩm Thiên Lý đã ghen tuông đến không nhận nổi nữa, hấn tận lực thử dùng giọng điệu mà hấn coi như là ôn hòa nhất, mở miệng.

– Cái kia, ta biết ngươi, tuyệt đối sẽ không gây ra cái loại chuyện không trượng nghĩa, xấu xa, như là thích lão bà của bằng hữu này đi. Thế nhưng, cái kia, dù sao thì Đại Hỉ đã là người của ta. Cho nên, ngươi có nhìn chăm chăm đến mấy, cũng không thể nào chạm vào được đâu. Vì vậy..... Vì vậy Khụ khụ, ngươi hiểu rõ ý tứ của ta muốn nói rồi chứ?

– Ta hiểu rất rõ.

Giang Bách Xuyên cười khổ một tiếng. Đây là câu nói đầu tiên của hấn, sau khi đến bích thanh sơn, hấn lại nói tiếp:

– Thiên Lý, ngươi không cần phải suy đoán lung tung đâu. Chẳng qua, là ta cảm thấy Đại Hỉ thật sự rất giống Đại Hải, đặc biệt là dáng vẻ khi cả hai đều bận bịu làm lụng.

– Cái kia chẳng phải cả một đám huynh đệ đều đang cùng y bận rộn à?

Thẩm Thiên Lý nhấp nhấp môi, có ý tốt dẫn dụ:

– Ngươi cũng có thể nhìn bọn họ xem a. Dáng vẻ của tất cả mọi người khi đang bận rộn làm lụng, đều

không khác nhau mấy đi?

Giang Bách Xuyên lắc đầu:

– Cái dáng vẻ khi bọn họ làm lụng đều không hề giống vậy, sẽ không thể khiến cho ta nhìn thấy hình bóng của Đại Hải được..... Đại Hải.....

Hắn thở dài, nhẹ một tiếng, lại đột ngột đứng bật dậy, lẩm bẩm nói:

– Người nói đúng, bất luận ta có nhìn nhiều đến thế nào, thì Đại Hỉ vẫn chính là Đại Hỉ. Y vĩnh viễn cũng sẽ không biến thành Đại Hải được.....

Hắn nhắc bước, ủ rũ mà rời đi một đường, dưới ánh tà dương, chiếc bóng của hắn kéo dài lê thê, vừa nhìn liền cảm nhận được nỗi thê lương lại vừa cô đơn.

– Hắn không sao chứ?

Nhiếp Thập Phương nhìn bóng lưng cô tịch của tên bạn tốt, bật thốt:

– Chúng ta, hắn là người vô cùng kiên cường nhất ở trên đời này đi, sẽ không dễ gì, bị đánh bại bởi bất kỳ cái đả kích nào đi, có đúng hay không?

– Khó nói lắm.

Thẩm Thiên Lý do dự lắc đầu:

– Nếu như, ta ở lúc trước, ta cũng sẽ đồng ý với người. Nhưng mà, hiện tại, căn bản là ta lại không dám tưởng tượng nổi, nếu như đến một lúc nào đó không có Đại Hỉ ở bên cạnh, thì ta còn sống nổi thế nào nữa đây.

Đây là lời nói thật, lúc trước, vào lúc hắn đã cho rằng Đại Hỉ đã chết đi, hắn dự định giết cái ả lão thái bà kia, sau đó, liền tự sát đi theo cùng y.

– Đừng lấy bọn ta ra mà so sánh với người a.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên cùng kêu um lên. Đối lấy, một cái liếc mắt của Thẩm Thiên Lý:

– Sẽ có thôi. Sẽ có một ngày, các người cũng sẽ thay đổi suy nghĩ này giống như ta bây giờ thôi.

– Phi phi phi. Cái miệng quạ đen.

Nhiếp Thập Phương nhỏ một bãi nước bọt trên mặt đất, mà Phượng Cửu Thiên thì lại lo lắng nhìn về phương hướng mà bóng dáng của Giang Bách Xuyên đã biến mất:

– Các người nói xem..... Không phải là hắn sẽ đi tự sát đi?

– Sẽ không làm quá đến vậy chứ.

Hai tên kia cùng kêu to lên. Thế nhưng, vừa dứt tiếng kêu, cả ba đều không hện mà cùng đứng lên, chạy về phía dưới núi.

– Đều do người cả a. Bất quá, hắn chỉ là nhìn thêm Đại Hỉ vài cái thôi à. Người tự nhìn lại người một chút đi, ghen cái gì mà ghen a? Ít nhất, cũng vẫn còn có thể để cho hắn yên phận đợi ở chỗ này đi.

Nhiếp Thập Phương vừa đang nhanh nhẹn chạy về trước, vừa oán giận nói.

– Phí lời. Tất nhiên, người hắn nhìn không phải là lão bà của người cho nên người mới nói dễ đến vậy đi. Hắn cứ nhìn chăm chăm Đại Hỉ như vậy. Ta là lo lắng, vạn nhất bởi vì dưới ảnh hưởng xấu từ việc ái tình chia ly, hắn lại đâm đầu, mà quáng đi thích Đại Hỉ của ta, thì làm sao bây giờ hả?

Thẩm Thiên Lý lâu bầu đáp.

– Vì vậy, người liền không thể không lên tiếng nhắc nhở hắn không nên thích lão bà của bạn tốt hả. Người đúng là cái tên gia hỏa trọng sắc khinh bằng hữu a.

Phượng Cửu Thiên chỉ còn thiếu mỗi động tác nhổ nước miếng lên người Thẩm Thiên Lý mà thôi a.

Bước chân của cả ba vẫn luôn thoăn thoắt, đang chạy như bay về phía trước. Cả ba đột ngột đứng khựng lại. Bởi ở phía trước tầm mắt của ba tên này, là một màn hình ảnh Giang Bách Xuyên đứng ở trên vách núi. Từng trận gió thu thổi đến, hất cánh tay áo màu trắng của hắn, bay lên phần phật. Cả thân người của hắn tựa như lúc nào cũng có thể sẽ cưỡi gió mà biến mất ngay lập tức ở trước mặt vậy.

– Xong rồi, xong rồi, xong rồi a.....

Nhiếp Thập Phương nhỏ giọng nói:

– Không ngờ được, tên gia hỏa Giang Bách Xuyên này luôn bày ra một bộ dạng không tim không phổi, mà chỉ mới có chịu một chút xú ỉu đả kích này mà đã muốn tự sát rồi sao. Trời ạ, cái thứ ái tình này, thật má nó, khiến cho người ta chẳng biết suy nghĩ cái gì vậy a.

– Đừng la to. Cẩn thận một chút, nếu để hần nghe thấy, liền trực tiếp nhảy xuống. Thì thật không xong a.

Thẩm Thiên Lý tức giận gầm nhẹ. Nhưng mà, tiếng rống lên của hần, chỉ to tiếng hơn so với tiếng la um lên của Nhiếp Thập Phương chứ không kém hơn bao nhiêu đi.

– Các người đang ở đây làm gì vậy?

Đột nhiên, Giang Bách Xuyên xoay người lại, nhìn cả ba, lại mỉm cười nói:

– Chẳng lẽ, các người cho rằng, ta sẽ đi tự sát đi? Thực nực cười a. Chỉ là một chút thất bại tình trường mà thôi. Giang Bách Xuyên – ta, muốn tìm hạng người gì mà lại không có a? Ai nói, ta nhất định phải treo cổ chết dí ở trên cái cây Trương Đại Hải méo mó, xấu xí kia chứ.

– Đúng đúng đúng a. Cái loại nhà quê kia, có thể kiếm được người coi trọng là quý hóa lắm rồi đi. Vậy mà bọn họ lại không biết giữ a, chắc chắn là đầu óc đã bị úng nước rồi đi.

Phượng Cửu Thiên hăng hái gật đầu, tiếp theo, liền cảm nhận được, một tâm mắt muốn giết người nhẹ nhàng bay lại đây.

– Lúc này, không phải nên cần nói ra mấy lời lẽ này an ủi Bách Xuyên à? Cho nên, bằng hữu tốt, người liền nhin xuống, chịu oan ức một chút đi a.

Hần thấp giọng nói, tiếp theo, lại nhìn thấy Giang Bách Xuyên bước đi tiêu sái, từ trên rìa vách núi, bước xuống từng bước một, lại gần đây. Tâm đang treo cao của hần, coi như là, mới triệt để được thả xuống.

– Cửu Thiên, người nói không sai a. Chỉ là một vị nhà quê mà thôi. Ta chỉ là mới yêu say đắm y thôi. Nếu đã nói ra lời chia ly, thì lại càng không thể dây dưa, dài dòng. Ta và y, đều đã quay lại cuộc sống trước đây vốn chưa từng gặp nhau, cho nên, từ đây về sau, ta chỉ có thể đứng ở phía chân trời xa xa mà chúc phúc cho y thôi.

– Nghe xong cái lời này, làm sao mà khiến ta rất muốn nghĩ đến là người đang nói một đằng mà tâm lại một nẻo a.

Thẩm Thiên Lý nhỏ giọng thốt lên lầm bầm, tiếp theo, hần đã bị Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên hung hăng trừng mắt một cái, hần liền vội vã, vỗ tay nói:

– Không sai, không sai a. Bách Xuyên, người mới không nên không có tiền đồ giống như ta bây giờ đi. Cầm lên được thì cũng buông xuống được nha. Từ đây về sau, người cũng không thèm nhớ nhung cái vị Trương Đại Hải kia nữa, đến tên họ của cả hai cũng không phải đã nói lên, chuyện người và y, vốn đã xung khắc rồi nha.

– Tên xưng khắc với nhau sao?

Nhiếp Thập Phương cùng Phương Cửu Thiên đều thốt lên kinh ngạc, hỏi. Đến, Giang Bách Xuyên đang mang theo côi lòng chẳng chịt vết thương, nghe xong, cũng đã bị hiếu kỳ thay thế nỗi bi tình, hỏi lại:

– Thiên Lý, lời này của ngươi vừa nói là sao đây?

– Cái này, còn phải hỏi nữa sao? Tên của ngươi là Giang Bách Xuyên, không phải là một dòng sông luôn chảy xuyên suốt sao. Mà, sông nào lại không đổ về biển đông, càng không thể ngược dòng xuôi về phía tây được đi. Ngươi nhìn lại một chút xem, y lại tên là Trương Đại Hải a. Tức là mặt biển rộng lớn, mệnh mệnh. Cho nên, Bách Xuyên – ngươi đây, một con sông lớn đến mấy vừa đổ vào trong biển rộng, cũng liền không thể ngược dòng đi ra ngoài được nữa. Cái tên như vậy, đến lúc cưới Trương Đại Hải về được, thì ngươi không phải sẽ bị y khắc đến gât gao hay sao a.

Thẩm Thiên Lý bày ra vẻ nghiêm túc, phân tích như thật mà gât gù.

Nhiếp Thập Phương cùng Phương Cửu Thiên cũng không nhịn được nổi lên khinh thường, “hừ” hai tiếng, nói:

– Thiệt tình a. Cái tên này, điều ngươi nói cũng không có chuẩn xác chút nào đi. Bởi, tên của ngươi cũng nào đâu có xưng khắc gì với Lý Đại Hỉ nha. Kết quả cho ra sao nào, còn không phải là ngươi vẫn bị y khắc đến gât gao sao hả.

– Được rồi, được rồi a. Từ đây về sau, các ngươi không cần nhắc lại chuyện này nữa được không? Các ngươi không thấy, ta vừa mới thật vất vả đi ra khỏi sự đả kích của việc thất tình đây.

Giang Bách Xuyên khá là cảm khái, lập tức được ba vị hồ bằng cầu hữu tán thành nhiệt liệt.

Đồng thời, cả bốn đều đi trở về. Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên cùng với Thẩm Thiên Lý liêu mạng nghĩ nát óc, tìm chút chuyện cười, nói ra. Cả bốn người vừa đang cùng nhau cười đùa, đột ngột, xuất hiện nhị đương gia ở sơn trại này, vừa chạy như bay tới, vừa lớn tiếng nói:

– Thủ lĩnh, kẻ đi thám thính đã trở về rồi, mọi tin tức liên quan đến Trương Đại Hải, đều đã thăm dò được hết rồi a.

Ở trên mặt của Thẩm Thiên Lý, Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên đều đồng loạt chảy xuống một loạt vạch đen. Trong lòng lại chữ um lên, lẽ nào con mắt của cái tên này bị đui à? Gã không nhìn thấy Giang Bách Xuyên đang ở đây sao, lại còn dám lớn tiếng ồn ào nhắc đến tên người nọ a.

Bất quá, sau khi Giang Bách Xuyên vừa nghe xong liền biến sắc, đúng là, rất nhanh liền đã khôi phục thái độ bình thường, nhìn ba tên hảo hữu vẫn đang lúng túng nở cười. Hắn lại mỉm cười nói:

– Đi vào thôi. Trở về, ngồi nghe một chút xem, thám tử hỏi báo cái tin tức gì a. Còn có nơi nào thiếu sót, không hiểu gì thì cứ hỏi ta a.

– Ha hả Ha hả

Ba tên này chỉ có thể cười gượng thôi a. Lại nghe, Giang Bách Xuyên nghiêm túc nói tiếp:

– Không sao cả a. Nếu ta đã hạ quyết tâm buông tay rồi, thì mặc kệ là ta có nghe được bất cứ tin tức gì về y, tâm của ta cũng đều sẽ hoàn toàn bình lặng như mặt nước a. Hiện tại, dù thám tử nói cho ta biết, mấy ngày sau, y sắp phải thành hôn đi nữa, ta cũng sẽ không cảm thấy đau lòng đâu a.

Cả bốn người cùng nhau đi đến sảnh chính. Quả nhiên, có hai gã thám tử, lộ ra dáng vẻ khôn khéo đang ngồi ở một chỗ, vừa nhìn thấy bốn người đến, đều khom lưng cúi đầu bái kiến. Nhưng, vừa ngược mắt lên lại thấy Giang Bách Xuyên cũng ở đây, cả hai lại ấp úng không biết nên nói cái gì mới tốt đây.

– Có chuyện gì thì nhanh chóng mở miệng nói đi.

Thẩm Thiên Lý cùng ba vị bằng hữu tốt đồng loạt ngồi xuống. Nếu Giang Bách Xuyên đều đã không ngại, thì hẳn cũng không cần thiết dây dưa dài dòng.

– Không phải là có chuyện muốn bẩm báo sao? Trương Tam, Lý Tứ có gì thì nhanh nói, lại bị câm à?

Màn đêm vừa buông xuống, Lý Đại Hỉ cũng đã thu hoạch xong rồi, sau khi tắm rửa, thay một thân quần áo sạch, tinh thần thoải mái liền chạy tới đây, đang chuẩn bị kêu Thẩm Thiên Lý đi ăn cơm.

Vừa nhìn thấy ái nhân của mình xuất hiện, cả mặt này của Thẩm Thiên Lý đều cười đến như một đóa hoa lớn nở bừng lên, liền vươn tay, ôm lấy thân thể của Đại Hỉ, vừa định để y ngồi ở trên đùi của mình, liền nghe thấy Phượng Cửu Thiên, Nhiếp Thập Phương cùng một lúc ho khan lên một tiếng, ý tứ kia rất rõ ràng: hai người các người nghĩ muốn lời chàng ý thiếp ân ân ái ái, thì làm ơn, hãy đến đến sảnh phía sau đi, nơi vốn không có ai đi. Còn ở nơi này, vẫn còn có một tên vừa mới chịu tổn thương tình cảm nặng nề đây.

Thẩm Thiên Lý thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để cho Lý Đại Hỉ ngồi ở bên cạnh mình. Hắn lại nhìn thấy y bày ra bộ dạng vui vẻ, rạng rỡ, phấn chấn, lại hiểu kỳ. Thì, trong lòng của hắn, liền cảm thấy hạnh phúc đã sắp dâng tràn lênh láng rồi đi.

Thủ lĩnh đã lên tiếng, áp trại phu nhân lại bày ra một bộ dáng thích thú, cho nên, Trương Tam Lý Tứ chỉ suy nghĩ đơn giản, liền không kiêng kị với sự có mặt của Giang Bách Xuyên nữa. Mà, cả hai liền thuật lại rõ ràng mười mười toàn bộ mọi tin tức đã nghe ngóng được. Chỉ là do bị vướng phải người ở trong cuộc vẫn đang ở đây ngồi nghe cùng, cho nên, cũng biết ngại ngùng mà không dám thêm mắm dặm muối. Cả hai đều tự giác giảm đi mức độ khoa trương xuống không ít.

– A? Giang Bách Xuyên, người Làm sao mà người cũng lại yêu thích một vị nông dân trước nha? Lẽ

nào, bốn tên huynh đệ các người này đều có bệnh à? Thanh niên trai tráng, thân thể lại khỏe mạnh, lại không đi yêu khuê nữ đại gia, lại chuyên đi yêu thích nam nhân như ta đây. Cái này thì không nói tới nữa đi. Còn cần phải là xuất thân nông dân chất phác. Các người vốn không phải đều rất là xem thường bọn ta, cái loại mà vẫn hay bị các người gọi là người nhà quê sao?

Lý Đại Hỉ thuần túy bày tỏ, chỉ là hiếu kì đơn thuần mà thôi.

Giang Bách Xuyên cảm thấy khoe miệng của mình chắc là sắp bị rút gân đi.

Này.... Vị Lý Đại Hỉ này lại bày ra một dáng vẻ thuần khiết, vô tội... Lẽ nào, y đã thật sự quên, kết cục bi thương này của mình đang phải gánh chịu đây là do kẻ nào đã mở miệng nguyên rửa hử?

– Đại Hỉ a, tất cả những thứ này Ta đều phải nên bái tạ người đi. Người hẳn là sẽ không quên mất đi?

Giang Bách Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Quả thật là phải gánh chịu lời nguyên rửa kia mà, đã yêu phải cái tên Đại Hỉ nhà quê này thì cũng thôi đi. Nhưng, điều khiến cho hắn phiền muộn nhất, đó chính là:

Cái tên Thẩm Thiên Lý này, rõ ràng là trực tiếp dùng cường để bắt ép Lý Đại Hỉ về tay. Nhưng, làm sao mà đến cuối cùng, hắn vẫn được cùng Lý Đại Hỉ song túc song phi a. Trong khi, mình đối xử với Đại Hỉ vừa ôn nhu, săn sóc, lại vừa cứng chiều, dung túng. Lại, có thể bị rơi vào kết cục là, đơn thân chiếc bóng chứ hử. Ông trời ơi. Cái này thật sự là không công bằng mà.

– Bái tạ ta?

Quả nhiên, Lý Đại Hỉ đã quên mất lời nguyên rửa do chính miệng mình nói ra lúc trước, nghi hoặc nhìn về phía lão công của mình:

– Không đúng nha. Cái kia, vị Trương Đại Hỉ gì đó, vốn là người ở tận thôn gần thành Lạc Dương a, căn bản là ta không hề quen biết được y a. Làm sao ta lại có thể làm mai cho hai người được nha?

Một câu nói này của y vừa nói xong, đều lợi hại hơn so với cái gì gọi là tuyệt đỉnh thần công đi, bởi vì, khiến cho bốn người đều suýt chút nữa lập tức bị té ngã xuống rồi.

– Làm mai a?

Lý Tứ vừa nhớ tới ngày đó trước khi đi còn nghe được một chuyện liền nói:

– Nói đến làm mai, ta liền nhớ ra một chuyện đã nghe được. Từ khi Giang công tử – người đi rồi, nghe nói,

bà mai liền mau lẹ, nhiệt tình vào tổ chức lễ dạ ngộ(*) náo nhiệt rồi đi. Trước khi hai ta đi, tựa hồ như có gia đình tới cửa để xem mắt rồi đi. Dựa theo tập tục ở nông thôn, nếu hôn sự này, đều đã được song phương đồng ý, thì không tới hai tháng là liền có thể thành thân rồi đi.

– Thành thân?

Giang Bách Xuyên lập tức đứng bật dậy, kích động đến mức cả thân thể đều có chút run rẩy dữ dội:

– Y y muốn thành hôn?

Hắn tựa hồ như là từ trong mấy kẽ răng mà rút gào ra mấy chữ này vậy.

– Đúng đấy.

Trương Tam, Lý Tứ kỳ quái nhìn về phía vị sơn đại vương này:

– Bọn ta còn nghe nói, trước đây, nhà của cô nương đã sớm có ý định mà gả con gái cho Trương Đại Hải rồi đi. Mà, Trương Đại Hải cũng rất vừa ý đối phương. Chỉ bằng vào hai điều này, bọn ta nghĩ, chỉ sợ là hôn sự này sẽ được nhanh chóng tổ chức đi.

“Ầm” một tiếng, Giang Bách Xuyên liền tàn nhẫn vỗ nát một góc bàn ở bên mình.

Chỉ nghe, hắn cắn răng nghiêng lợi, oán hận nói:

– Thành thân? Trương Đại Hải, người đúng là sống tốt đến mức phong lưu khoái hoạt rồi a. Ta mới đi không đến một tháng. Ở bên kia, nhà của người đã liền có bà mối nhanh nhẹn tới tổ chức lễ dạ ngộ náo nhiệt rồi a. Hơn nữa, còn nóng vội đến mức định ra cả ngày tháng tổ chức hôn sự, thành thân cũng nổi liền sắp đến. Người người người người Coi như chỉ là vì để an ủi ta một chút, người cũng có thể do dự, chần chờ thêm một chút đi, chỉ cần chờ thêm nửa năm đến một năm, rồi hãy suy nghĩ đến chuyện thành thân này nọ vậy đi?

Hắn càng nói lại càng phẫn hận, cuối cùng, là trực tiếp đứng lên, vô thức nhấc bước đi lòng vòng ở trong phòng, một lúc lại chỉ lên trời kêu mắng không ngớt nha.

Nhiếp Thập Phương, Phượng Cửu Thiên, Thẩm Thiên Lý, Lý Đại Hỉ cùng nhau ngồi ngây người, sững sờ ở nơi đó. Phải qua mất nửa ngày, Phượng Cửu Thiên mới thở ra một hơi dài thườn thượt, nhẹ giọng nói:

– Một canh giờ trước, không biết là ai vừa mới nói qua. Nếu bản thân hắn đã hạ quyết tâm buông tay, thì mặc kệ có nghe thấy bất cứ chuyện gì về người ta đi nữa, cũng đều có thể tâm tĩnh như mặt nước phẳng lặng. Hiện tại, dù cho thám tử có nói cho hắn biết, mấy ngày sau, vị Trương Đại Hải – người ta liền muốn thành hôn đi nữa, thì hắn cũng sẽ không cảm thấy đau lòng nữa đâu a. Thập Phương, người còn có nhớ là

ai nói hay không nha? Thật giống như không phải là ta đi. Thiên Lý lại càng không thể nói ra mấy lời này rồi đi. Ồ. Lẽ nào, là người à?

– Ta? Phụng Cửu Thiên a, người lại muốn ta chịu oan thay cho tên gia hỏa nào đó, bây giờ, đang bị kích động đến mức đi tới đi lui như con kiến bò loạn ở trên chảo nóng, à?

Nhiếp Thập Phương liếc mắt một cái, mỉa mai tiếp:

– Trí nhớ của người thật không tốt a. Ta đây nhắc cho người nhớ lại. Cái tên gia hỏa nào đó vẫn đang phát rồ ghen tuông bấy bọ, vô căn cứ, lại vừa mới dứt lời mắng Trương Đại Hải – người ta sống đến thật phong lưu khoái hoạt đây, chính là cái tên vừa ở một canh giờ trước, phát ra lời thề son sắt rằng, dù cho người ta thành hôn đi nữa, cũng sẽ không bị lung lay ý chí, thay đổi quyết định nha.

– Nha? Là vậy à? Nói như người, vậy thì đúng là trí nhớ của ta không tốt rồi sao? Nào có nha, trí nhớ của ta vẫn rất tốt a. Hay nên nói là, cái tên nào đó đang là loại người lập tức trở mặt quá nhanh, hành động quá mức kịch liệt, khiến cho ta không thể tin nổi, nên mới hoảng hốt nhớ lầm đi?

Phụng Cửu Thiên khoa trương thốt to lên. Nhiếp Thập Phương cũng bày ra dáng vẻ nghiêm túc như thật, mà gật đầu, nói:

– Không sai, không sai a. Nhất định là do cái tên nào đó đã trở mặt quá nhanh, gây nên hành động mức kịch liệt, nên mới khiến người hoảng hốt đến mau quên vậy nha.

Hai tên này chung tay biểu diễn một màn tung hứng điệu nghệ, kẻ hỏi người đáp đến xuất sắc a, suýt chút nữa khiến cho Giang Bách Xuyên tức chết rồi đi.

Hắn nào đâu biết được, định lực của bản thân lại không đáng tin tưởng đến vậy a, rõ ràng là đã tự nhắc nhở mình, tựa hồ như thất tình, chia ly cũng không phải cái việc gì khó. Nhưng vì sao, vừa nghe thấy tin y sắp kết hôn, thì lồng ngực vẫn sẽ bị khó chịu, khó thở đến sắp chết a, làm sao kêu hắn không thể nào không phát rồ lên được đây? Bằng không, hắn sẽ cảm thấy mình sẽ liền bị phẫn nộ, bực tức đến không thở nổi đây.

Ở một bên, Lý Đại Hỷ vẫn còn đang hỏi Thẩm Thiên Lý xem, bản thân y là đã từ lúc nào mà se duyên cho Giang Bách Xuyên a. Mà, cư nhiên, Thẩm Thiên Lý lại không quá muốn giải thích vấn đề này. Tâm tư của hắn rõ ràng đã bay tới nơi khác rồi đi, cuối cùng, hắn liền trực tiếp đứng lên, vỗ vỗ bả vai của Giang Bách Xuyên, để lại một câu rất có ý tứ sâu xa:

– Huynh đệ, người nên một mình ở lại nơi này mà phát tiết một hồi đi thôi. Huynh đệ, xem như ta tiếp đãi người không chu đáo a.

Vừa nói xong, liền trực tiếp, kéo Lý Đại Hỷ vẫn còn đang hiếu kỳ không ngừng ở trong lòng, dù không muốn rời đi, cũng buộc phải lui đi.

Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên liếc mắt nhìn nhau, cũng đều nhún nhún vai, rời khỏi sảnh lớn. Chỉ còn lại mỗi một mình Giang Bách Xuyên ở trong phòng liền có thể phát điên lên được rồi đi. Hắn lại nhắc chân liền lại ra cửa, ngẩng đầu, nhìn một chút. Vầng trăng tròn sáng vàng vạc ở trên bầu trời đêm, dường như giống với cảnh tượng vào buổi tối hôm ấy, hắn cùng Trương Đại Hải đi suốt cả đêm vậy.

Tâm tư của hắn bất giác liền bay trở về đêm hôm ấy, có thể được xem như là một buổi tối rối loạn a. Dần dần, lại hiện ra từng hình ảnh lướt qua, đến tình cảnh hai người đang mắc kẹt, bị treo lơ lửng giữa lưng chừng ở trên vách núi, lúc bấy giờ dừng lại ở trong đầu.

Khi thì hiện lên vẻ mặt yếu đuối, lo sợ của Trương Đại Hải khi sợ sệt nghĩ rằng hắn định thả tay của y. Lúc thì, hiện lên, vẻ mặt xúc động, ôm ý định chịu chết, quyết tuyệt của y khi tóm lấy cái con rắn to kia. Còn có, một màn khi hắn thừa nhận tình cảm của bản thân đã dành cho cái vị nhà quê này. Cả cảnh tượng khi hắn chỉ có thể trơ mắt, đứng nhìn y bị rắn cắn, lại dâng lên cái nỗi thống khổ, đau đớn, tuyệt vọng, khi đã mất hết cả niềm tin đó.

“Dùng” một tiếng, lại giáng xuống một chưởng ác liệt, chiếc bàn đá ở trong viện, cũng không thể tránh được kiếp nạn lớn, mà vỡ tan thành mấy tảng đá vụn lớn, chắt đọng lại ở đó.

– Đại Hải chỉ có thể là của ta. Y chỉ có thể là của ta. Dựa vào cái gì, ta lại muốn mặc cho kẻ khác đến, đoạt y đi được sao.

Giang Bách Xuyên nghiêng rằng nghiêng lợi rống lên. Vừa dứt lời, ngay lập tức, cả thân thể như bị trút hết khí lực, giống như quả bóng bị xì hơi mà ủ rũ xuống.

– Nhưng mà Nhưng mà ta lại muốn cho y có được hạnh phúc. Nếu như ép buộc y ở lại bên cạnh mình, thì chỉ có thể khiến cho y chịu đựng nỗi thống khổ mà thôi a. Lẽ nào, nhìn y như vậy, thì ta sẽ vui sướng được sao?

Hắn tự lẩm bẩm, xoắn xuýt lại vừa rơi vào trong bể thống khổ.

Cuối cùng, sau khi đã tự lặn ngụp chìm vào một bể hồ dán ở trong đầu, bỗng nhiên, linh quang chợt lóe, Giang Bách Xuyên lập tức kích động, bật dậy, lập tức đứng lên.

Đúng rồi. Ở bên cạnh mình, chẳng phải đã có sẵn một ví dụ sống sờ sờ rồi sao. Lúc trước, tên Thẩm Thiên Lý kia đã bức ép Lý Đại Hỉ gả về đây hay sao? Hiện tại, cả hai người họ không phải đều vẫn sống với nhau rất hạnh phúc hay sao. Tại sao mình lại không chịu đi hỏi một chút ý kiến từ tên huynh đệ tốt đã có sẵn kinh nghiệm rồi đi?

Hắn hoàn toàn liền bị rơi vào trong phần chấn cuồng loạn, hoàn toàn không có chú ý tới lúc này đây đã là thời gian nào trong ngày, mà lại hăng hái muốn đi hỏi dò ý kiến của tên huynh đệ tốt kia. Lúc này nha, lại đi quấy rầy chuyện tốt của người ta, thì sẽ khiến người ta phần nộ oán trời trách đất a.

Bên trong phòng ngủ tĩnh xảo, một cây nến đỏ đang im lặng bùng cháy, tỏa ra ánh sáng vàng vọt ảm áp.

Ngẫu nhiên, ánh nền này lại nhảy nhót, lay động, tựa hồ như là đang mỉm cười vì một màn nói chuyện giữa hai người đang có mặt ở trong phòng này.

– Không muốn a, Thẩm Thiên Lý. Ngày hôm nay, ta đã quá mệt mỏi rồi a.

Lý Đại Hỉ bất đắc dĩ vừa khước từ con sói to đang nhiệt tình nhào lên trên người của y, vừa liên tiếp ngáp dài.

– Không phải đã dặn người đừng ra tay làm việc quá sức hay sao a? Có việc gì nặng nhọc linh tinh, cứ để đám người kia làm là được rồi mà. Thực là ..., từ khi người bắt đầu thu hoạch hoa màu đến giờ, người đều nói mệt mỏi đã đến mười ngày rồi đi. Ta không đành lòng khiến người mệt mỏi thêm nữa, cho nên, mới luôn bị cấm dục đến tận bây giờ rồi a. Người nói xem, ta có dễ chịu hay không đây?

Thẩm Thiên Lý vừa bày ra vẻ oan ức tố khổ, vừa không nhịn nổi dục hỏa mà sờ soạng lên trên thân thể thon gầy của ái nhân, hai đầu ngón tay linh hoạt liền bắt đầu xoa nắn hai nụ hoa hồng phấn đang nhô lên trên lồng ngực, hai nụ hoa liền nổi cộm lên.

Lý Đại Hỉ nghe Thấy Thẩm Thiên Lý nói vậy. Y tự ngẫm lại tựa hồ như cũng xác thực đúng là có như vậy a. Cho nên, trong lòng lại nổi lên hổ thẹn, y liền ngưng giãy dụa, vì vậy, đã bị kỹ xảo thành thạo của con sói to kia khiêu khích đến nổi lên ham muốn.

Hai người trêu đùa đến bắt đầu thở dốc. Thẩm Thiên Lý đã thủ thế chờ đợi từ lâu, đang muốn bắt lấy hộp thuốc mỡ, thì đột ngột vang lên một trận tiếng gõ cửa “thùng thùng thùng” xôn xao, nghe thấy tiếng gõ dồn dập đến vậy, tựa hồ như là đang có chuyện khẩn cấp gì đó đã xảy ra vậy.

Thẩm Thiên Lý tự nhiên không phải là loại người chỉ vì tiết dục mà lơ là chính sự mà không thêm để ý được mọi chuyện được. Hắn khẽ hạ xuống một cái hôn lên trên khuôn mặt của Lý Đại Hỉ, tiếp theo, hắn lập tức từ giường nhảy xuống mặt đất, đưa tay tung ra một chút nội công, cánh cửa đang đóng kín liền bật mở, Giang Bách Xuyên liền lộ đầu chui vào.

– Bách Xuyên?

Trên mặt của Thẩm Thiên Lý nhất thời chảy xuống hắc tuyến dày đặc:

– Người đến đây để làm gì đây? Trời đã muộn đến vậy rồi. Còn ồn ào tới chỗ của ta a. Có lời gì muốn nói, thì không thể để mai nói sau, được không đây?

Má nó! Giang Bách Xuyên, tốt nhất là người cho ta một cái lý do chính đáng hợp tình hợp lý mà đến tìm ta ngay lúc quan trọng này. Bằng không, ta sẽ bỏ người ra làm thành mây miếng a.

Tên nào đó đang bắt mẩn mà ở trong lòng hung tợn gào thét lên.

– Thiên Lý, người nghĩ xem, ta nên trở lại đó đoạt lấy Đại Hải mang đi hay không đây?

Căn bản là Giang Bách Xuyên không thêm để ý đến sắc mặt của tên bạn tốt. Trong lòng của hắn đã hoàn toàn bị cái ý nghĩ của bản thân mình xâm chiếm toàn bộ rồi đi.

– Chính là bởi vì cái vấn đề này nên mới tìm đến ta ngay lúc này sao?

Thẩm Thiên Lý không dám tin nổi, bật hỏi. Lẽ nào tên bạn tốt này của hắn đang ngứa xương ngứa da muốn đánh nhau với mình một trận à?

Bằng không, làm sao mà cái tên này lại sẽ tìm ra một cái lí do thối nát đến thế hả.

– Đương nhiên. Người nghĩ xem, hiện tại, ở trong lòng của ta, còn có thể nghĩ đến cái chuyện khác gì khác được nữa à?

Giang Bách Xuyên có chút bất mãn a. Về mặt này của Thiên Lý là cái thái độ gì đây hả. Có điều, vừa nghĩ đến bản thân hắn đến đây là có việc muốn cầu người ta, cho nên, hắn vẫn nhẫn nhịn xuống khó chịu, mà nói tiếp:

– Thiên Lý, người nhớ lại một chút xem. Lúc trước, người cùng Đại Hải vốn là một đôi oan gia. Sau đó, người lại cướp y về đây, thì hai người các người vẫn sinh hoạt rất hạnh phúc như trước. Mà, ta cùng Đại Hải đã có nền tảng tình cảm nhất định. Nếu như ta cũng đoạt Đại Hải về như vậy, thì bọn ta nhất định sẽ trải qua cuộc sống còn hạnh phúc hơn so với các người, có đúng hay không hả?

– Một chút cũng đều không sai. Vì vậy, bây giờ, người nên nhanh nhanh đi về phòng thu thập rồi ngủ sớm, chuẩn bị tinh thần phần chần đi. Trời vừa sáng sớm thì liền xuống núi đi cướp người đi. Quan trọng nhất, chính là, người lập tức rời khỏi nơi này cho ta. Đừng quấy rầy ta làm chính sự a.

Thẩm Thiên Lý nghiêng răng nghiêng lợi mà rít gào ra từng câu từng chữ. Mà, lúc này, Giang Bách Xuyên mới phát hiện ra trên người của tên bạn tốt trước mặt này, đang tỏa ra một luồng khí tức cảm thú bị cấm dục a. Hắn bất giác tỉnh ngộ, gật gù liên tục, đáp:

– Cố lên a. Đi a. Vậy thì ta đi ngay đây.

– Đại Hải, Đại Hải. Cái tên gia hỏa sát phong cảnh đáng bị thiên đạo vạn chém đã đi rồi a.

Một lần nữa, Thẩm Thiên Lý lại trở nên hưng phấn, tiểu đệ ở thân dưới cũng đang bùng bùng ý chí chiến đấu, tinh thần sung mãn sôi sục. Hắn vừa vén màn giường, lập tức nhào lên trên thân thể của ái nhân. Nhưng, một khắc tiếp theo, hắn liền hoá đá ngay ở trên người của Lý Đại Hải.

Bởi, Lý Đại Hải đang nằm ở dưới thân của hắn, đang nhắm mắt an tường, từ trong miệng thỉnh thoảng lại

truyền ra tiếng ngáy nho nhỏ, chứng minh một điều rằng, chủ nhân của âm thanh này là đang ngủ say rồi a.

– Giang Bách Xuyên Ta muốn làm thịt người

Giữa đêm khuya yên ắng, trên bích thanh sơn, đột ngột, truyền ra một tiếng rống to cực kỳ tức giận, khiến cho một đám đông chim chóc nhỏ bé đáng thương đã chần chừ, một nhọc cả một ngày, mới vừa tiến vào mộng đẹp liền bị kinh động, giật mình mà rú rít, bay lên tán loạn.

– Thẩm Thiên Lý, Thẩm Thiên Lý, không xong rồi, không xong rồi.....

Hừng đông, trên bầu trời vừa lộ ra một tầng sáng mờ mờ. Bên ngoài phòng ngủ của Thẩm Thiên Lý liền truyền đến một trận tiếng gào to hoang mang, hoảng loạn.

Thẩm Thiên Lý thật đáng thương a. Tối hôm qua, bởi vì thân thể vốn đang trong cảm xúc hưng phấn vô cùng, lập tức liền tuột thẳng xuống, cảm xúc trống vắng, hụt hẫng, ủ rũ vô cùng. Cho nên, tâm lý bị kích thích quá lớn. Lại, thêm vào còn việc phải xoa dịu tiểu đệ nửa thân dưới của hắn đang hưng phấn tưng bừng lại bắt buộc phải nhẫn nhịn xuống, khiến cho hắn phải mất ngủ đến hơn nửa đêm. Vừa đến canh tư, cuối cùng mới coi như là đã bình ổn cảm xúc bất mãn, mà ngủ thiếp đi, say như heo chết. Ai ngờ đâu, còn chưa tới một canh giờ, liền bị một trận tiếng kêu gào này kinh động đến thức giấc.

– A.

Lý Đại Hỉ đang ngủ say ở sát bên, đột ngột ngồi bật dậy, hoảng hốt kêu lên:

– Thẩm Thiên Lý, cái gì không xong a? Không phải là bị cháy chứ?

Y hoang mang lập tức nhảy xuống giường, trên thân của y lại chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót ngắn, lại ở trong một khắc tiếp theo, liền bị ái nhân kéo người trở lại.

– Nhiếp Thập Phương, Phương Cửu Thiên. Tốt nhất là hai người có thể nói ra chuyện lớn chân chính có thể khiến cho ta cảm thấy được nó kinh hoàng đến mức khiến hai người thất thố xông vào đây đến vậy. Bằng không, ta dám cam đoan, một khắc sau, các người đừng trách sao, đại họa lâm đầu giáng xuống hai người a.

Hắn mang theo một bụng phần nộ, giận dữ lại không thể phát tiết ra ngoài. Bây giờ, hắn vừa buồn ngủ muốn chết, lại không thể không rời giường nữa chứ. Thẩm Thiên Lý điên cuồng gào lên. Hắn thật sự cực kỳ, vô cùng hoài nghi, lần này, ba tên hồ bằng cầu hữu kia, đến sơn trại nhà hắn, không phải là đang cố ý muốn dẫn dắt hắn khó chịu đến chết thì ba tên nọ không sống nổi hay sao đó.

– Giang Bách Xuyên đã mất tích rồi a.

Nhiếp Thập Phương cùng Phượng Cửu Thiên xông vào, nhất thời đều nhìn thấy thân thể trần trụi chỉ xuyên một cái quần lót của Lý Đại Hỉ, tiếp theo, cả hai lập tức hoang mang xoay người còn e sợ hơn cả người bị nhìn thấy đang đứng trước mặt đây a.

– Xin lỗi, Thẩm Thiên Lý. Bọn ta vốn không nhìn thấy cả a.

Trời ạ. Đến chuyện này dẫn đến việc cái bình dấm chua này sôi trào lên, thì cả hai đều sẽ không phải một chuyện tốt đẹp gì.

– Người cần gì phải xoay người a. Ta lại không phải là nữ nhân.

Lý Đại Hỉ rất không cao hứng, bật thốt. Y nhìn thấy ánh mắt của hai tên này là cái ý tứ gì a.

Thân thể của mình lại không phải là của đại cô nương nha.

– Trước tiên, người lên trên giường nằm xuống cho ta.

Thẩm Thiên Lý gằm nhẹ, nhấn cả thân thể của Lý Đại Hỉ tiến vào chăn bên trong, hai tên này mới dám xoay người lại.

Phượng Cửu Thiên vội vã nói

– Thiên Lý, Bách Xuyên đã mất tích rồi a. Người nói xem, có phải do hấn nghĩ không thông rồi đi làm chuyện xằng bậy hay không đây? Tuy rằng, ngày hôm qua, hấn đã phát ra một lời thề son sắt. Sau đó, hấn vừa nghe thấy tin tức Trương Đại Hải muốn thành thân, thì biểu hiện kích động đó của hấn, người cũng đã nhìn thấy rồi đó. Đây chính điểm báo trước không hề có chút tốt đẹp gì cho kết cục của chuyện này hết a.

Thẩm Thiên Lý cười lạnh một tiếng, nói:

– Các người sốt sắng xông tới đây, là vì chuyện này à? Hai tên ngu ngốc này. Cũng không nhớ rõ một chút, mấy ngày nay vốn luôn có mấy người chúng ta luôn ở quanh, canh chừng hấn. Nếu hấn nghĩ không thông, làm ra chuyện điên rồ thì chúng ta đã phát hiện lâu rồi đi. Với lại, hấn còn có cái gì mà nghĩ không ra nữa đâu? Yên tâm đi, Bách Xuyên cũng là bởi vì đã nghĩ thông suốt rồi, hơn nữa, đã nghĩ tới vô cùng thông suốt, cho nên, tối hôm qua, hấn đã lập tức xuống núi rồi.

– Nha, hấn đang quay về Long Hồ sơn rồi à? Cái này là ổn rồi.

Nhiếp Thập Phương vỗ ngực một cái. Cũng còn tốt, hấn liền tự hỏi bản thân mình, làm sao mà bằng hữu của mình lại không có tiền đồ đến vậy a. Kể cả lên được thì cũng buông được, đó mới là Giang Bách Xuyên a. Bất kể là, hấn đã từng yêu say đắm Trương Đại Hải đến mức nào, thì chuyện đó cũng đều sẽ bị hấn vứt qua một bên đi. Một năm sau, lại là tên nam nhân tốt, luôn phần chân, lỗi lạc, tiêu sái, phong lưu.

– Hần là quay về thôn của Trương Đại Hải a. Nghe ra ý định ở trong lời nói của hắn, đại khái, chính là muốn đi cướp hôn nha.

Thẩm Thiên Lý hơi hột nói, tiếp theo, cũng không thêm để ý, mà phất tay chào hai vị bằng hữu đang há hốc mồm đến có thể chứa đủ một quả trứng gà, bắt đầu trực tiếp mặc quần áo lên người.

– CHÚ THÍCH:

(*) Cây cao lương: hay còn gọi miến mía, cao lương đỏ, (cỏ) miến to, bo bo; cây ngũ cốc quan trọng thứ năm trên thế giới sau lúa gạo, lúa mì, ngô và đại mạch. Cao lương là cho ra hạt thu hoạch hàng năm, nhưng thân cây lại có thể trồng lâu năm.

(*) Lễ dạ ngô: còn gọi là lễ xem mặt, lễ chạm ngõ;) là một nghi lễ trong phong tục hôn sự, là buổi gặp gỡ chính thức giữa hai gia đình.

10. Chương 9

Một lần nữa, lại đôi bàn chân lại bước lên con đường mòn nhỏ hẹp, quanh co quen thuộc, trong lòng của Giang Bách Xuyên thật sự đang dâng lên nỗi kích động mà không có lời nào, có thể diễn tả được.

Nhìn cảnh vật ở hai bên đường nhanh chóng lướt qua, trong lòng của hắn chỉ có mỗi một ý nghĩ kiên định không thể nào lại kiên định hơn được nữa.

Đại Hải, người phải chờ ta. Tuyệt đối không thể nào để cho ta vừa tới nơi, liền nhìn thấy một màn người cùng tân nương quý bá thiên địa mà tiếp đón ta đi. Đại Hải, tuyệt đối không thể nào để cho chuyện kinh khủng lại bất đắc dĩ mà xảy ra.

Ở ngay trước mắt, chính là thôn của Trương Đại Hải. Mới vừa vào đến đầu thôn, đã liền phát hiện ra ở trên đường mòn nhỏ, tất cả mọi thôn dân đều đang tụm năm tụm ba vui mừng. Mỗi một tiểu hài tử đều mặc lên người một bộ quần áo mới, cười nói rộn rã, đuổi bắt nô đùa xôn xao một mảng, vừa reo to ” Thành thân, thành thân a. Đại Hải thúc thúc lấy nương tử nha.”

Bước chân của Giang Bách Xuyên liền loạng choạng, không dám tin nổi, mà liếc mắt nhìn chằm chằm đám con nít kia. Tiếp theo, hắn đột ngột túm lấy một thôn dân đi ngang bên người, thốt ra giọng nói khàn khàn hỏi:

– Là Là ai muốn cưới vợ?

– Còn có thể là ai nữa a. Đương nhiên là Đại Hải rồi nha.

Thôn dân kia đang nói chuyện cùng người đi cùng mình, nghe thấy câu hỏi này liền thiếu kiên nhẫn vừa vùng người thoát khỏi động tác lôi kéo của hắn. Nhưng gã vừa ngẩng đầu nhìn lên, cũng không khỏi sững sờ, lại chợt đổi thành một bộ mặt tươi cười.

– Yêu. Đây, không phải là Giang công tử à? Hôm nay, người trở về vừa đúng lúc rồi a. Tân nương nấu ăn ngon có tiếng, cũng đã mời tất cả mọi người ở trong thôn đến dự tiệc a. Trong sân nhà Đại Hải các người cũng đã bày ra mấy bàn tiệc rồi đây. Đúng lúc, người cũng vừa đến kịp uống rượu mừng nha.

– Uống rượu mừng?

Giang Bách Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi rít ra từng chữ ở kẽ răng, lâu bầu:

– Bây giờ, ta đang uống giấm rồi đây này.

Hắn vừa nói xong cũng không chờ thôn dân kia phản ứng lại. Thì, đến bóng dáng của hắn đã không thấy đâu nữa, đây chính là tuyệt đỉnh khinh công ‘Đại Giang Đông khứ’ ở trong chốn vô lâm a.

Mắt thấy sắp tới nhà của Trương Đại Hải, từ thật xa, Giang Bách Xuyên liền nhìn thấy hai ả nữ nhân vốn đã khiến hắn hận đến nghiến răng, cũng chính là hai ả bà mối đã tám chuyện với nhau trên đường mòn ở trong rừng nhỏ ngày đó.

– Má nó! Chính là cái mầm tai hoạ gây ra kết cục này đây. Ngày đó, ta nên tự mình ra tay trừ khử mới phải a.

Giang Bách Xuyên oán hận chửi bới. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì hiện tại, hai ả bà mối nọ, đã bị đục lỗ biến thành cái rổ rồi đi.

– Ân? Không đúng a. Làm sao một đám người đều chen chúc ở đây, không phải cái sân kia mới đúng là nhà của Đại Hải à?

Giang Bách Xuyên ngừng bước ở trước nhà Trương Đại Hải xem xét, lại ló đầu nhìn sang sân nhà của Trương Đại Hải, chỉ thấy trong sân bày đầy bàn ghế linh tinh, nhưng vẫn còn chưa có món ăn nào được bày lên bàn cả.

Đại Hoàng phờ phạc, rũ đầu xuống, nằm ở dưới tán cây khỏa trích phượng.

Lại nhìn sang sân nhà đối diện ở trước mặt, bên trong lại có đầy người đứng ở đó, cũng không có bày bàn đãi tiệc.

– Kỳ quái. Chuyện gì thế này? Tại sao, muốn lại tổ chức thành thân ở trong sân của người khác a. Lẽ nào, ta đã tính sai rồi sao?

Trong lòng lại sinh ra một tia hi vọng lần nữa, hắn kéo tay áo của một lão thái thái đứng cạnh hỏi:

– Đại nương, là ai muốn đón dâu? Tân nương là cô nương nhà ai vậy a?

Lời này thốt ra, có thể nói là một câu hỏi vô cùng nhỏ nhả, lễ độ nhất mà từ khi Giang Bách Xuyên sinh ra đến giờ đi.

Lão thái thái đứng bên cạnh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, đại khái do ngày thường ít khi bước khỏi cửa, lão thái thái vốn cũng không biết đến nhân vật có đại danh鼎鼎鼎鼎 là Giang Bách Xuyên đã từng ở trong ở thôn này.

Cho nên, lão thái thái cười ha ha, để lộ ra mấy chiếc răng còn lại không bao nhiêu, nụ cười từ ái, nói:

– Còn có thể là ai a. Chính là đứa nhỏ Đại Hải này a. Chắc chắn, hồi nhỏ còn bị đánh đòn nhiều roi như vậy. Chớp mắt một cái, bây giờ, cuối cùng cũng đã có thể, coi như là cưới được lão bà rồi đi. Tân nương tử kia, nghe nói là khuê nữ nhà lão Hà ở tây thôn, vóc dáng mạnh khỏe, lại có thể làm lụng nặng nhọc. Đại Hải lấy được nàng, xem như là có phúc nha.

Tia hi vọng cuối cùng cũng nhanh chóng tiêu tan. Trong lòng của Giang Bách Xuyên lại dâng lên sát khí lần nữa:

Tốt a. Nguyên nhân để khiến cho có một màn bày tiệc mừng cưới ở trong sân của người khác. Đại khái là do Đại Hải lo lắng mình sẽ tìm đến mà phá hoại thành thân đại sự của y đi. Cho nên, y mới cố ý chọn ở bên nhà hàng xóm mà báai lạy thiên địa a.

Giang Bách Xuyên nghĩ đến đoạn này, liền cảm thấy trong miệng như là ăn một quả trái cây còn non lại xanh, vừa chua lại chát. Đồng thời, ở trong tay phảng phất như đang tự hình thành ra một cây đao vậy, muốn chém cái ả khuê nữ của lão Hà gia bay về nhà mẹ đẻ a, còn có cái ả bà mối kia nữa, hắn lại càng không thể quên mất, mà không chém chết cái mầm tai hoạ kia.

Ở phía sau, bỗng vang lên một xôn xao vỡ oà, tiếp theo, là giọng điệu eo éo, kéo dài đến chảy nước mà chỉ có mỗi bà mối mới có, kêu to lên:

– Mọi người nhường đường, nhường đường nào, tân nương đến, nhanh nhường đường nào.....

Theo tiếng kêu to của bà mối, một nữ nhân trên đầu trùm khăn đỏ thắm, tay nắm một đoạn vải đỏ, chậm rãi mà đi đến.

Giang Bách Xuyên vừa nhìn thấy dáng vóc của cô gái này, liền suýt nữa ngất đi.

Trong lòng của hắn lại dâng lên nỗi hận rèn sắt không thành thép a, mà la ó lên:

Đại Hải a Đại Hải, tốt xấu gì thì cũng coi là người đã từng gặp qua cô nương xinh đẹp. Coi như người muốn tìm nữ nhân có thể làm lụng được việc nặng nhọc, thì người cũng không thể tìm một người như thế này a. Vừa nhìn thấy cái thân thể này, dáng người này, nếu có ai nói nàng là nam nhân cao to, vạm vỡ giả trang thành nữ tử, ta cũng hoàn toàn tin đó chứ. Nếu như nàng vừa đề lên thân thể của người một cái thôi, cũng đủ nghiền người thành một đồng thịt nát a.

Trong đám đông, lại bắt đầu có người cười trêu, kêu tân nương xốc khăn voan lên để cho mọi người nhìn đi, còn có người lại hỏi, làm sao mà vẫn còn chưa thấy tân lang a.

Giang Bách Xuyên lập tức vênh tai lên nghe. Bởi vì hắn cũng rất muốn biết, đến cho cùng thì Trương Đại Hải đã đi đến nơi nào, làm sao không dắt tay tân nương cùng một lúc đi ra đây vậy a.

Bất quá, điều này không phải là rất đúng lúc rồi à? Bên khóe môi của Giang Bách Xuyên liền xuất ra một mặt ý cười lạnh lẽo âm trầm. Nhân lúc Đại Hải không có ở đây liền đuổi nữ nhân này về nhà mẹ đẻ đi, đợi đến sau khi Đại Hải trở lại, mình sẽ không nói bất cứ lời nào mà đoạt lấy y liền rời đi khỏi đây thôi. Đợi đến khi về lại trên núi, còn không phải chỉ cần mình ba hoa bịa ra đại cái lý do gì đó thì y liền phải nghe theo thôi à?

Bịa ra lý do để lừa gạt y tin tưởng lấy, đối với người tài giỏi như hắn mà nói thì lại quá đơn giản a. Đến khi đó, Đại Hải cũng sẽ không hận mình được a. Giang Bách Xuyên càng nghĩ lại thì càng cảm thấy có đúng. Cuối cùng, quả thực còn có chút đắc ý dào dạt a.

Mũi chân hơi điểm nhẹ, cả thân thể của hắn giống như chim đại bàng bật lên, bay thẳng lên trời, lại rơi xuống ở trước mặt nữ nhân vừa được mọi người trêu ghẹo, kêu xốc khăn đỏ lên, ‘xoẹt’ một tiếng, liền rút ra thanh bội kiếm quấn trên eo, đặt ngang ở trên cổ của nữ nhân, lạnh lùng nói:

– Ta xin khuyên cô nương đây, nên lập tức rời khỏi Đại Hải đi. Bằng không, ngay bây giờ, ta liền phải để cho người đến gặp Diêm vương gia dưới địa phủ a.

– Người là ai?

Cái vị thôn nữ vốn không hề xinh đẹp như nữ nhân liền kinh hãi, tiếp theo, nàng lại liếc mắt nhìn một thanh trường kiếm mỏng tanh, bóng loáng, lạnh lẽo như nước mưa thu đang đặt ở trên cổ mình. Nàng hơi nhướng mày, cái cổ liền cứng đờ, nhưng ý chí lại kiên định nói:

– Ta yêu thích Đại Hải. Mà, Đại Hải cũng yêu thích ta đây. Người cho rằng uy hiếp lấy tính mạng của ta, thì ta sẽ hoảng sợ, từ hôn mà chạy về nhà mẹ đẻ à? Người đừng hòng. Tuy rằng, ta không biết chữ, cũng chưa từng đọc sách. Nhưng, đạo lý, một nữ nhân không thể lấy hai phu, ta vẫn hiểu a. Ngày hôm nay, ta liền phải ở đây, không đi đâu cả. Ta sinh là người của Đại Hải, dù có chết đi cũng là quý của nhà Đại Hải. Người muốn sao đây hả.

Giang Bách Xuyên lập tức sững sốt, không ngờ tới, nữ nhân này cũng có cốt khí đến vậy. Lúc này, mọi người xung quanh vừa nghe xong câu này liền lớn tiếng ủng hộ nàng. Giang Bách Xuyên tức giận, hét lớn:

– Điều ngậm miệng lại hết cho ta.

Sau đó, hắn chuyển tầm mắt nhìn nữ nhân kia, thâm trầm nói:

– Ta rất khâm phục dũng khí của ngươi. Có điều, rất xin lỗi, hôm nay ta tới, chính là muốn dẫn Đại Hải rời đi. Chung quy ngươi vẫn còn không biết, y đã là người của ta. Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất kì ai cướp y đi khỏi ta a.

– Ai Ai dám hại nương tử của ta.

Một tiếng nói thô lỗ đột ngột vang lên. Tiếp theo đó, là một hán tử có thân thể cường tráng như trâu, vội vã lao vào đám đông, chen chúc tới trước, qua hai ba bước liền vọt tới.

Đám gân xanh trên trán liền nổi cộm lên, đập thành thạch, gã vừa nhìn thấy Giang Bách Xuyên liền lớn tiếng hét âm lên:

– Ngươi chính là tên khốn kiếp muốn hại vợ ta? Còn dám nói ta là người của ngươi nữa hả. Phi, ai là người của ngươi

Gã còn chưa kịp nói xong, thì khựng lại, sửng sốt, sau khi đã nhìn thấy rõ là Giang Bách Xuyên, sắc mặt của gã như thấy quỷ vậy, vô thường vô phạt, lẩm bẩm hỏi:

– Ngươi là Cái vị Giang công tử kia đi? Ta nhớ ngươi nhất định là hiểu lắm cái gì rồi đi. Ta vốn không gặp qua ngươi được mấy lần, đến nói chuyện cũng hoàn toàn chưa từng nói được câu nào cả. Thì, sao có thể thành người của ngươi đây?

Giọng điệu của gã yếu đi rất nhiều. Bản lĩnh của Giang Bách Xuyên này, thôn dân cả thôn này đều biết được. Đây là một kẻ võ công cao cường giết người không chớp mắt a.

Lại, có thể lấy cái gì hình dung sắc mặt bây giờ của Giang Bách Xuyên đây? Ân, đại khái, chính là cái loại sắc mặt giống như là khi người ta đã liên tục nuốt phải mấy chục con ruồi dơ bẩn mà không ngừng được đi.

Hắn đứng ở nơi đó, sắc mặt trắng xanh đảo loạn liên tục nhìn chăm chăm, tên đại hán cường tráng như trâu ở trước mắt này, muốn nói chuyện, nhưng cái miệng lại chỉ có thể cứng ngắc, chỉ cảm thấy khóe môi của mình bị co giật liên tục. Nhớ đến, mới vừa rồi, hắn còn nói với nữ nhân kia, cái gì mà Đại Hải là người của ta đây”. Hắn liền hận không thể nôn ra bữa cơm đã ăn vào tối hôm qua.

– Đại Hải, người này nói ngươi là người của hắn, còn muốn giết ta nữa đây. Rốt cuộc chuyện này, là như thế nào đây?

Khuê nữ lão Hà gia đã bắt đầu kêu gào. Cũng nhờ vào một tiếng kêu gào này của nàng, mới khiến cho khóe

miệng của Giang Bách Xuyên đành chỉ co giật. Tuy rằng, cảm giác buồn nôn lại càng thêm mãnh liệt a.

Rút bội kiếm về, Giang Bách Xuyên vẫn không thể tin nổi, nhìn tên hán tử trắng kiện ở trước mắt này, hỏi:

– Người Người gọi là Đại Hải?

Hắn không xác định nổi nữa.

– Không sai a, ta gọi Tổ Đại Hải, thì sao đây.

Hán tử này liền cao giọng đáp trả. Nhưng, câu trả lời này suýt chút nữa để khiến cho Giang Bách Xuyên ói máu té xỉu a.

Hắn lại run rẩy hỏi một câu:

– Người hôm nay là ngày người thành thân với nữ nhân này à?

– Đó là đương nhiên.

Tổ Đại Hải thấy Giang Bách Xuyên rút kiếm trở lại, liền kéo tân nương vào ngực gã mà che chở, vừa lớn tiếng nói:

– Người không nhìn thấy ta mặc quần áo của tân lang quan à? Giang công tử. Nếu người tới đây là muốn uống rượu mừng, thì bọn ta sẽ cố gắng tiếp đãi người chu đáo. Nhưng, nếu người tới đây để cướp tân nương, thì thật xin lỗi, coi như ta chết, cũng không thể đưa A Hoa cho người được.

Trong lòng của Giang Bách Xuyên nói:

Người tha cho ta đi. Ta cướp nàng, còn không bằng, để ta đi cướp một cái đầu heo về nhà ăn còn sướng hơn a.

Hắn nghĩ muốn nở ra một nụ cười làm lạnh, nhưng lại không nặn ra nổi, không thể làm gì khác hơn là đứng trơ ra ở đó, mà lúng túng, muốn bịa ra một cái cớ có thể hợp tình hợp lý vào hoàn cảnh lúc này a.

– Giang Giang Bách Xuyên

Trước cửa sân lại truyền tới một giọng nói bao hàm mọi cảm xúc luân chuyển, từ kinh ngạc, kích động, đến phần nộ cùng với nỗi uất ức không thể nói hết nổi. Đó là, một giọng nói đã khiến cho Giang Bách Xuyên thần hồn điên đảo đến trong mộng cũng muốn nghe thấy a.

– Đại Hải.

Giang Bách Xuyên chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều dâng trào lên trên đỉnh đầu a. Hắn nóng vội nhảy hai, ba bước liền chạy nhanh vài bước tiến lên, ôm lấy Trương Đại Hải liền ở tại chỗ xoay tròn mười mấy vòng, cũng không cố kị ánh mắt cùng lời xì xào bàn tán của đám đông a. Đối với hắn mà nói, Trương Đại Hải thật sự không có thành thân, đã khiến cho hắn quá kích động, quá hưng phấn rồi đi.

Hướng hồ gì, còn có cả nỗi tương tư hơn một tháng nay đều đã thành dày vò, thống khổ. Toàn bộ mọi cảm xúc này, đều ở ngay thời khắc này mà bộc phát ra. Lý trí vào thời khắc này cũng đã bị ném ra sau đầu, cũng là chuyện đương nhiên nha.

– Thả ra Thả ra ta đã.....

Trương Đại Hải cũng kích động. Nhưng đến cuối cùng, cũng coi như y vẫn là người trước tiên khôi phục lại thần trí, vội vã kêu Giang Bách Xuyên thả y xuống, cũng không dám nhìn đám người đứng vây xung quanh đang xôn xao cười vang một mảng. Cúi đầu thấp xuống, tầm mắt của hắn nhìn thẳng xuống mặt đất, thấp giọng hỏi:

– Người Tại sao người lại trở về? Người còn chạy đến trong sân Tổ thúc người ta làm cái gì đây?

Tuy rằng, giọng nói hỏi ra câu này rất thấp, nhưng từ một khắc khi Trương Đại Hải vừa xuất hiện, thì tầm mắt của mọi thôn dân đều hiếu kỳ, tò mò xôn xao đã chuyển từ Giang Bách Xuyên lên trên người Trương Đại Hải, tiếp theo, tất cả mọi người liền vỡ lẽ hiểu ra đều vang lên một mảng tiếng cười, thuận tiện, khiến cho hai cái lỗ tai của người nào đó luôn một mực cúi gầm xuống mặt đất đều đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ lên.

Lúc này vừa nghe thấy câu hỏi của Trương Đại Hải, trong đám đông liền có mấy tiểu tử còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, liền cao giọng chọc ghẹo:

– Đại Hải, Giang công tử, hắn đây là trở về cướp tân lang. Ha ha ha, hắn nói Đại Hải. Nha, nói Tổ Đại Hải là người của hắn, ha ha ha

– Cướp tân lang?

Trương Đại Hải ngạc nhiên nhìn Giang Bách Xuyên, nhưng y bất giác lại hiểu ra ý tứ trong lời nói của mấy người này, lại không dám tin nổi, hỏi:

– Người Người nghĩ là ta muốn thành thân à? Cho nên, người nhận lầm Tổ ca là ta, xông vào đây náo loạn. Không phải là như vậy chứ?

Giang Bách Xuyên hận không thể đâm vài cái lỗ lên trên thân thể của mấy tên gia hỏa luôn sợ cho thiên hạ không loạn kia. Có điều, chuyện đến nước này, hắn cũng không thể phủ nhận được nữa rồi đi.

Hắn cười khổ một cái, gật đầu:

– Không sai, Đại Hải. Điều tại mọi người ở trong thôn, đều luôn nói cho ta biết là Đại Hải đang đón tân nương, cũng không nói rõ ràng, đến cùng là Đại Hải nào. Mà, ta lại cho rằng là người. Ta đâu nào biết ở thôn này của các người có hai người trùng tên, còn lại là hàng xóm ngay bên cạnh nhà của người, cũng gọi Đại Hải đâu. Kỳ quái, lẽ nào cái tên này thật sự kêu rất êm tai sao?

– Người Thực sự là phục người rồi a.

Trương Đại Hải trừng mắt liếc hắn, lại vừa cảm giác thấy thật tốt, lại cảm giác buồn cười, nắm lấy cánh tay đi tới trước mặt đôi tân giai nhân nhà người ta, thành khẩn nói:

– Xin lỗi A Tổ ca, đều là một sự hiểu lầm a.

Giang Bách Xuyên đứng ở một bên, cũng nhân cơ hội lấy ra hai thỏi vàng ròng, đưa cho Tổ Đại Hải, cười làm lành “ha ha”, nói:

– Hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi. Hai thỏi vàng này ta biếu cho hai người làm quà mừng, an ủi thay cho tân nương đi.

Người nhà quê chưa từng thấy qua thỏi vàng ròng thế này bao giờ đâu. Con mắt không khỏi hoàn toàn đều trợn to lên bằng cái chuông đồng đi, qua thật lâu, Tổ Đại Hải mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng từ chối, nói:

– Không được, không được a. Lễ vật này thực sự quá quý giá. Ta không thể lấy.....

Gã còn chưa kịp nói xong. Trương Đại Hải đã đoạt lấy hai thỏi vàng, không nói một lời, liền nhét vào trong tay của gã, nói:

– Tổ ca, người cứ nhận đi. Bằng không, Giang Bách Xuyên sẽ lại không yên lòng a. Ngược lại, chút tiền lễ này, cũng không được hắn vốn không tính toán a.

Nếu y đã nói vậy, Tổ Đại Hải liền ôm vàng vào trong lòng, thái độ đối với Giang Bách Xuyên cũng nhất thời nhiệt tình lên không ít.

Trong bụng của Giang Bách Xuyên có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Trương Đại Hải, liền nóng vội kéo y đi, liền cáo từ.

Trước khi đi, hắn liếc mắt một cái, nhìn đôi tân lang tân nương đang đứng chung một chỗ, khen tặng một câu tự đáy lòng, nói rằng:

– Rất xứng đôi a. Hai người các người thật sự rất xứng đôi. Chúc cho các người đều có thể sống với nhau đến bạc đầu giai lão, con cháu mãi đường a.

Nói xong, ở trong tiếng cười xôn xao vui vẻ của mọi người, hắn kéo Trương Đại Hải liền rời đi khỏi sân.

Chờ đến khi trở lại nhà của Trương Đại Hải, thì cũng đã bắt đầu khai tiệc, các tân khách cũng ào ạt, náo nhiệt đi tới mỗi cái bàn trống mà cùng ngồi xuống.

Hóa ra khi tổ chức tiệc vui lớn ở nông thôn, nếu như nhà của chủ nhân tiệc vui đây, không đủ chỗ để chiêu đãi tốt thân bằng quyến thuộc (*), bình thường đều sẽ mượn sân nhà của hàng xóm xung quanh cùng với cả trong phòng để bày nhờ bàn ghế để đãi tiệc. Cho nên, khi nhà Tổ Đại Hải tổ chức lễ thành thân này, tổng cộng đã mượn ba cái sân lẫn chỗ trống trong phòng ở của ba nhà hàng xóm rồi a. Cũng may ngày đó, tuy khí trời không quá ẩm áp, nhưng lại không có gió mưa bất chợt, bằng không, đã phải dọn đường bày biện bàn tiệc ở trong phòng ở rồi a.

Không dễ gì ăn xong một bữa tiệc lớn cơm no rượu say, đám đông lại tùm năm tùm ba tản đi, lại có một nhóm người nhà tiến vào đây, dọn dẹp mấy cái bàn này. Sắc trời ngày đó cũng liền dần dần biến đen.

Trong phòng nhỏ, rốt cục cũng đã yên tĩnh lại. Ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, yếu ớt ánh sáng chiếu khắp mọi góc ngách cả trong phòng. Đại Hoàng ở trong sân đại khái là nghe thấy tiếng bước chân của gì đó, lại càng ra sức sửa ỉnh ỏi.

– Đại Hải, lần này người có biết ta trở về là làm gì sao?

Giang Bách Xuyên hỏi, thấy Trương Đại Hải lườm một cái, miễn cưỡng nói:

– Ta biết, người là trở về cướp tân lang đi.

Ngay lập tức, sẽ cuống lên.

– Cái gì mà cướp tân lang a. Ta chính là trở về cướp người. Ta nào có biết, tân lang kia không phải là người đâu a. Đều tại hai gã thuộc hạ đi thám thính tin tức của Thẩm Thiên Lý. Nói cái gì mà bà mai đã nhanh chóng đến nhà người làm lễ dạm ngõ rồi đi. Vì vậy, ta mới vội vã chạy về, vừa vào làng, ta đã hỏi đi hỏi lại, nhưng lại bị những tên kia trả lời không rõ ràng, tạo nên hiểu lầm, nên mới sẽ sinh ra cái loại chuyện cười này.....

Mấy lời tiếp theo dưới tầm mắt nóng rực, chăm chăm của Trương Đại Hải dần dần im bật đi.

– Vậy sao? Thì ra là như vậy a.

Giọng điệu của Trương Đại Hải nhàn nhạt, tựa hồ như hoàn toàn không có một chút tình cảm nào cả:

– Giang Bách Xuyên a, bắt đầu từ ngày đó, khi người nhấc chân bỏ đi, không phải người đã nên nghĩ đến ta cũng sẽ có một ngày phải thành thân sinh tử rồi à? Nếu người đã dứt khoát rời đi rồi, thì cũng đã nói lên, việc người không thể quản ta được nữa. Nếu đã như vậy, người còn trở về làm gì nữa đây?

Giang Bách Xuyên thở dài:

– Xác thực, ta vốn là nghĩ bản thân mình có thể cầm lên được thì cũng buông xuống được. Nói buông tay liền thật sự có thể buông tay. Ta cũng tự nói với mình, ta nên rời khỏi người, đứng ở phương xa mà chúc phúc người thực hiện được được mong muốn thành thân sinh tử của bản thân người. Từ đó về sau, cả đời này cũng sẽ không gặp lại nữa. Có thể

Hắn vô lực thở dài:

– Nhưng mà, mấy ý nghĩ này vốn đâu có tác dụng gì đâu. Chờ đến khi ta thật sự nghe được tin tức rằng, bà mai đã nhanh chóng tới nhà người làm lễ dạm ngõ, thì ta vẫn nổi giận đùng đùng, vẫn không chịu nổi nữa mà quay trở về tìm người Khụ khụ, nói chính xác là, quay trở về cướp người

Nói đến đoạn sau, đến chính hắn còn hoàn toàn cảm thấy nói ra thật không hay ho gì mà.

Trương Đại Hải hung tợn nhìn chằm chằm hắn, bất giác nói:

– Đến tốt cùng là, tại sao người lại muốn nói ra những câu nói kia. Ý ta là chỉ những câu kia mà người nói ngay lúc rời đi ấy, là có kẻ nào nói bậy bạ gì với người hả?

Nhìn bộ dạng của y đang như là một đầu sư tử phẫn nộ, điều này khiến cho Giang Bách Xuyên cảm thấy kinh ngạc.

– Không sai, là ta đi ở trên đường nghe thấy hai bà mối đang nói

Giang Bách Xuyên kể lại những lời lẽ hai bà mối đã nói một lần nữa.

Mới vừa nói xong, Trương Đại Hải liền oan ức, lại bức tức nói:

– Bình thường, người vốn rất thông minh mà. Lẽ nào người lại không biết, từ xưa đến nay, lời lẽ từ miệng mồm của mấy bà mối này, vốn là không thể tin tưởng nổi à? Liền liền chỉ vì mấy câu nói bậy bạ của hai bà mối đó. Người liền bỏ mặc ta để cho ta đau lòng mất nhiều ngày đến vậy, người người người

Y đột ngột nhắm ngay lồng ngực của Giang Bách Xuyên liền hung hăng giáng xuống một đấm.

– Nha

Giang Bách Xuyên bị đánh đau đến phát ra một tiếng rên rĩ, bất quá, hiện tại những cái này đều không quan trọng a.

Hắn nóng vội cầm lấy Trương Đại Hải tay:

– Đại Hải, người người là có ý gì? Người không muốn thành thân sinh tử đúng không? Có thể Nhưng, ngày đó, lúc ta vừa trở về, nói ra những câu nói kia, người người rõ ràng là đều không hề có phản ứng đến vậy a.

Vừa nói tới chỗ này, Trương Đại Hải lại càng thêm phần nộ, gào lên:

– Ngu ngốc. Ngày đó, yết hầu của ta là đang bị miếng táo làm mắc nghẹn a. Trước khi người nói mấy câu kia, ta vừa cắn miếng táo vào miệng, vừa ngước đầu lên, nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa mang theo cái sắc mặt trắng bệch, khiến ta bị dọa sợ đến cái miếng táo ngậm trong miệng chưa kịp nhai lại bị giật mình nuốt xuống, liền bị nghẹn ở yết hầu. Lẽ nào, lúc đó, người không nhìn thấy ta đang liều mạng ho khan à?

– Kết quả, ta còn chưa kịp nói ra một câu nào, người đã xoay người liền bỏ chạy đến không còn bóng dáng. Người biết không hả, ta suýt chút nữa đã bị cái miếng táo đó nghẹn chết rồi không? Người, cái tên khốn kiếp này. Mọi việc liền chỉ biết nghĩ theo ý của mình, cũng không hề sẽ đứng ở vị trí người khác, mà nghĩ đến cảm nhận của người ta một chút nào cả.....

Nói đến lúc này, vành mắt của y đều đã đỏ ửng lên. Xem ra, mấy ngày nay, người đã chịu đủ nỗi khổ tương tự, có thể cũng không phải chỉ có riêng mỗi Giang Bách Xuyên mà thôi.

– Cái gì Cái gì? Quả táo?

Giang Bách Xuyên ngã xuống, co quắp ở trên ghế ngồi, bắt đầu nhớ lại ngày đó, tựa hồ như trong tay của Trương Đại Hải, thật sự có cầm một quả táo đã ăn được một nửa a. Hơn nữa cũng xác thực là, lúc đó, y đang ho khan dữ dội đến mức cả gương mặt của y, càng lúc càng đỏ bừng lên. Lại bị Giang Bách Xuyên tự phán đoán là, do y bị hắn nói trúng tâm tư, cho nên mới xấu hổ lúng túng. Làm sao hắn cũng không ngờ tới, cư nhiên là y bị nghẹn miếng táo a.

Hắn vô lực nhìn trời:

Ông trời ơi, đại khái, là do ông muốn trêu chọc ta đi. Ngay thời khắc quang trọng này, lại nở lòng nào lại phái một miếng táo xuống quấy rối a.

– Nói như vậy Nói như vậy Đại Hải, người người, người đây, chính là không phản đối ta ta cười người sao?

Giang Bách Xuyên kinh hãi nhìn ái nhân. Mặc kệ hết đi. Không thềm để ý đến mấy ngày nay, đã trải qua bao nhiêu hiểu lầm, rồi đến tương tự, thống khổ nữa đi. Chỉ cần Đại Hải đồng ý để mình thành thân với y.

Thì, cả đời này của mình đã đủ mãn nguyện rồi a.

– Đừng nói tới cái gì có thành thân hay không thành thân. Ta là đại nam nhân. Trái lại Trái lại, chính là, ta muốn sống cùng với người a.

Đôi mắt của Trương Đại Hải sáng quắc nhìn chăm chăm Giang Bách Xuyên. Hắn liền vui mừng, sung sướng mà ôm chặt lấy ái nhân. Ở trong lòng của hắn lại reo mừng tự nói:

Kì thực, nhà quê cũng rất tốt nha. Bọn họ có sao nói vậy a. Sẽ không hề giống như những nữ nhân kia luôn tỏ vẻ bí ẩn, tính tình thất thường, lại khó đoán. Ai, đây mới là cảm giác yêu đương chân chính nha, thực sự là quá thoải mái đi.

– Cái kia, mấy ngày nay, người cũng đã rất nhớ ta rồi đi.

Giang Bách Xuyên thuận thế, chậm rãi cùng ái nhân ngã người lên trên tấm đệm lớn ở trên giường, từng chút một dẫn dụ ái nhân đắm chìm.

– Đương nhiên. Ta đều ăn không vô đến ăn cơm cũng ít hơn bình thường rất nhiều a. Hơn nữa, còn chưa hết đâu, Đại Hoàng cũng rất nhớ người đi. Nó cũng ăn không vô, ăn đồ cũng ít đi nhiều..... A, người người đang làm gì vậy hả?

Trương Đại Hải tựa hồ như oán giận kể lể, nhưng đến lời tiếp theo, đã chợt biến thành tiếng kêu sợ hãi.

– Đêm nay, ta muốn động phòng trước đã a.

Giang Bách Xuyên đang gặm cắn nhẹ nhàng ở trên cần cổ của ái nhân. Chắc chắn, mùi vị thật thơm a.

– Ừm... Ừm, ta muốn..... Trước tiên, ta cần phải nói cho rõ ràng. Không phải là..... không phải là, sau đó, ta phải đi cùng người lên trên núi sinh sống sao?

Chỉ với hai ba động tác, quần áo ngoài đã bị cởi ra mất rồi. Mắt thấy không thể phản kháng được gì nữa, Trương Đại Hải bắt đầu vì phúc lợi của bản thân mình mà tự tích cực tranh thủ a.

– Đương nhiên, người là áp trại phu nhân của ta. Sau đó, tiền mà ta kiếm về được, đều sẽ đưa lại tất cả cho người quản nha.

Giang Bách Xuyên lẩm bẩm đáp, nhân lúc ái nhân chỉ lo chìm đắm trong ảo tưởng tươi đẹp ở tương lai ảo tưởng mà đang cười khúc khích, hắn đã xuống tay lại cởi xuống một cái áo trong của y rồi a.

– Cái kia Ta Ta muốn mang Đại Hoàng đi theo..... Ta Tình cảm của ta cùng với nó rất sâu sắc.....

Ta không nỡ bỏ nó lại

Thật kì quái. Thân thể tựa hồ như đột ngột bị nóng lên a. Có điều, mình vẫn nên kiên trì nói cho rõ ràng, quyết không thể qua loa được nha.

– Được được được, ta sẽ đem cả Đại Hoàng đi, nuôi nó đến béo tròn a.

Đầu lưỡi vừa linh hoạt, xảo quyết liềm làm khắp trên da thịt của y. Đêm nay, hẳn nhất định quyết tâm phải nuốt trọn thân tâm của ái nhân ăn vào bụng a.

– A, cái kia Cái kia, còn mấy cây ăn quả ở trong sân, cũng đều đào lên, cùng mang đi theo luôn có được không? Mỗi ngày, ta đều nói chuyện cùng chúng nó mỗi ngày nhi

– Được được được, đều theo ý của người

– Ân, vậy còn có chén bát nồi niêu.....

– Mấy ái này thì không cần mang theo đi, chính là, ở trên núi cũng có..... = =

– Nha, như vậy a. Vậy đám gà vịt của ta bị nhốt ở trong chuồng heo to kia, ta cũng đều muốn mang đi, ta

– Làm ơn đi, Đại Hải. Ở trong thời khắc lãng mạn lại quan trọng đến đường này, người có thể đừng nói tiếp đến mấy thứ linh tinh rất sát phong cảnh này nữa được không a.

Hầu như là Giang Bách Xuyên đang rầu rĩ lên lên tiếng năn nỉ a.

– Nha. Chuyện này..... Vậy người cứ tiếp tục đi.

Trương Đại Hải ngốc ngốc duỗi hai tay ra, ôm lấy thân thể của ái nhân, cả gương mặt đều ửng hồng lên, giống như là muốn nhỏ máu vậy.

– Ha ha. Đây chính là người nói nha. Ta đến đây.....

– A Ân A a a Ân, Giang Bách Xuyên Tốt Thật kì quái, a a a Ô ô ô Đau quá A A Ân

Ngoài cửa sổ, hoa nở trắng sáng lại mềm mại, quần quýt như tơ. Bóng cây theo gió nhẹ nhảy múa, xoay vòng, tựa hồ như cũng đang chúc phúc cho đôi tình nhân ở trong phòng vừa vượt qua nỗi đau khổ nho nhỏ,

rất cục cũng có thể ở cùng nhau.

– CHÚ THÍCH:

(*) Thân bằng quyến thuộc: là họ hàng và bạn bè thân thuộc.

– Hoàn –

11. Chương 10: Phiên Ngoại

Mùa xuân trên núi Long Hồ.

Đạo gần đây, Truy Nguyệt rất khó chịu, nên nói là phi thường khó chịu. Quả thực là nó đã bị khó chịu tới cực điểm a.

Hừ hừ, không phải chỉ là một con chó thôi à? Vừa không phải là cái loại chó gì có tiếng quý hiếm, hình dạng lớn lên lại càng không đáng yêu. Thậm chí cả thân của nó đều hoàn toàn lộ ra một luồng khí tức què mùa hết chỗ nói. Nhưng, dựa vào cái gì, nói liền có thể chiếm được sự sủng ái toàn tâm của chủ nhân hử.

Nhưng, bản thân mình đã đi theo chủ nhân đã được tám năm rồi đi. Tám năm, bồi tiếp hắc dãi nắng dầm mưa, cũng chưa từng nhìn thấy hắc lộ ra nụ cười hòa ái như vậy với mình a.

– Gâu gâu Lưng tròn gâu.....

Thực sự là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến. Mỗi ngày, cái con chó vườn này, đều không có chuyện gì để làm hay sao, mà luôn chạy đến trước mặt của ta mà lúc lắc cái gì a. Truy nguyệt liếc xéo Đại Hoàng đang hưng phấn sủa to, từ xa xa chạy tới. Trong lỗ mũi của nó liền phun ra một hơi dài phát ra âm thanh “phì phì”.

Bất quá, Đại Hoàng lại không hề liếc mắt một cái nào nhìn đến nó, liền trực tiếp chạy vội qua bên thân của nó mà tiến tới phía trước.

Tốc độ vừa rồi của con chó tựa hồ như không kém bao nhiêu so với tốc độ của mình ở cái lần mà đã chạy cả ngày lẫn đêm đi được một ngàn tám trăm dặm nha.

Bất quá

Àn, với tốc độ này thì con chó nhỏ này cũng chỉ có thể duy trì được ba đến năm dặm là cùng thôi. Bằng

không, trên thế gian này, còn có ai cười ngựa bọn nó làm gì nữa a, mọi người không phải đều đã đi cười chó hết rồi đi.

– Giang Bách Xuyên, Giang Bách Xuyên. Đại Hoàng đâu rồi. Ta vừa mới nãy còn nhìn thấy nó đuổi theo một con chuột con, làm sao lại chỉ ở trong chớp mắt liền không còn bóng nữa nhì.

Phía trước có giọng nói xô xao vang lên, con mắt của Truy Nguyệt lập tức sáng lên:

Là nữ chủ nhân do chủ nhân dẫn về mấy ngày trước đây. Khụ khụ. Tuy rằng, y thật giống như không phải là nữ nhân a. Hơn nữa, mấy vị nhị đương gia, cùng với ba vị thủ lĩnh sơn trại còn lại, cũng gọi y là Đại Hải ca.

Có điều

Bất quá, tựa hồ như, về phần thân phận thì y chính là nữ chủ nhân của nó đi.

Điểm ấy, Truy Nguyệt vẫn là hoàn toàn phân biệt được rõ ràng. Bằng không, nó làm sao lại có thể trở thành vật cưng yêu thích nhất của Giang Bách Xuyên đây. Cái linh tính này của nó vốn có không ít điểm tốt a. Nào giống như cái con chó vườn kia chứ. Có điều, khụ khụ, không phải là không thừa nhận, vừa nhìn chút thức ăn mỗi bữa được đưa đến, thì thân phận của cái con chó vườn kia tựa hồ như không thua nó một chút nào a.

Thế nhưng vị Đại Hải ca này lại phi thường yêu thích Truy Nguyệt. Nó đã từng trò chuyện cùng Đạp Tuyết là ngựa yêu của Thẩm Thiên Lý. Con ngựa kia nói, chủ nhân của nó thích nhất chính là người kia luôn đi cày cấy, trồng trọt, tưới cây, thu hoạch, thu hoa màu lại thu lương, căn bản đều không thèm quan tâm đến nó. Mà sau khi người kia lên núi, nó liền được được người kia chăm sóc thường xuyên a.

Lúc bắt đầu, Truy Nguyệt cho rằng Đạp Tuyết quá tham lam. Có mỗi chủ nhân quan tâm mình là được rồi. Lẽ nào, còn chưa đủ sao? Cần gì còn muốn người ngoài quan tâm đến nữa nha.

Có điều, từ sau khi Đại Hải ca đến đây, nó mới phát hiện suy nghĩ của mình thực sự là quá sai lầm rồi a.

Chẳng hạn như, cái được gọi là sự quan tâm của chủ nhân đối với nó, đơn giản chỉ là chỉ thị người chăm sóc nó nhiều hơn một chút, dẫn dò lấy cỏ khô tốt hơn một chút, nắng hay mưa gì thì cũng nhớ dắt nó đi ra ngoài dạo vài vòng. Khi chủ nhân gặp phải nguy hiểm cũng không chịu vứt bỏ nó mà bỏ trốn một mình. Đương nhiên, là do chủ nhân xuất thân cao quý, cho nên, hẳn có thể làm được những việc này cũng không tệ rồi đi.

Thế nhưng, sự quan tâm chăm sóc của Đại Hải ca liền khác biệt hoàn toàn, y sẽ cho bờm cho mình, sẽ thân thiết tán gẫu cùng mình, y còn có thể lén lút nói ra một chút bí mật nhỏ của y cùng chủ nhân.

Cứ cho là, y xem mình không nghe hiểu gì đi, kỳ thực thì mình vẫn có thể nghe hiểu nha, chỉ là mình sẽ

không nói được tiếng người mà thôi. Lẽ nào Đại Hải ca hoàn toàn không phát hiện ra khi mình nghe y nói chuyện, liền hưng phấn cào móng lên khắp nơi à?

“Phì phì.....”

Nhìn thấy Trương Đại Hải chạy tới, Truy Nguyệt hưng phấn dùng mũi phun khí, tiếp theo, nâng cái chân trước lên cao cao, dậm móng cào cào một hồi. Ý tứ này chính là: Đại Hải ca, ta ở đây, ta ở đây a. Nếu như không phải là do bản thân nó hí to lên, sẽ dẫn đến rất nhiều tên gia hỏa liếc nhìn nó đến chán ghét, thì nó đã lập tức hí to lên một hồi nha.

Trương Đại Hải vừa nhìn thấy nó, trên gương mặt anh tuấn nở ra một nụ cười lấp lánh, liền đi tới bên thân của nó mà vuốt ve bờm lông, nói:

– Truy Nguyệt a. Người có nhìn thấy Đại Hoàng nhà ta ở đâu không nha. Vừa rồi, tựa hồ như, nó chính là chạy ngang qua nơi này đi. Ồ, tại sao bờm của người lại dính nhiều bụi đất lên đến vậy a? Rõ ràng, tối hôm qua, vừa mới chải qua rồi mà.

– Đại Hải, người đang nói cái gì với một ngựa vô tri đây. Nó lại nghe không hiểu.

Giang Bách Xuyên buồn cười, chậm rãi đi tới, ôm lấy bả vai của Trương Đại Hải:

– Hôm qua, Tiểu Tam Nhi đã nói cho ta biết, trong khe núi đang có hoa đào nở, chờ đến khi nào rảnh, chúng ta cùng đi ngắm hoa có được không?

– Tốt tốt, không chỉ ngắm hoa. Đến khi cây kết hoa ra quả đào, chúng ta lại đi tiếp a.

Trương Đại Hải lập tức trở nên hưng phấn:

– Giang Bách Xuyên, người Ngày hôm qua, ở trong thư phòng, người mở miệng ngâm cái bài thơ kia. Ta đã thuộc được bốn câu thơ đầu trong đó rồi nha.

Trương Đại Hải tiếp tục xoa xoa lông bờm của Truy Nguyệt, nhưng tâm tình rõ ràng đã trở nên phấn khích hơn rất nhiều nha.

– Cái gì? Người thuộc bốn câu đầu của một bài thơ sao?

Giang Bách Xuyên vừa mừng vừa sợ. Xác thực, Đại Hải chơi cờ đến mức là cao nhân diệu tuyệt nhất thiên hạ này. Nhưng lại, y hoàn toàn xem thường việc đọc sách, cũng không thích những câu phong nguyệt gì đó.

Có một lần, hắn có nói cho y nghe hai câu thơ:

“Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiên thắng khước nhân gian vô số. ” (*)

Kết quả, y lại phê bình xem thường nói:

– Gió thu ngọc lộ gặp mặt nhau, thì nước bị gió thổi XXX chỉ có thể có kết quả là tạo ra sương mà thôi. Kết cục bi thảm đến vậy. Làm sao lại ‘tiên thắng khước nhân gian vô số’ đây?

Một câu này, liền khiến hần phần nộ đến muốn chết tươi a.

Bởi vậy, khi vị có cái lỗ tai vàng này đây, cứ nhiên, lại tự thừa nhận rằng bản thân đã thuộc lòng bốn câu thơ, sao lại không khiến Giang Bách Xuyên mừng rỡ như điên được chứ. Lẽ nào, rốt cuộc, Đại Hải – y cũng đã thông suốt rồi sao, chẳng lẽ lại muốn cùng hần đọc nhiều thêm sách hiểu thêm một chút chữ à? Nếu là vậy, thì thời gian hai người ở cùng nhau, há chẳng phải lại nhiều hơn không ít à?

Giang Bách Xuyên rơi vào trong ảo tưởng mỹ mãn tươi đẹp. Trên mặt lại không tự kìm hãm được liền lộ ra nụ cười xán lạn.

Nhưng nụ cười ở trên mặt của Trương Đại Hải lại còn xán lạn hơn so với hần rất nhiều đi:

– Không sai, không sai a. Ta nhớ tới, bốn câu đó là cái gì mà:

‘Đào hoa ổ lý đào hoa am,

Đào hoa am lý đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoá tửu tiên.”(*)

– Mấy câu tiếp theo, ta liền không có nghe rõ nữa nha. A, Giang Bách Xuyên, hôm nay ta mới biết được, hóa ra hoa đào là có thể bán lấy tiền a. Giang Bách Xuyên, ngày mai, chúng ta sẽ đi hái hết mấy đám hoa đào này xuống để đổi thành tiền có được hay không? Ta sợ mấy ngày nữa sẽ hoa sẽ héo rụng, héo ứa rồi liền sẽ không đổi được nhiều tiền a.

Cả khuôn mặt của Giang Bách Xuyên không nhin được co giật mấy lần. Hần hung hăng dùng sức vỗ vỗ mặt mình, mới hầu như mới bình phục nổi, mà rên rỉ lên tiếng hỏi:

– Đại Hải, lẽ nào, mỗi ngày ta đưa tiền cho người còn quá ít hay sao? Đến mức chỉ có mấy cây hoa đào kia thôi, người cũng hoàn toàn không buông tha a.

– Tiền mà, chung quy thì vẫn càng nhiều càng tốt a.

Trương Đại Hải hưng phấn đáp. Trên gương mặt đỏ bừng bừng còn mang theo nụ cười vui sướng, khiến cho Giang Bách Xuyên càng không cách nào nói ra, kì thực, hoa đào làm sao lại có thể bán lấy tiền được a.

– Cái này Đại Hải, người nghĩ lại xem kĩ chút đã a, khi hoa đào rụng, sẽ kết trái ra quả đào vừa to lại vừa ngọt. Bây giờ, mà người đều hái hoa đào xuống hết, thì đám quả đào này, khẳng định sẽ không thể nào kết trái được. Người tính kĩ lại xem nào, là bán hoa đào kiếm lời nhiều hơn, hay là, bán quả đào kiếm lời nhiều hơn đây?

Hô! Thật là cái có phi thường hoàn mỹ a.

Hô, thật là phi thường hoàn mỹ có a. Một lần nữa, Giang Bách Xuyên lại kiêu ngạo vì sự thông minh tài trí của bản thân mình a.

– Nha, thật sự là không sai nha. Bán quả đào, khẳng định là kiếm lời nhiều hơn bán hoa đào rồi a.

Trương Đại Hải đi qua nơi có để sẵn một thùng gỗ chứa nước sạch cùng bàn chải lông ở trong góc dành riêng cho Truy Nguyệt, xách ra đây, y đang chuẩn bị cho chải lông bờm cho Truy Nguyệt.

– Ân. Đại Hải, người định làm gì vậy hả?

Giang Bách Xuyên kỳ quái nhìn y:

– Không phải, tối hôm qua mới chải lông qua rồi à? Làm sao, mà hôm nay, người lại muốn chải cho nó nữa a. Lúc trước, qua ba ngày thì Truy Nguyệt mới chải một lần a.

Hắn tuyệt đối không nhớ lầm. Bởi vì, chính là vào chạng vạng ngày hôm qua, hắn vừa Đại Hải yêu quý mới vừa ăn cơm tối xong. Hắn đang tràn đầy phấn khởi, muốn lên giường, lăn lộn cùng ái nhân làm chính sự. Thì, Đại Hải đột nhiên lại nhảy bật người dậy, vừa nói cái gì

mà đã hứa với Truy Nguyệt là hôm nay giúp nó chải bờm, kết quả lại quên mất, lúc này mới nhớ ra, thì y liền đã vội vàng đi ra ngoài mất. Bỏ rơi Giang Bách Xuyên sững sờ ở lại một mình trong phòng. Hắn thật bức bối a, thật sự là đã hận chết cái lời hứa đáng giá ngàn vàng của ái nhân với con súc sinh này a.

– Vậy sao? Nhưng mà, người nhìn một chút xem, hôm nay, bờm của nó đều đã dính bụi đất đến xám xịt rồi đây này.

Trương Đại Hải chỉ chỉ cả thân đầy bụi đất của Truy Nguyệt, ra hiệu cho Giang Bách Xuyên tự dùng đôi mắt tinh tường của mình mà nhìn, chứng minh là y cũng không phải có bệnh thích sạch sẽ mà nhất định muốn phải chải bờm lông cho Truy Nguyệt.

Giang Bách Xuyên nhìn Truy Nguyệt một cái, đầu lông mày cũng cau lên đến, hần học nói:

– Là cái tên tiểu tử miệng còn hôi sữa nào mà chăm sóc nó ra thể này. Lẽ nào dắt nó vào vũng bùn tắm rửa à? Rõ ràng, tối ngày hôm qua mới vừa chải lông sạch srx xong đây.

Truy Nguyệt đắc ý xoay đầu, biểu thị: đó là, vì muốn làm ra cả một thân bùn đất dơ bẩn này, sáng sớm nay, nó đã cố ý chạy đến hồ đất, ở trong đó lăn lộn hai vòng nhi. Lại có thể không bẩn được à?

Lần thứ hai, nói rõ lên, nó là con ngựa phi thường phi thường có linh tính đây.

Giang Bách Xuyên cực kì hoài nghi quan sát thật cẩn thận dáng dấp đặc này này của Truy Nguyệt. Đôi mắt của hần bỗng nhiên híp lại: là như vậy sao? Là do mình vẫn luôn đánh giá quá thấp trí thông minh của ngựa yêu nhà mình đi. Lẽ nào, cứ nhiên, nó lại tự hiểu được việc tự cố ý làm bẩn bản thân để Đại Hải giúp nó rửa bờm chải lông đây sao? Cái này, há chẳng phải nó đã muốn biến thành tinh rồi à?

– Đại Hải, người vừa rồi mới hô cái gì a? Tựa hồ như đang nói là Đại Hoàng chạy mất rồi có đúng không?

Giang Bách Xuyên bình tĩnh, nói sang chuyện khác. Hừ hừ. Không được a. Ta không thể nào để cho Truy Nguyệt thực hiện được ý đồ xấu này nga. Nếu đã như vậy, hần muốn cho Đại Hải dời đi sự chú ý, thì chỉ có thể ném niềm tin tưởng duy nhất liền đánh cược lên trên thân Đại Hoàng nha.

Nghĩ đến đoạn này, Giang Bách Xuyên cảm nhận được sự bất đắc dĩ đến sâu sắc a. Hần cùng Thẩm Thiên Lý là do đời trước đã làm bậy quá nhiều sao? Cho nên, Thẩm Thiên Lý không tranh nổi Đại Hải với cái đám ruộng mới khai khẩn ra kia. Còn hần thì lại không tranh nổi Đại Hải với đám vật nuôi ở bên cạnh a.

– A. Đúng rồi nha. Đại Hoàng, ta vừa nhìn thấy nó đuổi theo một con con chuột chạy tới, vì lẽ đó có chút bận tâm.

Quả nhiên, Trương Đại Hải đã thả thùng nước cùng bàn chải xuống.

– Việc này, thì có cái gì lo lắng đâu?

Giang Bách Xuyên cảm thấy kỳ quái. Quả nhiên, tư duy của ái nhân, không phải là suy nghĩ của người bình thường sao. Lẽ nào mấy vị nhà quê này, đều là suy nghĩ đều có vấn đề à?

– Không trâu bắt chó đi cày. Ta đâu làm cái chuyện vô bổ đến vậy a. Ta nhìn thấy trên núi này có không ít mèo hoang. Vạn nhất, đám mèo đó lại cho rằng, nó đoạt bát ăn cơm của người ta..... Đại Hoàng lại luôn

luôn rất sợ mèo a.

Trương Đại Hải rất nghiêm túc cẩn thận mà nói, khiến cho Giang Bách Xuyên nhất thời vừa nghe xong lí do liền cười ngất.

– Yên tâm đi, đám mèo hoang ở trên núi đều có thức Ăn rất dư dả giàu, sẽ không vì một con chuột nhắt mà tính toán với Đại Hoàng đâu a.

Giang Bách Xuyên kéo ái nhân lại, dẫn dụ:

– Đi thôi. Chúng ta về thư phòng. Ta cho người xem đồng tranh chữ mà ta đã sưu tầm được a. Hoặc là hai ta chơi vài ván cờ đi. Tối qua, mấy chiêu người đánh thắng ta, ta đều giải được rồi này, muốn thử một chút đây.

– Đại Hoàng, thật sự sẽ không có chuyện gì à?

Trương Đại Hải muốn xác nhận lại lần nữa, sau khi đã nhìn thấy Giang Bách Xuyên gật đầu khẳng định, y hé môi nở nụ cười:

– Vậy tốt rồi. Thế này đi, trước tiên, người đi đến thư phòng đi. Ta chải lông cho Truy Nguyệt xong liền đi qua ngay a.

Y.....

Y vẫn còn chưa quên chải lông giúp cho Truy Nguyệt đây. Giang Bách Xuyên cảm giác được mọi dây thần kinh ở trên khuôn mặt của mình lại muốn rút gân. Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Truy Nguyệt một cái: hừ hừ, dám to gan tranh sủng với chủ nhân -ta đây, người cứ chờ đó, ta nhất định trừng trị người a.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Trương Đại Hải liền bật người ngồi lên, Giang Bách Xuyên vốn là đang ôm ái nhân ngủ đến say sưa, hài lòng. Đột ngột ở trong lòng ngực liền mất đi sự ấm áp, mềm mại, khiến cho hắn lập tức không dễ chịu được nữa rồi, vươn tay ra kéo Trương Đại Hải lại:

– Đại Hải, lại ngủ thêm một lúc nữa đi. Nếu người không muốn ngủ tiếp, thì hai ta nằm xuống tán gẫu thêm một chút cũng tốt mà. Làm gì mà người phải dậy sớm tới vậy nha?

– Ta nghĩ muốn dậy sớm một chút để chuẩn bị đi đến ngắm phong cảnh hoa đào nở rộ mà người đã nói kia. Thử xem xét phẩm chất chúng nó ra sao, dự đoán xem đến trời thu có thể kết trái ra quả tốt không đã.

Trương Đại Hải vừa cúi người xuống mang giày vào chân ống rộng vào, vừa cười nói.

Giang Bách Xuyên trợn mắt ngoác mồm. Bởi hắn là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện, chỉ cần nhìn xem phẩm chất của hoa ra sao liền có thể đoán trước được phẩm chất của quả được kết ra có tốt hay không sao. Lẽ nào, đúng là Đại Hải có thể không chế được trích phượng thụ mới không qua bao lâu liền ra hoa kết quả ngay sao, cho nên, đây là một dạng năng lực đặc biệt à?

Dù sao, trích phượng thụ cũng được xem như là tiên thụ rồi, người ăn quả của nó rồi bồi dưỡng ra thêm chút năng lực tiềm ẩn đặc biệt gì đó, cũng không phải là chuyện gì quá ngạc nhiên đi.

Giang Bách Xuyên trở mình một cái cũng cùng bò dậy, bất kể là như thế nào, hắn lại có thể cùng Trương Đại Hải cùng đi dạo đến rừng hoa đào, thì đây chính là cơ hội tốt để hắn vun đắp tình cảm lại có thể thân mật với ái nhân nha.

Hắn phảng phất như đang nhìn thấy một bức tranh hoa mỹ tươi đẹp:

Một mảng nắng chiều soi rọi khắp rừng đào, mình và Đại Hải dạo bước chậm chậm đi vào trong, đi dạo đã một hồi rồi, liền gần gũi, thân thiết mà cùng nhau ngồi dựa vào một gốc cây đào, bắt đầu thì thầm lời chàng ý thiếp, dứt điểm tâm cho nhau ăn. Ân. Nhân cơ hội này còn có thể mang theo một bình hoa lê bạch, dự Đại Hải uống đến say, đôi gò má liền sẽ nhuộm lên một màu hồng phấn nhàn nhạt, nhất định là kiều diễm rung động đến cực điểm.

Sau đó, dựa vào men say của rượu, hắn sẽ đẩy Đại Hải ngã lên trên thân cây đào. Hắn từ tốn cởi bỏ lớp vải quần áo của ái nhân, lại vừa vuốt ve, xoa nắn đầy tình thú, thỉnh thoảng lại có một trận gió nhẹ thổi tới, từng cánh hoa đào liền rung rinh, bay lả tả, từ trên không trung, nhẹ nhẹ rơi xuống, thân thể trần trụi của Đại Hải, hai người

– Giang Bách Xuyên, người thêm món gì lại thêm thành như vậy a? Đến nước miếng cũng đều đã chảy ra rồi kìa.

Trương Đại Hải hiếu kỳ nhìn về phía Giang Bách Xuyên. Hắn giật mình, sợ đến mau lẹ xoa xoa cằm:

– Nha, không có gì, không có gì đâu a. Người không phải muốn đi ngắm hoa đào sao? Để ta đi dọn dò nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn nước uống mang theo đã, tiếp theo, chúng ta lập tức xuất phát.

Sau nửa cái canh giờ, Giang Bách Xuyên dắt Trương Đại Hải ra khỏi sơn trại, ở phía sau lưng của hai người, lại truyền đến tiếng hí dài của Truy Nguyệt cùng tiếng tru dài, sủa loạn của Đại Hoàng. Có điều, hắn hồ hững làm lơ. B

Hôm nay nha, Đại Hải sẽ chỉ là của riêng hắn mà thôi. Cho nên, đến nửa cái ánh mắt cũng không thèm nhìn đến một con ngựa, một con chó đang ra vẻ tội nghiệp, ngóng trông a.

Thực là ...

Trong rừng hoa đào, quả nhiên, mỗi một cây hoa đào đều đang trong thời kì nở bung ra đến mức tươi đẹp nhất. Tuy màu hồng phấn nhàn nhạt này, từ phía xa xa nhìn đến, không quá sắc sỡ, nhưng lại cực kỳ nhu hòa dịu dàng.

Bất quá, Trương Đại Hải không hiểu những phong tình này, cùng Giang Bách Xuyên đi vào trong rừng đào, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ nói cho hắn nghe, cái cây nào vào trời thu sẽ kết ra quả tốt, cái cây nào vào trời thu, sợ là không có cái thu hoạch gì cả.

Cuối cùng, y rất thật lòng nói với Giang Bách Xuyên rằng:

– Kỳ thực, cái vị tiên nhân ở trong rừng hoa đào kia, thật sự rất ngốc. Đến người còn biết được cái đạo lý là, bán quả đào sẽ kiếm được nhiều tiền hơn so với việc phải đi bán hoa đào. Thân của vị kia lại là tiên nhân, cư nhiên lại không biết, thật sự quá ngốc rồi đi.

Giang Bách Xuyên không lời nào để đáp nổi nữa. Hắn lại nghĩ thầm, nếu sửa cái câu thơ kia thành:

‘ Hoa đào tiên nhân trồng cây đào

Lại hái quả đào bán lấy tiền thưởng.’

Thì còn có chỗ nào đào ra nửa điểm ý thơ, cảnh đẹp, hữu tình để có thể ngâm thơ nữa đây? Có điều, nếu như câu thơ này từ trong miệng Đại Hải mà ngâm ra, thì sẽ có vẻ cực kỳ khả ái đi.

Hắn lại nhớ tới, bức tranh xuân sắc vô biên diễn ra ở trong đầu vào lúc sáng sớm kia. Hắn liền ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời đã gần đến buổi trưa, liền vươn tay tới, vội vàng kéo Trương Đại Hải đi tới dưới một gốc cây đào đang nở hoa vô cùng rực rỡ, trải lên trên mặt đất một mảnh vải to, lại lấy từng món ăn được cất trong thực hộp mang theo, bày ra chính chu trên đó.

Ha hả. Vì thời khắc này, không uống công hắn đã công một bọc vải lớn này đi mất nửa ngày a.

Tất cả mọi tình tiết của vở kịch đều đã được làm theo từng bước mà Giang Bách Xuyên đã sắp xếp đúng như trong kịch bản, mà bắt đầu diễn, tiếp theo ngay khi Trương Đại Hải đang nửa tỉnh nửa say, Giang Bách Xuyên vừa muốn đặt hắn nằm trên thân cây đào, thì bỗng ở ngoài bìa rừng truyền đến “Hú” to, một giọng nói gào rống lên:

– Giang Bách Xuyên, Trương Đại Hải, ân nhân cứu mạng của các người đại giá quang lâm đến đây, còn chưa mau ra nghênh tiếp a.

Tiếp theo chuyển đến một màn, hắn uất ức nhìn một đám gia hỏa ở trước mắt mình, tự nhiên mà ăn uống thỏa thuê mấy món ăn được bày sẵn kia, vốn ban đầu là do hắn cùng Đại Hải đã tự chuẩn bị. Giang Bách Xuyên đúng là khóc không ra nước mắt: ông trời ơi, đến cùng là đời trước ta đã tạo nên cái nghiệt gì a. Cư nhiên, để bây giờ lại giao du phải mấy tên bạn xấu này hả.

– Do Nhiếp Thập Phương rủ rê a, hần biết rừng hoa đào trên Long Hồ sơn này, mỗi khi đến mùa xuân, cảnh sắc tươi đẹp đến cực kì. Bởi vậy, chúng ta mới chạy tới đây a.

Vừa nói xong, Thẩm Thiên Lý đang nhai bánh hạnh nhân, không quên lấy thêm một khối thêm một đút vào bên trong miệng của Lý Đại Hỉ đang tán gẫu cùng Trương Đại Hải đến khi thể ngất trời.

Nhiếp Thập Phương!

Giang Bách Xuyên đột ngột quay đầu, ‘oán độc’ nhìn chằm chằm kẻ khởi xướng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

– Phi. Các người chính là đến quấy rối a. Chỉ là mấy cây hoa đào mà thôi. Trên mấy cái núi của sơn đại vương các người, nơi nào mà không có hả?

Hần càng nghĩ càng giận, bỗng nhiên linh cơ nhất thời động. Hần không có ý tốt nhìn chằm chằm Nhiếp Thập Phương cười vài tiếng, cười đến Nhiếp Thập Phương sờn cả tóc gáy.

– Ha hả, Bách Xuyên, cái kia

Nhiếp Thập Phương tự biết đuối lý, vừa muốn mở miệng nói vài câu làm lạnh. Có điều, lại không biết phải nói gì, liền thấy Giang Bách Xuyên quay đầu lại, bỗng nhiên hô lớn:

– Đại hỉ, Nhiếp Thập Phương nói, hần xem thường người xuất là vị nhà quê nha, còn cười nhạo người, ngoại trừ chỉ biết trồng trọt ra thì cái gì cũng không biết làm, nói Thẩm Thiên Lý yêu thích người, đúng là không hiểu nổi nha.

Lý Đại Hỉ cũng không quay đầu lại, mà hô lớn đáp:

– Cái đó thì có liên quan gì a. Đợi đến sau này, hần cưới phải một người là vị nhà quê còn quê mùa dính phèn hơn so với ta nữa. Trái lại, đến lúc đó rồi, ta muốn nhìn xem, hần làm sao bị mất mặt ở trước ta đây nha.

Tiếng nói vừa dứt, Trương Đại Hải cũng “hừ” một tiếng, gật đầu nói:

– Không sai, không sai a. Để cho hần cưới một vị nhà quê còn quê mùa hơn so với hai chúng ta. Hơn nữa, còn là cái loại nông dân quật cường lợi hại nha. Đừng hiền lành như chúng ta để dễ bị bắt nạt a.

Sắc mặt của Nhiếp Thập Phương đại biến, đã nhìn thấy một Giang Bách Xuyên đã dính phải lời nguyên rửa mà đã biến thành thật. Ai lại không biết mấy lời từ cái miệng của Lý Đại Hỉ nói ra xui xẻo đến mức có thể so với mỏ quạ bán tiên a. Đặc biệt là ngày hôm nay còn thêm vào cả lời nguyên rửa của Trương Đại Hải nữa đây. Sắc mặt của hần dần dần chuyển thành xanh trắng:

Không được a. Ta phải mau mau trở về núi của mình. Phải ở trước mặt Bồ Tát đốt nhang, dâng hương, thành tâm bái lạy. Cầu xin ông trời phù hộ cho ta. Tuyệt đối đừng để cơn ác mộng ứng nghiệm lên trên người của Giang Bách Xuyên cũng sẽ lại phát sinh lên trên người của ta a.

Nhiếp Thập Phương đột ngột đứng bật dậy, còn chưa kịp cất bước, liền thấy phía trên đầu, bầu trời sáng trong vạm vỡ, trên không trung lại xuất hiện hai con chim khách vui mừng hót ríu rít, nhanh chóng bay qua. Trong lúc nhất thời, hắn cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, tựa hồ như nơi phương xa xa nào đó, thật sự có một vị nhà quê đang hướng về hắn mà vẫy tay gọi a.

Vang lên một tiếng “ầm”, thân thể của Nhiếp Thập Phương lập tức ngã xuống mặt đất. Tiếp theo, từ trong rừng hoa đào vang lên tiếng gào to của Thẩm Thiên Lý:

– Này, Nhiếp Thập Phương, cứ như vậy liền té xỉu sao hả. Định lực của ngươi cũng quá kém rồi đi, này này

Trời trong xanh quang đãng, dưới ánh nắng trải dài, mùa xuân ấm áp trên Long Hồ sơn, phô bày ra một dáng vẻ tràn ngập xuân sắc lấp lánh.

– CHÚ THÍCH:

(*)Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiên thắng khước nhân gian vô số.

[Trong Thước Kiều Tiên – Tần Quán]

Nghĩa là:

Gió vàng, móc ngọc gặp nhau một lần,

(Tục truyền ngày 7 tháng 7 hàng năm Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau trên cầu Ô Thước)

Hơn biết mấy một đời người gần gũi.

(*)Đào hoa ố lý đào hoa am,

Đào hoa am lý đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoán tửu tiền.

[Trong Đào hoa am ca – Đường Bá Hổ]

Nghĩa là:

Trong rừng hoa đào có am hoa đào

Trong am hoa đào lại có tiên hoa đào

Vị tiên hoa đào đây trồng cây hoa đào

Đành hái hoa đào trả thay cho tiền mua rượu.

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-tu-ki-duyen>